

Emperor of Rome Marcus Aurelius

Meditații

Romanian

Meditații

by Emperor of Rome Marcus Aurelius

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

Cartea electronică de meditații Proiectul Gutenberg Această carte electronică este destinată utilizării oricui în Statele Unite și în majoritatea altor părți ale lumii, fără costuri și aproape fără restricții. Îl puteți copia, oferi sau reutiliza în conformitate cu termenii licenței Project Gutenberg incluse în această carte electronică sau online la www.gutenberg.org. Dacă nu vă aflați în Statele Unite, va trebui să verificați legile țării în care vă aflați înainte de a utiliza această carte electronică.

Data lansării: 1 iunie 2001 [eBook #2680]

Ultima actualizare: 9 martie 2021 Credite: J. Boulton și David Widger

MEDITAȚII

De Marcus Aurelius

MARCUS AURELIUS ANTONINUS IMPARATUL ROMAN

CĂRȚI

INTRODUCERE

PRIMA SA CARTE

A DOUA CARTE

A TREIA CARTE

A PATRA CARTE

CARTEA A V-A

CARTEA A SASEA

A ȘAPTEA CARTE

CARTEA A OPTA

A IX-A CARTE

A ZECEA CARTE

A XI-A CARTE

CARTEA A DOISprezecea

ANEXA

NOTE

GLOSAR

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

INTRODUCERE

MARCUS AURELIUS ANTONINUS s-a născut pe 26 aprilie, 121 d.Hr. Numele său adevărat era M. Annius Verus și provenea dintr-o familie nobiliară care pretindea că provine din Numa, al doilea rege al Romei. Astfel, cei mai religioși dintre împărați au venit din sângele celor mai evlavioși dintre regii timpurii. Tatăl său, Annius Verus, ocupase funcții înalte la Roma, iar bunicul său, cu același nume, fusese de trei ori consul. Ambii săi părinți au murit tineri, dar Marcus i-a amintit cu dragoste. La moartea tatălui său, Marcus a fost adoptat de bunicul său, consularul Annius Verus, și a existat o dragoste profundă între acești doi. Chiar pe prima pagină a cărții sale, Marcus declară cu recunoștință cum de la bunicul său a învățat să fie blând și blând și să se abțină de la orice mânie și pasiune. Împăratul Hadrian a ghicit caracterul final al flăcăului, pe care obișnuia să-l numească nu Verus, ci Verissimus, mai veridic decât propriul său nume. L-a avansat pe Marcus la rangul de echitație la vârsta de șase ani, iar la vârsta de opt ani l-a făcut membru al preoției antice Salian. Mătușa băiatului, Annia Galeria Faustina, a fost căsătorită cu Antoninus Pius, ulterior împărat. De aceea s-a întâmplat că Antoninus, neavând fiu, l-a adoptat pe Marcus, schimbându-și numele în acela după care este cunoscut și l-a logodit cu fiica sa Faustina. Educația lui a fost condusă cu toată atenția. Cei mai capabili profesori au fost angajați pentru el și a fost instruit în doctrina strictă a filozofiei stoice, ceea ce era marea lui încântare. A fost învățat să se îmbrace simplu și să trăiască simplu, pentru a evita orice moliciunea și luxul. Corpul său a fost antrenat la rezistență prin lupte, vânătoare și jocuri în aer liber; și, deși constituția lui

era slabă, a dat dovadă de un mare curaj personal pentru a întâlni cei mai fioroși mistreți. În același timp, a fost ferit de extravagantele zilei sale. Cea mai mare emoție de la Roma a fost lupta Facțiunilor, așa cum erau numite, la circ. Piloții de curse obișnuiau să adopte una dintre cele patru culori - roșu, albastru, alb sau verde - iar partizanii lor au arătat o nerăbdare în a-i susține pe care nimic nu putea să-l depășească. Revolta și corupția au mers în trenul carelor de curse; și de toate aceste lucruri Marcus s-a ținut sever deoparte.

În 140, Marcus a fost ridicat la consulat, iar în 145 logodna sa a fost consumată prin căsătorie. Doi ani mai târziu Faustina i-a adus o fiică; și la scurt timp după ce i-au fost conferite tribunatul și alte onoruri imperiale.

Antoninus Pius a murit în 161, iar Marcus a preluat statul imperial. S-a asociat imediat cu el însuși pe L. Ceionius Commodus, pe care Antoninus îl adoptase ca fiu mai mic în același timp cu Marcus, dându-i numele de Lucius Aurelius Verus. De acum încolo cei doi sunt colegi în imperiu, juniorul fiind pregătit parcă pentru a reuși. De îndată ce Marcus a fost așezat pe tron, au izbucnit războaie din toate părțile. În est, Vologeses III. din Partia a început o revoltă îndelung meditată prin distrugerea unei întregi legiuni romane și prin invadarea Siriei (162). Verus a fost trimis în grabă fierbinte pentru a înăbuși această răscolire; și și-a împlinit încrederea, cufundându-se în beție și desfrânare, în timp ce războiul a fost lăsat în seama ofițerilor săi. Curând după aceea, Marcus a trebuit să se confrunte cu un pericol mai grav acasă în coaliția mai multor triburi puternice de la granița de nord. Principalii dintre aceștia au fost Marcomanni sau Marchmen, Quadi (menționați în această carte), Sarmatii, Catti, Jazyges. În Roma însăși a existat ciumă și foamete, una adusă din est de legiunile lui Verus, cealaltă cauzată de inundații care distrusesese cantități mari de cereale. După ce s-au făcut tot posibilul pentru a atenua foametea și pentru a satisface nevoile stringente - Marcus fiind forțat chiar să vândă bijuteriile imperiale pentru a găsi bani - ambii împărați au pornit la o luptă care urma să continue mai mult sau mai puțin în timpul restului domniei lui Marcus. În timpul acestor războaie, în 169, Verus a murit. Nu avem mijloace de a urmări campaniile în detaliu; dar atât de multe sunt sigure că, în cele din urmă, romanii au reușit să zdrobească triburile

barbare și să efectueze o așezare care a făcut imperiul mai sigur. Marcus era el însuși comandant-șef, iar victoria s-a datorat nu mai puțin propriei sale capacități decât înțelepciunii sale în alegerea locotenenților, arătată în mod evident în cazul lui Pertinax. Au fost mai multe bătălii importante purtate în aceste campanii; iar unul dintre ei a devenit celebru pentru legenda Legiunii Tunetoare. Într-o luptă împotriva Quadilor din 174, ziua părea să meargă în favoarea vrăjmașului, când dintr-o dată s-a ridicat o mare furtună de tunete și ploaie, fulgerele i-au lovit cu groază pe barbari, iar aceștia s-au întors în deștramă. În zilele de mai târziu, s-a spus că această furtună a fost trimisă ca răspuns la rugăciunile unei legiuni care conținea mulți creștini și, din acest motiv, ar trebui să i se dea numele Legiune Tunetă. Titlul de Thundering Legion este cunoscut la o dată mai devreme, așa că această parte a poveștii cel puțin nu poate fi adevărată; dar ajutorul furtunii este recunoscut de una dintre scenele sculptate pe Coloana lui Antonine la Roma, care comemorează aceste războaie.

Așezarea făcută după aceste neazuri ar fi putut fi mai satisfăcătoare dacă nu ar fi fost o răsărire neașteptată în est. Avidius Cassius, un căpitan abil care câștigase renume în războaiele parților, era în acest moment guvernator șef al provinciilor din est. Prin orice mijloace induse, el gândise proiectul de a se proclama împărat de îndată ce Marcus, care atunci avea o sănătate slabă, va muri; și după ce i s-a transmis un raport că Marcus a murit, Cassius a făcut cum plănuise. La aflarea veștii, Marcus și-a pus imediat pacea și s-a întors acasă pentru a face față acestui nou pericol. Marea durere a împăraților a fost că trebuie să se angajeze în ororile conflictelor civile. El a lăudat calitățile lui Cassius și și-a exprimat dorința din inimă ca Cassius să nu fie determinat să-și facă singur un rău înainte de a avea ocazia să acorde o iertare gratuită. Dar înainte de a putea veni la răsărit, lui Cassius îi venise vestea că împăratul încă mai trăia; adepții lui s-au îndepărtat de el și a fost asasinat. Marcus s-a dus acum spre răsărit și, pe când acolo, ucigașii i-au adus capul lui Cassius; dar împăratul le-a refuzat indignat darul și nici nu i-a acceptat pe oameni în prezența lui.

În această călătorie, soția sa, Faustina, a murit. La întoarcerea sa, împăratul a sărbătorit un triumf (176). Imediat după aceea s-a îndreptat spre

Germania și a preluat încă o dată povara războiului. Operațiunile sale au fost urmate de un succes complet; dar necazurile din ultimii ani fuseseră prea mari pentru constituția sa, niciodată robustă, iar la 17 martie 180 a murit în Pannonia.

Bunul împărat nu a fost scutit de necazurile domestice. Faustina îi născuse mai mulți copii, de care îi plăcea cu pasiune. Fețele lor nevinovate pot fi încă văzute în multe galerii de sculpturi, amintind cu efect ciudat de chipul visător al tatălui lor. Dar ei au murit unul câte unul, iar când Marcus a ajuns la propriul său sfârșit, doar unul dintre fiii săi mai trăia – slabul și lipsit de valoare Commodus. La moartea tatălui său, Commodus, care i-a urmat, a desfășurat munca multor campanii printr-o pace grăbită și neînțeleaptă; iar domnia lui de doisprezece ani l-a dovedit a fi un tiran feroce și însetat de sânge. Scandalul a eliberat cu numele Faustinei însăși, care este acuzată nu numai de infidelitate, ci și de intrigă pe Cassius și de provocarea lui la rebeliunea lui fatală, trebuie să admitem că aceste acuzații nu se bazează pe dovezi sigure; iar împăratul, în orice caz, a iubit-o cu drag și nici nu a simțit nici cea mai mică scrupule de suspiciune.

Ca soldat, am văzut că Marcus era atât capabil, cât și de succes; ca administrator era prudent și constiincios. Deși pătruns în învățăturile filozofiei, el nu a încercat să remodeleze lumea pe niciun plan preconceput. A călcat pe calea bătută de predecesorii săi, căutând doar să-și facă datoria cât de bine putea și să ferească corupția. A făcut niște lucruri neînțelepte, este adevărat. A crea un concurent în imperiu, așa cum a făcut cu Verus, a fost o inovație periculoasă care ar putea reuși numai dacă unul dintre cei doi se ștergea; iar sub Dioclețian tocmai acest precedent a făcut ca Imperiul Roman să se împartă în jumătate. A greșit în administrația sa civilă prin prea multă centralizare. Dar punctul forte al domniei sale a fost administrarea justiției. Marcus a căutat să-i protejeze pe cei slabi, să facă soarta sclavilor mai puțin grea, să stea în locul tatălui orfanului. Au fost înzestrate fundații caritabile pentru creșterea și educarea copiilor săraci. Provinciile au fost protejate împotriva asupririi și a fost acordat ajutor public orașelor sau districtelor care puteau fi vizitate de calamități. Marea pată de pe numele său, și una într-adevăr greu de explicat, este modul în care a tratat creștinii.

În timpul domniei sale, Iustin la Roma a devenit martir al credinței sale, iar Policarp la Smirna și știm despre multe izbucniri de fanatism în provincii care au cauzat moartea credincioșilor. Nu este o scuză pentru a pleda că nu știa nimic despre atrocitățile comise în numele său: era de datoria lui să știe, iar dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost primul care a mărturisit că și-a eșuat datoria. Dar din propriul său ton când vorbea despre creștini, este clar că îi cunoștea doar din calomnie; și nu auzim de nicio măsură luată nici măcar pentru a se asigura că ar trebui să aibă un proces echitabil. În această privință, Traian era mai bun decât el.

Pentru o minte gânditoare, o asemenea religie precum cea a Romei ar oferi mici satisfacții. Legendele sale erau adesea copilărești sau imposibile; învățătura ei avea prea puțin de-a face cu moralitatea. Religia romană era de fapt de natura unui târg: oamenii plăteau anumite sacrificii și rituri, iar zeii le acordau favoarea, indiferent de bine sau rău. În acest caz, toate sufletele devotate au fost aruncate înapoi asupra filozofiei, așa cum fuseseră, deși într-o măsură mai mică, în Grecia. Sub imperiul timpuriu au existat două școli rivale care practic au împărțit câmpul între ele, stoicismul și epicureismul. Setul ideal dinaintea fiecăruia era în mod nominal aproape același. Stoicii aspirau la ἀπάθεια, reprimarea oricărei emoții, iar epicurienii la ἀταραξία, eliberarea de orice tulburare; totuși, în rezultat, unul a devenit sinonim al rezistenței încăpățănate, celălalt al licenței nestăpânite. Cu epicureismul nu avem ce face acum; dar va merita să schițăm istoria și principiile sectei stoice.

Zenon, fondatorul stoicismului, s-a născut în Cipru la o dată necunoscută, dar se poate spune că viața lui este între anii 350 și 250 î.Hr. Cipru a fost din timpuri imemorabile un loc de întâlnire al Orientului și al Apusului și, deși nu putem acorda nicio importanță unei posibile tulpini de sânge fenician din el (căci fenicienii nu erau filosofi), totuși este foarte probabil ca prin Asia Mică să fi intrat în contact cu Orientul Îndepărtat. A studiat sub cinicii Crates, dar nu a neglijat alte sisteme filozofice. După mulți ani de studii și-a deschis propria școală într-o colonada din Atena numită Pridvorul Pictat, sau Stoa, care a dat numele stoicilor. Alături de Zenon, Școala Pridvorului îi datorează

cel mai mult lui Hrisip (280—207 î.e.n.), care a organizat stoicismul într-un sistem. Despre el s-a spus:

— Dar pentru Chrysippus, nu existase Pridvor.

Stoicii considerau speculația ca un mijloc pentru a atinge un scop și acel scop era, după cum spunea Zenon, acela de a trăi în mod consecvent (ὁμολογουμένως ζῆν), sau, după cum a fost explicat mai târziu, de a trăi în conformitate cu natura (ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆ φύσει ζ). Această conformare a vieții cu natura a fost ideea stoică a Virtuții. Acest dictum poate fi interpretat cu ușurință ca însemnând că virtutea constă în cedarea fiecărui impuls natural; dar asta era foarte departe de sensul stoic. Pentru a trăi în acord cu natura, este necesar să știm ce este natura; și în acest scop se face o triplă împărțire a filozofiei – în Fizică, care se ocupă de univers și legile lui, problemele guvernării divine și teleologiei; Logica, care antrenează mintea să distingă adevăratul de fals; și Etica, care aplică cunoștințele astfel dobândite și testate în viața practică.

Sistemul stoic de fizică a fost materialism cu o infuzie de panteism. În contradicție cu punctul de vedere al lui Platon conform căruia numai Ideile, sau Prototipurile, ale fenomenelor există cu adevărat, stoicii susțineau că numai obiectele materiale există; dar imanentă în universul material era o forță spirituală care acționa prin ele, manifestându-se sub mai multe forme, ca foc, eter, spirit, suflet, rațiune, principiu conducător.

Universul este, deci, Dumnezeu, a cărui manifestare sunt zeii populari; în timp ce legendele și miturile sunt alegorice. Sufletul omului este astfel o emanație a divinității, în care va fi în cele din urmă reabsorbit. Principiul divin de conducere face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine, dar spre binele întregului. Cel mai înalt bine al omului este să lucreze în mod conștient cu Dumnezeu pentru binele comun și acesta este sensul în care stoicul a încercat să trăiască în acord cu natura. În individ, numai virtutea îi permite să facă acest lucru; precum Providența stăpânește universul, așa și virtutea din suflet trebuie să conducă omul.

În logică, sistemul stoic este demn de remarcat pentru teoria lor cu privire la testul adevărului, Criteriul. Ei au comparat sufletul nou-născut cu o coală de hârtie gata de scris. Pe aceasta simțurile își scriu impresiile (φαντασίαι), iar prin experiența unora dintre acestea sufletul concepe inconștient noțiuni generale (κοινὰ ἔννοια) sau anticipări (προλήψεις). Când impresia era de așa natură încât să fie irezistibilă, se numea (καταληπτική φαντασία) una care ține tare, sau, după cum au explicat-o, una care pornește din adevăr. Ideile și inferențe produse artificial prin deducție sau altele asemenea au fost testate de această „percepție de deținere”. Despre aplicația Etică am vorbit deja. Cel mai înalt bine era viața virtuoasă. Doar virtutea este fericirea, iar viciul este nefericirea. Ducând această teorie până la extrem, stoicul a spus că nu pot exista gradații între virtute și viciu, deși, desigur, fiecare are manifestările sale speciale. În plus, nimic nu este bun decât virtutea și nimic în afară de viciul este rău. Cele din afară, care sunt numite în mod obișnuit bune sau rele, cum ar fi sănătatea și boala, bogăția și sărăcia, plăcerea și durerea, îi sunt indiferente (ἀδιάφορα). Toate aceste lucruri sunt doar sfera în care virtutea poate acționa. Înțeleptul ideal este suficient pentru sine în toate lucrurile (αὐταρκής); și știind aceste adevăruri, el va fi fericit chiar și atunci când va fi întins pe suport. Este probabil că niciun stoic nu a pretins pentru el însuși că este acest Înțelept, dar că fiecare s-a străduit după el ca pe un ideal la fel cum creștinul se străduiește după o asemănare cu Hristos. Exagerarea din această afirmație a fost, totuși, atât de evidentă, încât stoicii de mai târziu au fost împinși să facă o subdiviziune ulterioară a lucrurilor indiferente în ceea ce este de preferat (προηγμένα) și ceea ce este de nedorit (ἀποπροηγμένα).

Ei au mai susținut că pentru cel care nu a ajuns la înțelepciunea perfectă, anumite acțiuni erau potrivite. (καθήκοντα) Aceștia nu erau nici virtuozii, nici vicioși, dar, ca și lucrurile indiferente, ocupau un loc de mijloc.

Două puncte din sistemul stoic merită o mențiune specială. Una este o distincție atentă între lucrurile care sunt în puterea noastră și lucrurile care nu sunt. Dorința și antipatia, opinia și afecțiunea sunt în puterea voinței; întrucât sănătatea, bogăția, onoarea și altele asemenea nu sunt în general așa. Stoicul a fost chemat să-și controleze dorințele și afecțiunile și să-și

ghideze opinia; să-și aducă întreaga ființă sub stăpânirea voinței sau a principiului conducător, așa cum universul este ghidat și guvernat de Providența divină. Aceasta este o aplicație specială a virtuții grecești preferate a moderației (σωφροσύνη) și are, de asemenea, paralela ei în etica creștină. Al doilea punct este o insistență puternică asupra unității universului și asupra datorii omului ca parte a unui mare întreg. Spiritul public a fost cea mai splendidă virtute politică a lumii antice și aici este făcut cosmopolit. Este din nou instructiv să observăm că înțelepții creștini au insistat asupra aceluiași lucru. Creștinii sunt învățați că sunt membri ai unei frații la nivel mondial, unde nu este nici greacă, nici ebraică, strâns sau liber și că își trăiesc viața ca colaboratori cu Dumnezeu.

Acesta este sistemul care stă la baza Meditațiilor lui Marcus Aurelius. O anumită cunoaștere a acestuia este necesară pentru înțelegerea corectă a cărții, dar pentru noi interesul principal se află în altă parte. Nu venim la Marcus Aurelius pentru un tratat despre stoicism. El nu este șef de școală care să stabilească un corp de doctrină pentru studenți; nici nu se gândește ca alții să citească ceea ce scrie el. Filosofia lui nu este o cercetare intelectuală dornică, ci mai mult ceea ce ar trebui să numim sentiment religios. Rigiditatea fără compromisuri a lui Zenon sau Chrysippus este înmuiată și transformată prin trecerea printr-o natură reverentă și tolerantă, blândă și lipsită de viclenie; resemnarea sumbră care a făcut posibilă viața înțeleptului stoic devine în el aproape o stare de aspirație. Cartea sa consemnează cele mai profunde gânduri ale inimii sale, așezate pentru a o ușura, cu astfel de maxime morale și reflecții care îl pot ajuta să suporte povara datoriei și nenumăratele supărări ale unei vieți ocupate.

Este instructiv să comparăm Meditațiile cu o altă carte celebră, Imitația lui Hristos. Există același ideal de autocontrol în ambele. Ar trebui să fie sarcina unui om, spune Imitația, „să se învingă pe sine și în fiecare zi să fie mai puternic decât el însuși”. „În împotrivirea patimilor stă chiar pacea inimii”. „Să punem securea la rădăcină, pentru ca noi, curățîți de patimile noastre, să avem o minte liniștită”. În acest scop, trebuie să existe o autoexaminare continuă. „Dacă nu te poți aduna continuu, și anume fă-o uneori, cel puțin o dată pe zi, dimineața sau seara. Dimineața, seara, discutați despre felul,

ceea ce ați fost astăzi, în cuvânt, în muncă și în gând. Dar, în timp ce temperamentul romanului este o modestă încredere în sine, creștinul urmărește o dispoziție mai pasivă, smerenie și blândețe și încredere în prezența și prietenia personală a lui Dumnezeu. Romanul își scrutează greșelile cu severitate, dar fără disprețul de sine care îl face pe creștin „vil în ochii lui”. Creștinul, ca și romanul, cere „studiu pentru a-ți retrage inima din dragostea pentru lucrurile vizibile”; dar nu are în vedere viața ocupată a datoriei, ci disprețul tuturor lucrurilor lumești și „tăierea tuturor delectărilor inferioare”. Ambele evaluează laudele sau blama bărbaților la adevărata lor inutilitate; „Să nu-ți fie pacea”, spune creștinul, „în gura oamenilor”. Dar la cenzura lui Dumnezeu apelează creștinul, romanul la propriul său suflet. Micile supărări ale nedreptății sau ale lipsei de bunătate sunt privite de fiecare cu aceeași mărinimitate. „De ce un mic lucru spus sau făcut împotriva ta te face rău? Nu este un lucru nou; nu este primul, nici nu va fi ultimul, dacă vei trăi mult. În cel mai bun caz, suferi cu răbdare, dacă nu poți suferi cu bucurie. Creștinul ar trebui să se întristeze mai mult pentru răutatea altor oameni decât pentru propriile noastre greșeli; dar romanul este înclinat să se spele pe mâini de infractor. „Învățați să aveți răbdare în suferință și în a suporta greșelile altor oameni și orice fel de infirmități”, spune creștinul; dar romanul nu s-ar fi gândit niciodată să adauge: „Dacă toți oamenii ar fi desăvârșiți, ce ar fi trebuit să suferim de la alți oameni pentru Dumnezeu?” Virtutea suferinței în sine este o idee care nu ne întâlnește în Meditații. Ambii își dau seama deopotrivă că omul este unul dintr-o mare comunitate. „Nimeni nu este suficient pentru sine”, spune creștinul; „trebuie să suportăm împreună, să ajutăm împreună, să mângâim împreună”. Dar în timp ce el vede o importanță principală în zel, adică în emoția exaltată și în evitarea călceciei, romanul s-a gândit în principal la datoria care trebuie îndeplinită cât de bine ar fi, și mai puțin la sentimentul care ar trebui să vină odată cu îndeplinirea ei. Pentru sfânt ca și pentru împărat, lumea este un lucru sărac în cel mai bun caz. „Cu adevărat, este o mizerie să trăiești pe pământ”, spune creștinul; puține și rele sunt zilele vieții omului, care trece deodată ca o umbră.

Dar există o mare diferență între cele două cărți pe care le luăm în considerare. Imitația se adresează altora, Meditațiile scriitorului lui însuși.

Nu învățăm nimic din imitația propriei vieți a autorului, decât în măsura în care se poate presupune că el și-a practicat propriile predici; Meditațiile reflectă stare de spirit mințea celui care le-a scris. În intimitatea și franchețea lor stă marele lor farmec. Aceste note nu sunt predici; nici măcar nu sunt mărturisiri. În confesiuni există întotdeauna un aer de conștiință de sine; în asemenea dezvăluiri există întotdeauna pericolul de onctozitate sau de vulgaritate pentru cei mai buni dintre oameni. Sfântul Augustine nu este întotdeauna scutit de ofensă, iar John Bunyan însuși exagerează peccadilloes veniali în păcate odioase. Dar Marcus Aurelius nu este nici vulgar, nici onctuos; el nu atenuază nimic, dar nimic nu așteaptă răutate. Nu pozează niciodată în fața unui public; poate să nu fie profund, este întotdeauna sincer. Și este un suflet înalt și senin care este dezvăluit aici înaintea noastră. Viciile vulgare par să nu aibă nicio ispită pentru el; acesta nu este unul legat și legat cu lanțuri pe care se străduiește să le rupă. Greșelile pe care le detectează în sine sunt adesea așa cum majoritatea bărbaților nu ar avea ochi să le vadă. Pentru a sluji spiritul divin care este implantat în el, un om trebuie să „păstreze curat de orice pasiune violentă și afecțiune rea, de orice pripire și deșertăciune și de orice fel de nemulțumire, fie în privința zeilor, fie în privința oamenilor”: sau, după cum spune în altă parte, „nepătat de plăcere, neînfrânat de durere”. Politețea și considerația neclintite sunt scopurile lui. „Orice face sau spune orice om, trebuie să fii bun”; 'Oferă ceva? Împotriva lui însuși se păcătuiește: de ce să te tulbure? Infractorul are nevoie de milă, nu de mânie; cei care trebuie să fie corecți, trebuie tratați cu tact și blândețe; și trebuie să fii mereu gata să înveți mai bine. „Cel mai bun fel de răzbunare este să nu devii ca ei”. Sunt atât de multe indicii de ofensă iertate, încât putem crede că notele au urmat clar faptele. Poate că nu a îndeplinit scopul său și astfel caută să-și amintească principiile și să se întărească pentru viitor. Că aceste vorbe nu sunt simple vorbiri este clar din povestea lui Avidius Cassius, care și-ar fi uzurpat tronul imperial. Astfel, împăratul își înfăptuiește cu fidelitate propriul principiu, că răul trebuie învins cu bine. Pentru fiecare greșală a celorlalți, Natura (spune el) ne-a dat o virtute contracarantă; „ca, de exemplu, împotriva celor nerecunoscători, a dat bunătate și blândețe, ca antidot”.

Unul atât de blând cu un dușman era sigur că va fi un bun prieten; și într-adevăr paginile lui sunt pline de recunoștință generoasă față de cei care îl slujiseră. În Prima sa carte, el stabilește la socoteală toate datoriile datorate rudelor și profesorilor săi. Bunicului său îi datora propriul său spirit blând, tatălui său rușinea și curaj; a învățat despre mama sa să fie religios, generos și hotărât. Rusticus nu a lucrat în zadar, dacă și-a arătat elevului că viața lui are nevoie de o modificare. Apollonius l-a învățat simplitatea, raționalitatea, recunoștința, dragostea pentru adevărata libertate. Deci lista continuă; toți cei cu care a avut de-a face pare să-i fi dat ceva bun, o dovadă sigură a bunătății firii sale, care nu credea nimic rău.

Dacă a lui era acea inimă cinstită și adevărată care este idealul creștin, acesta este cu atât mai minunat cu cât îi lipsea credința care îi face pe creștini puternici. El ar putea spune, este adevărat, „fie există un Dumnezeu, și atunci totul este bine; sau dacă toate lucrurile merg din întâmplare și din noroc, totuși poți să-ți folosești providența în acele lucruri care te privesc în mod corespunzător; și atunci ești bine. Sau din nou, „Trebuie să recunoaștem că există o natură care guvernează universul”. Dar propria sa parte în schema lucrurilor este atât de mică, încât nu spera la nicio fericire personală dincolo de ceea ce poate câștiga un suflet senin în această viață muritor. „O, suflete al meu, timpul în care mă încred va fi, când vei fi bun, simplu, mai deschis și mai vizibil decât acel trup în care este închis; dar acest lucru se spune despre mulțumirea calmă cu soarta umană pe care speră să o dobândească, nu despre un timp în care trăsăturile corpului vor fi aruncate. În rest, lumea și faima și bogăția ei, „totul este deșertăciune”. Poate că zeii au o grijă deosebită pentru el, dar grija lor specială este pentru universul în general: așadar multe ar trebui să fie suficiente. Zeii lui sunt mai buni decât zeii stoici, care stau departe de toate lucrurile omenești, netulburați și nepăsători, dar speranța lui personală nu este mai puternică. În acest punct, el spune puțin, deși există multe aluzii la moarte ca scop natural; fără îndoială, el se aștepta ca într-o zi sufletul său să fie absorbit în sufletul universal, deoarece nimic nu iese din nimic și nimic nu poate fi anihilat. Starea lui de spirit este una de oboseală obositoare; își face datoria de soldat bun, așteptând sunetul trâmbiței care va suna retragerea; nu are acea încredere veselă care l-a condus pe Socrate printr-o viață nu mai puțin

nobilă, la o moarte care avea să-l aducă în compania zeilor pe care i-a venerat și a oamenilor pe care îi venerase.

Dar, deși Marcus Aurelius a susținut din punct de vedere intelectual că sufletul său era destinat să fie absorbit și să-și piardă conștiința de sine, au fost momente în care a simțit, așa cum trebuie să simtă uneori toți cei care îl dețin, cât de nesatisfăcător este un astfel de crez. Apoi bâjbâie orbește după ceva mai puțin gol și zadarnic. „Ai luat nava”, zice el, „ai navigat, ai venit la uscat, ieși, dacă la altă viață, acolo vei găsi și zei, care sunt pretutindeni”. Există mai mult în asta decât presupunerea unei teorii rivale de dragul argumentului. Dacă lucrurile lumești sunt doar ca un vis, gândul nu este departe că poate exista o trezire la ceea ce este real. Când vorbește despre moarte ca fiind o schimbare necesară și subliniază că nimic util și profitabil nu poate fi realizat fără schimbare, s-a gândit oare la schimbarea unui boabe de grâu, care nu se înviorează decât să moară? Puterea minunată a naturii de a recrea din Corupție nu se limitează cu siguranță la lucrurile trupești. Multe dintre gândurile lui sună ca ecouri îndepărtate ale Sfântului Pavel; și este într-adevăr ciudat că acest cel mai creștin dintre împărați nu are nimic bun de spus despre creștini. Pentru el, ei sunt doar sectari „puse la opoziție cu violență și pasiune.

Oricât de profunde sunt filozofia, aceste meditații cu siguranță nu sunt; dar Marcus Aurelius era prea sincer pentru a nu vedea esența unor lucruri care au venit în experiența sa. Religiiile antice erau în cea mai mare parte preocupate de lucrurile exterioare. Fă riturile necesare și ispășiți zeii; iar aceste rituri erau adesea banale, uneori încălcate sentimentul corect sau chiar moralitatea. Chiar și atunci când zeii erau de partea dreptății, ei erau preocupați de act mai mult decât de intenție. Dar Marcus Aurelius știe că de ce este plină inima, omul va face. „Așa cum sunt gândurile și gândurile tale obișnuite”, spune el, „așa va fi mintea ta în timp”. Și fiecare pagină a cărții ne arată că știa că gândul va apărea cu siguranță în fapt. El își găsește sufletul, așa cum ar fi, în principii corecte, pentru ca atunci când va veni timpul, să fie ghidat de ele. A aștepta până la urgență înseamnă a fi prea târziu.

El vede și adevărata esență a fericirii. „Dacă fericirea a constatat în plăcere, cum au ajuns tâlharii notorii, ficatul necurat și abominabil, parricidele și

tiranii să aibă în mare măsură partea lor de plăceri?” Cel care avea la comandă toate plăcerile lumii poate scrie astfel: „O parte și o parte fericită sunt înclinații bune ale sufletului, dorințe bune, fapte bune”.

Prin ironia sortii, acest om atât de blând și de bun, atât de dornic de bucurii liniștite și de o minte lipsită de griji, a fost pus în fruntea Imperiului Roman când mari pericole amenințau dinspre est și vest. Timp de câțiva ani, el însuși a comandat armatele sale în șef. În tabăra dinaintea Quadi, el datează prima carte a Meditațiilor sale și arată cum s-a putut retrage în sine în mijlocul zgomotului grosier al armelor. Pompele și gloriile pe care le disprețuia erau toate ale lui; ceea ce pentru majoritatea oamenilor este o ambiție sau un vis, pentru el era o serie de sarcini obositoare pe care nimic altceva decât simțul sever al datoriei nu le putea duce la îndeplinire. Și și-a făcut treaba bine. Războaiele lui au fost lente și plictisitoare, dar de succes. Cu înțelepciunea unui om de stat, a prevăzut pericolul pentru Roma al hoardelor de barbari din nord și a luat măsuri pentru a-l înfrunța. Așadar, așezarea sa a dat două secole de răgaz Imperiului Roman; dacă ar fi îndeplinit planul de a împinge frontierele imperiale spre Elba, care pare să fi fost în mintea lui, s-ar fi putut realiza mult mai multe. Dar moartea i-a întrerupt planurile.

Cu adevărat, lui Marcus Aurelius i s-a oferit o ocazie rară de a arăta ce poate face mintea în ciuda circumstanțelor. Cel mai pașnic dintre războinici, un monarh magnific al cărui ideal era fericirea liniștită în viața de acasă, aplecat spre obscuritate, dar născut spre măreție, tată iubitor al copiilor care au murit tineri sau s-au dovedit urâți, viața lui a fost un paradox. Ca să nu lipsească nimic, în tabără, în fața dușmanului, a murit și a plecat la locul său.

Următoarea este o listă a principalelor traduceri în engleză ale lui Marcus Aurelius: (1) De Meric Casaubon, 1634; (2) Jeremy Collier, 1701; (3) James Thomson, 1747; (4) R. Graves, 1792; (5) H. McCormac, 1844; (6) George Long, 1862; (7) G. H. Rendall, 1898; și (8) J. Jackson, 1906. „Marc-Aurèle” a lui Renan – în „Istoria originilor creștinismului”, care a apărut în 1882 – este cartea cea mai vitală și originală din timpul lui Marcus Aurelius. „Marius Epicurianul” al lui Pater formează un alt comentariu exterior, care este de folos în încercarea imaginativă de a recrea perioada.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

PRIMA SA CARTE

despre EL ÎNȘI:

În care Antoninus consemnează, Ce și despre cine, fie părinți, prieteni, sau Masters; prin exemplele lor bune, sau prin sfaturi și sfaturi bune, a avut invatat:

Împărțit în numere sau secțiuni.

ANTONINUS Cartea vi. Num. xviii. Ori de câte ori te vei bucura,

Gândește-te și meditează la acele părți bune și daruri deosebite pe care le tu ai observat în oricare dintre cei ce locuiesc cu tine:

ca industrie într-unul, în altul modestia, în altul bunătate, în

inca ceva altceva. Căci nimic nu te poate bucura atât de mult, ca cel

asemănări și paralele ale mai multor virtuți, eminente în dispoziții

dintre cei care trăiesc cu tine, mai ales când toți deodată, parcă, ei

se reprezintă pentru tine. Vezi deci că le ai mereu

într-o pregătire.

PRIMA CARTE

I. De la bunicul meu Verus am învățat să fiu blând și blând și să

abține-te de orice mânie și pasiune. Din faima și amintirea lui că

m-a născut. Am învățat atât rușinea, cât și comportamentul uman. De-al meu

mamă am învățat să fiu religios și generos; și să se abțină, nu

numai să facă, ci să intenționeze orice rău; să mă mulțumesc cu o dietă de rezervă,

și să zboare tot excesul care este ocazional unei mari bogății. De-al meu străbunicul, atât să frecventeze școlile și sălile publice, cât și să adu-mi acasă profesori buni și capabili; și că nu ar trebui să mă gândesc mult,

dacă în astfel de ocazii, am fost la taxe excesive.

II. De cel care m-a crescut, să nu fiu dependent de niciunul dintre ele cele două mari facțiuni ale curserilor din circ, numite Prasini, și Veneti: nici în amfiteatru pentru a favoriza parțial vreunul dintre gladiatori, sau scrimători, ca fie Parmularii, fie Secutores. Mai mult, să suporta travaliul; nici să aibă nevoie de multe lucruri; când am ceva de făcut, de făcut

ea însumi mai degrabă decât de către alții; să nu se amestece în multe afaceri; și

nu se admite ușor vreo calomnie.

III. A lui Diognetus, să nu mă ocup de lucruri deșarte și nu ușor

a crede acele lucruri, care sunt vorbite în mod obișnuit, de cei care iau asupra lor

ei să facă minuni, și de către vrăjitori, sau prestidigitatori și

impostori; cu privire la puterea farmecelor și alungarea lor din

demoni sau spirite rele; și altele asemenea. Să nu păstreze prepelițe pentru joc;

nici să fii supărat după asemenea lucruri. A nu fi jignit cu ale altor bărbați

libertatea cuvântului și să mă aplic filozofiei. Trebuie și el

mulțumesc, că am auzit vreodată mai întâi pe Bacchius, apoi pe Tandasis și pe Marcianus și

că am scris dialoguri în tinerețe; și că am luat plăcere la canapeaua și pieile filozofilor și alte asemenea lucruri, care prin Disciplina greacă este proprie celor care profesază filozofie.

IV. Îi văd lui Rusticus că am intrat prima oară în îngâmfare că viața mea a vrut ceva reparații și leac. Și apoi, că nu am căzut în ambiția sofistilor obișnuiți, fie de a scrie tratate referitoare la teoremele comune sau să îndemne oamenii la virtute și la studiul filozofie prin discursuri publice; la fel ca și că eu niciodată prin ostentație m-a afectat să mă arăt un om activ, capabil, pentru orice tip de corp exercitii. Și că am renunțat la studiul retoricii și al poeziei și al limbaj elegant îngrijit. Că nu obișnuiam să mă plimb prin casa din mine halat lung, nici să facă astfel de lucruri. Mai mult, am învățat de la el să scrie scrisori fără nicio afectare sau curiozitate; ca așa a fost, care prin i s-a scris mamei mele din Sinuessa: si sa fie usor si gata sa fie împăcat și mulțumit din nou de cei care mă jigniseră, de îndată precum oricare dintre ei s-ar mulțumi să mă caute din nou. Pentru a citi cu diligență; să nu te mulțumești cu o cunoaștere ușoară și superficială, nici să consimți repede la lucruri despre care se vorbește în mod obișnuit: căruia trebuie să-i mulțumesc și eu că i-am pus vreodată în lumină lui Epictet Hypomnemata sau comentariile morale

și comune-facțiuni: pe care și mi le-a dat de el.

V. De la Apollonius, adevărata libertate și nevariabilă statornicie, și nu

a privi orice, deși niciodată atât de puțin, ci drept și rațiune:

și întotdeauna, fie în cele mai ascuțite dureri, fie după pierderea unui copil,

sau în boli lungi, să fie tot același om; care a fost și el un cadou și

exemplu vizibil pentru mine, că era posibil ca același om să fie amândoi

vehement și neglijent: un om care nu este supus să fie supărat și jignit cu

incapacitatea savanților și auditorilor săi în prelegerile și expozițiile sale;

și un model adevărat al unui om care dintre toate darurile și facultățile sale bune, cel mai puțin

stimat în sine, că priceperea sa excelentă și capacitatea de a preda și

convinge pe alții teoremele și maximele comune ale filozofiei stoice. De

el, de asemenea, am învățat cum să primesc favoruri și bunătăți (cum de obicei ei

sunt socotiți:) de la prieteni, ca să nu devin detestabil față de mine

ei, pentru ei, nici mai cedând la ocazie, decât ar trebui;

și totuși ca să nu le trec nici, ca un nesimțit și

om nerecunoscător.

VI. Despre Sextus, blândețea și tiparul unei familii guvernate cu

afecțiunea paternă; și un scop de a trăi conform naturii: a fi grav

fără afectare: a observa cu atenție mai multe dispoziții ale mele

prieteni, să nu fii jignit cu idioți și nici să nu te încurci în mod nesezonabil

cele care sunt purtate cu opiniile vulgare, cu teoremele și

principiile filozofilor: conversația lui fiind un exemplu de cum ar putea un om

se acomodează cu toți oamenii și companiile; astfel încât deși compania lui erau mai dulci și mai plăcute decât îngâmfarea oricărui lingușător;

totuși era în același timp cel mai respectat și venerat: care avea și o

fericirea și facultatea corespunzătoare, rațional și metodic de a afla și

pune în ordine toate determinările și instrucțiunile necesare pentru ale unui bărbat

viata. Un bărbat fără nici cea mai mică apariție de furie, sau oricare altul

pasiune; capabil în același timp să observe cel mai exact Apatia stoică,

sau lipsă de pasiune, și totuși să fie cel mai blând: întotdeauna de bine

credit; și totuși aproape fără nici un zgomot, sau zvon: foarte învățat, și totuși

făcând puțin spectacol.

VII. De la Alexandru Gramaticul, să fiu eu însumi de nereproșabil, și nu

cu reproș a reproșa orice om pentru o barbarie, sau un solecism, sau oricare

pronunție falsă, dar cu dibăcie prin răspuns, sau mărturie, sau

confirmarea aceleiași chestiuni (fără seamă de cuvânt) pentru a o rosti

așa cum ar fi trebuit să se rostească; sau de un alt asemenea apropiat și indirect

îndemn, frumos și civilizată să-i spună despre asta.

VIII. De Fronto, la câtă invidie și fraudă și ipocrizie starea a

rege tiran este supus, și cum cei care sunt de obicei numiți

εὐπατρίδαι,

adică născuți nobil, sunt într-un fel incapabili sau lipsiți de natural
afecțiune.

IX. De Alexandru Platonic, nu de multe ori nici fără mare necesitate să
spuneți sau să scrieți oricărui om într-o scrisoare: „Nu sunt în pace”; nici în
în acest fel încă pentru a amâna acele îndatoriri, pe care le datorăm
prietenilor noștri și
cunoștințe (către fiecare din felul lui) sub pretextul unor afaceri urgente.

X. Despre Catulus, pentru a nu disprețui reproșurile vreunui prieten, deși
nedreapte,
ci să se străduiască să-l reducă la dispoziția lui anterioară: liber și din inimă
să vorbesc bine despre toți stăpânii mei cu orice ocazie, după cum se spune
Domitius și Athenodot: și să-mi iubesc copiii cu adevărată afecțiune.

XI. De la fratele meu Severus, să fiu amabil și iubitor cu toți ai mei
casa și familia; prin care am ajuns și la cunoștința lui Thrasea și
Helvidius și Cato, și Dio și Brutus. El a fost și cel care m-a pus
în prima îngâmfare și dorință a unei comunități egale, administrată de
dreptate și egalitate; și a unui regat în care nu trebuie privit nimic
mai mult decât binele și bunăstarea subiecților. De el, de asemenea, a
observa a

tenor constant, (neîntrerupt, cu orice alte griji și distrageri,)

în studiul și stima filozofiei: a fi generos și liberal în

cea mai mare măsură; să sperăm întotdeauna ce este mai bun; și să fiu
încercător că al meu

prietenii mă iubesc. La care am observat, de altfel, o relație deschisă față de aceștia

pe care l-a mustrat oricând și pentru ca prietenii săi să poată fără nicio îndoială

sau multă observație știe ce ar vrea, sau nu, atât de deschis și simplu era el.

XII. De la Claudius Maximus, în toate lucrurile să te străduiești să ai putere de mine însumi și în nimic de purtat; a fi vesel și

curajos în toate șansele și accidentele bruște, ca în boli: a iubi

blândețe și cumpătate și gravitate: și să-mi fac treburile, orice

să fie, temeinic și fără chivoi. Orice a spus el, toți bărbații

l-a crezut că așa cum a vorbit, așa a crezut, și orice a făcut, că

a făcut-o cu bună intenție. Felul lui era de a nu se mira niciodată de nimic;

să nu fii niciodată în grabă și totuși niciodată încet: nici să fii perplex, sau

abătut, sau oricând nepotrivit, sau excesiv să râdă: nici să fie

furios, sau suspicios, dar mereu gata să facă bine, și să ierte și să facă

spune adevărul; și toate acestea, ca unul care părea mai degrabă de la sine

a fost drept și drept, ca niciodată să fi fost rectificat sau remediat;

nici nu a existat vreun om care să se fi considerat vreodată subevaluat de el, sau

care ar putea găsi în inima lui, să se creadă un om mai bun decât el. El

ar fi, de asemenea, foarte plăcut și amabil.

XIII. În tatăl meu, i-am observat blândețea; constanța lui fără

șovăind în acele lucruri, care după o examinare și o deliberare corespunzătoare, hotărâse. Cât de liber de orice vanitate s-a purtat în materie de cinste și demnitate, (cum sunt estimați:) truda lui și asiduitatea, disponibilitatea lui de a auzi pe orice om, care avea ceva de spus despre îngrijirea orice bine comun: cât de general și imparțial ar da fiecărui om pe al lui datorat; priceperea și cunoștințele sale, când rigoare sau extremitate, sau când neglijență sau moderația a fost în sezon; cum s-a abținut de la orice dragoste necintă de tinerilor; condescendența lui moderată față de ocaziile altor oameni ca obișnuit om, nici nu le cere în mod absolut prietenilor săi să aștepte asupra lui la mesele sale obișnuite și nici că ar trebui să fie necesar însoțește-l în călătoriile sale; și că ori de câte ori vreo afacere asupra unora ocaziile necesare trebuiau amânate și omise înainte de a putea fi s-a încheiat, el a fost găsit vreodată când s-a ocupat din nou, același om ca el a fost înainte. Examinarea lui exactă a lucrurilor în consultări și auzul pacient al altora. Nu ar ceda în grabă căutarea chestiunea, ca una ușor de mulțumit cu noțiuni bruște și aprehensiuni. Grija lui de a-și păstra prietenii; cum nici în orice moment s-ar fi purtat spre ei cu o neglijență disprețuitoare și s-ar dezvolta obosit de ei; nici totuși să fii niciodată îndrăgostit de ei. El mulțumit

minte în toate lucrurile, chipul lui vesel, grija lui de a prevedea lucrurile departe, și să ia ordine pentru cel puțin, fără nici un zgomot sau zgomot. Mai mult, cum toate aclamațiile și lingușirile au fost reprimite de el: cum a observat cu atenție toate lucrurile necesare guvernului și a păstrat un cont de cheltuielile comune și de cât de răbdător a suportat că era reproșat de unii pentru aceasta tipul său strict și rigid de tratare. Cum el nu era nici un adorator superstițios al zeilor, nici un ambițios plăcut bărbaților sau studios al aplauzelor populare; dar treaz în toate lucrurile, și pretutindeni observator la ceea ce se cuvine; nici un afectator al noutăți: în acele lucruri care au condus la ușurința și comoditatea lui, (multe din care i-a oferit averea lui), fără mândrie și lăudări, totuși cu toată libertatea și libertatea: astfel încât, așa cum s-a bucurat liber de ele fără nicio anxietate sau afectare atunci când au fost prezenți; deci când lipsești, nu a găsit lipsă de ei. Mai mult, că nu a fost niciodată lăudat de nimeni om, fie ca om acut învățat, fie ca om obsechios și ofițer, fie ca orator bun; dar ca un om matur matur, un om perfect sănătos; unul care ar putea nu îndura să fii linguși; capabil să se guverneze atât pe sine, cât și pe ceilalți. Mai mult, cât de mult a onorat pe toți adevărații filozofi, fără a reproșa cei care nu au fost așa; sociabilitatea lui, amabilă și încântătoare

conversație, dar niciodată până la sațietate; grija lui pentru corpul său în limite

și măsura, nu ca acela care a dorit să trăiască mult, sau să studieze prea mult

curățenie și eleganță; și totuși nu ca unul care nu o privea: astfel încât

prin grija și providența sa, rareori avea nevoie de vreo fizică interioară,

sau aplicații exterioare: dar mai ales cât de ingenios ar ceda

orice care a obținut vreo facultate particulară, fie ca elocvență, fie ca

cunoașterea legilor, sau a obiceiurilor antice sau altele asemenea; și cum el

a fost de acord cu ei, în cea mai bună grijă și străduință pentru fiecare dintre ei

puterea în felul lui, pentru ceea ce a excelat, să fie privit și apreciat:

și deși făcea toate lucrurile cu grijă după vechile obiceiuri ale sale

strămoși, dar nici măcar din aceasta nu dorea ca oamenii să ia

observați că a imitat obiceiurile străvechi. Din nou, cum nu era ușor

mișcat și aruncat în sus și în jos, dar îi plăcea să fie constant, ambele în același timp

locuri și afaceri; și cum ar fi făcut-o după marile lui crize de durere de cap

întoarce proaspăt și viguros la treburile lui obișnuite. Din nou, asta îl secretă

nici nu au avut multe, nici deseori, și numai cele care priveau chestiuni publice:

discreția și moderația sa, în expunerea la obiectivele publice și

spectacole pentru plăcerea și distracția oamenilor: în clădiri publice.

congiarii și altele asemenea. În toate aceste lucruri, având respect pentru oameni

numai ca oameni, și pentru echitatea lucrurilor înseși, și nu față de glorie care ar putea urma. Nu obișnuiești să folosești băile la nesezon ore; nici un constructor; niciodată curios, sau solicitant, nici pentru carnea lui, nici despre manopera, sau culoarea hainelor lui sau despre orice altceva aparținerea frumuseții exterioare. În toată conversația lui, departe de toate inumanitatea, toată îndrăzneala și incivilitatea, toată lăcomia și impetuoșitatea; să nu facă niciodată nimic cu atâta seriozitate și intenție, încât un bărbat a putut spune despre el că a transpirat din cauza asta; dar dimpotrivă, toate lucrurile distinct, ca în timpul liber; fără probleme; ordonat, sănătos și agreabil. Un bărbat i-ar fi aplicat asta, ceea ce este înregistrat Socrate, că știa să-și dorească și să se bucure de acele lucruri, în lipsă din care, majoritatea oamenilor se arată slabi; iar în rodire, necumpătat: ci să reziste ferm și constant și să se mențină în limitele adevăratului moderația și sobrietatea în ambele stări sunt proprii unui om, care are a suflet perfect și invincibil; precum s-a aratat in boala de Maximus.

XIV. De la zei am primit că am bunici buni și părinți, o soră bună, stăpâni buni, domestici buni, rude iubitoare, aproape toți că am; și că nu am călcat niciodată prin grabă și pripire împotriva oricărui dintre ei, în ciuda faptului că dispoziția mea era așa

așa ceva (dacă ar fi fost ocazie) ar fi putut foarte bine să fie comis de eu, dar că Era mila zeilor, pentru a preveni o asemenea concordanță de probleme și ocazii, care m-ar putea face să suport această vină. Asta am fost nu mult timp crescut de concubina tatălui meu; că am păstrat floarea tinereții mele. Că nu am luat asupra mea să fiu bărbat înainte de vremea mea,

ci mai degrabă amână-l mai mult decât aveam nevoie. Că am trăit sub guvernarea domnului și tatălui meu, care mi-ar lua orice mândrie și slavă deșartă și reduceți-mă la acea îngâmfare și părere că nu a fost imposibil ca un prinț să trăiască la curte fără o trupă de paznici și adepți, îmbrăcăminte extraordinară, astfel de torțe și statui și alte detalii asemănătoare de stare și măreție; dar că un om poate se reduce și se contractă aproape la starea de om privat și totuși pentru ca toate acestea să nu devină mai josnic și mai neglijent în publicul respectiv

chestiuni și afaceri, în care puterea și autoritatea sunt necesare. Asta am avea un astfel de frate, care prin propriul său exemplu m-ar putea stârni să mă gândesc

eu însumi; și prin respectul și dragostea lui, încântați-mă și plăceți-mă. Asta am

au avut copii ingenioși, și că nu s-au născut distorsionați, nici cu orice altă deformare naturală. Că nu eram foarte priceput în studiu de retorică și poezie și de alte facultăți, pe care probabil le-aș putea

m-am oprit asupra, dacă m-aș fi trezit să merg mai departe în ele cu succes.
Asta

I-am preferat din când în când pe cei de la care am fost crescut în astfel de
locuri și

demnități, pe care mi s-au părut că le doresc cel mai mult; și că nu am făcut-o

amână-le cu speranță și așteptare, că (din moment ce erau încă dar

tânăr) Aș face la fel și de acum încolo. Că l-am cunoscut vreodată pe
Apollonius și

Rusticus și Maximus. Asta am avut ocazia deseori și eficient

Gândește-te și meditează cu mine însumi la acea viață care este potrivită

naturii, care este natura și felul ei: astfel încât în ceea ce privește zeii

și astfel de sugestii, ajutoare și inspirații, după cum ar fi de așteptat de la

pe ei, nimic nu i-a împiedicat, dar că puteam să fi început cu mult înainte să
trăiesc

conform naturii; sau că nici acum că nu eram încă părtaș și în

posesia actuală a acelei vieți, pe care eu însumi (în care nu am observat-o

acele mișcări interioare și sugestii, da și aproape clare și evidente

instrucțiunile și îndemnurile zeilor) a fost singura cauză a acesteia. Asta

trupul meu într-o astfel de viață a fost capabil să reziste atât de mult. Că eu
niciodată

a avut de-a face cu Benedicta și Teodot, da și după aceea când am căzut

în unele accese de dragoste, m-am vindecat curând. Asta fiind deseori

nemulțumit de Rusticus, nu i-am făcut niciodată nimic pentru care apoi am

a avut ocazia să se pocăiască. Așa fiind că mama mea urma să moară tânără,

totuși ea a trăit cu mine în ultimii ei ani. Că de câte ori am avut o scopul de a ajuta și ajuta pe oricine era sărac, ori căzut în unii necesitatea actuală, ofițerii mei nu mi-au răspuns niciodată că nu există gata suficient de bani pentru a o face; și că eu însumi nu am avut niciodată ocazia

nevoie de ajutor similar de la oricare altul. Că am o astfel de soție, așa că ascultător, atât de iubitor, atât de ingenu. Că aveam de ales bărbați apți și capabili,

cărora le-aș putea încredința creșterea copiilor mei. Că prin vise eu am primit ajutor, ca și pentru alte lucruri, deci în special, cum aș putea stă-mi aruncarea de sânge și vindecă-mi amețeala, ca și asta și s-a întâmplat la Cajeta, ca și lui Chryses, când s-a rugat pe lângă malul mării. Și când m-am aplicat prima dată la filozofie, nu am făcut-o cad în mâinile unor sofiști, sau mi-am petrecut timpul fie citind multiplele volume ale filozofilor obișnuiți și nici în exersarea mea în rezolvarea argumentelor și a erorilor și nici nu sa oprit asupra studiilor meteori și alte curiozități naturale. Toate aceste lucruri fără asistența zeilor și averea nu ar fi putut fi.

XV. În țara Quadi la Granua, aceștia. Uneori dimineața spune în tine însuși: În această zi voi avea de-a face cu un om curios leneș, cu un om nerecunoscător, un bătrân, un om viclean, fals sau invidios; an om nesociabil necaritabil. Toate aceste calități rele li s-au întâmplat ei, prin ignorarea a ceea ce este cu adevărat bun și cu adevărat rău. Dar eu

care înțeleg natura a ceea ce este bun, că doar trebuie să fie
dorită, și de ceea ce este rău, că numai este cu adevărat odios și
rușinos: cine mai știe că acest călcător, oricine ar fi, este
ruda mea, nu prin același sânge și sămânță, ci prin participarea
același motiv și a aceleiași particule divine; Cum să fiu rănit
oricare dintre acestea, din moment ce nu este în puterea lor să mă facă să
suport ceva

este cu adevărat reproș? sau supărat, și rău afectat față de el, care de
natura este atât de aproape de mine? căci toți suntem născuți pentru a fi
colaboratori, așa cum

picioarele, mâinile și pleoapele; ca și rândurile de sus și de dedesubt
dinții: pentru ca astfel să fie în opoziție, este împotriva naturii; și ce
este să te enervezi și să fii contrariat, dar să fii în opoziție?

XVI. Orice sunt eu, este fie carne, fie viață, fie ceea ce noi

numiți în mod obișnuit stăpâna și partea dominantă a omului; motiv. Pleacă
cu

cărțile tale, nu mai lăsa mintea ta să fie distrasă și dusă la

și dincolo; căci nu va fi; dar ca și acum gata să moară, gândește-te puțin la

carnea ta: sânge, oase și piele; o bucată drăguță de tricot și răsucit

munca, constând din nervi, vene și artere; nu te mai gândi la asta, decât

deci. Și în ceea ce privește viața ta, ia în considerare ce este; un vânt; nu o
constantă

nici vânt, dar fiecare clipă de o oră scăpa și aspira din nou.

Al treilea, este partea ta care conduce; și aici luați în considerare; Ești un bătrân;

nu lăsa ca acea parte excelentă să fie supusă și să devină

slujitor: lăsați-l să nu fie tras în sus și în jos cu nerezonabil și

pofta și mișcări nesociabile, parcă cu fire și nervi; suferi

nu mai, fie să te reproșezi de ceva acum prezent, fie să te temi și să zbori

orice va veni, pe care destinul ți-a hotărât.

XVII. Orice procedeează imediat de la zei, orice om va face

acordarea depinde în totalitate de providența lor divină. Cât despre acele lucruri

despre care se spune în mod obișnuit că se întâmplă din cauza norocului, chiar și acelea trebuie concepute

a avea dependență de natură sau de acea primă și generală legătură,

și concatenarea tuturor acelor lucruri, care mai aparent prin divin

providența sunt administrate și realizate. Toate lucrurile decurg din

de acolo: și orice ar fi, este atât necesar, cât și conduce la

întregul (parte din care ești) și orice ar fi acesta este necesar

și necesare pentru păstrarea generalului, trebuie de necesitate pentru

fiecare natură anume, fii bun și cumpătat. Și în ceea ce privește întregul, acesta

se păstrează, ca prin mutația și convertirea perpetuă a simplului

elemente unul în altul, la fel și prin mutația și alterarea

lucruri amestecate și combinate. Să-ți fie de ajuns aceste lucruri; lasa-i sa fie

întotdeauna pentru tine, ca regulile și preceptele tale generale. Cât despre setea ta

după cărți, îndepărtează-te cu toată viteza, că nu mori murmurând și plângând, dar cu adevărat blând și bine mulțumit și din inima ta recunoscător zeilor.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

A DOUA CARTE

I. Amintește-ți de cât timp ai amânat deja aceste lucruri și cum

de multe ori o anumită zi și o anumită oră, după cum ți-au fost stabilite de către

dumnezei, l-ai neglijat. Este timpul ca tu să înțelegi

adevărata natură atât a lumii, din care faci parte; și a aceluia Domn

și Guvernator al lumii, de la care, ca un canal de la izvor, tu

tu însuși te-ai scurs și că nu există decât o anumită limită de timp

ți-a rânduit, de care, dacă nu te folosești, ca să potolești și să potolești

multele tulburări ale sufletului tău, va trece și tu cu el, și

niciodată după întoarcere.

II. Să fie grija ta serioasă și neîncetată ca roman și om

înfăptuiește orice te afli, cu adevărat și neprefăcut

gravitatea, afecțiunea naturală, libertatea și dreptatea: și ca pentru toate celelalte

griji și închipuiri, cum îți poți ușura mintea de ele. Pe care tu

sa faca; dacă vei face fiecare acțiune ca ultima ta acțiune, liber

din toată deșertăciunea, toată aberația pasională și voită din rațiune și din toată ipocrizia și dragostea de sine și antipatia față de acele lucruri, care prin

destinele sau numirea lui Dumnezeu ți s-au întâmplat. Tu vezi asta acele lucruri, pe care un om să le țină într-un curs prosper și să trăiesc o viață divină, sunt necesare și necesare, nu sunt multe, pentru zeii nu vor mai cere niciun om, care să păzească și să observe aceste lucruri.

III. Fă, suflet, fă; abuzează-te și disprețuiește-te pe tine însuși; încă un timp și timpul

ca să te respecti pe tine însuși, va fi la sfârșit. Fericirea fiecărui om depinde de el însuși, dar iată că viața ta este aproape de sfârșit, în timp făcându-ți niciun respect, faci ca fericirea ta să constă în sufletele și pretențiile altor oameni.

IV. De ce ar trebui să se întâmple oricare dintre aceste lucruri în exterior, atât de mult

iti distrag atenția? Oferă-ți timp liber să înveți ceva bun și încetează rătăcind și rătăcind înapoi și încolo. Trebuie să ai grijă și de alt fel de rătăcire, căci ei sunt leneși în acțiunile lor, cei care se trudesă și se străduiesă această viață și nu au un scop sigur spre care să-și îndrepte toate mișcărilor, și dorinte.

V. Pentru că nu ai observat starea sufletului altuia, nu a fost niciodată orice om cunoscut a fi nefericit. Spune oricine ar fi ei că nu intenționează și

nu ghidează prin rațiune și discreție mișcările propriilor suflete, ei trebuie să fie neapărat nefericit.

VI. Aceste lucruri trebuie să ai mereu în minte: Care este natura a universului și ceea ce este al meu – în special: This to that what relație are: ce fel de parte, din ce fel de univers este: Și că nu este nimeni care să te poată împiedica, dar tu să poți mereu amândoi fac și vorbesc acele lucruri care sunt de acord cu acea natură tu faci parte.

VII. Teofrast, unde compară păcatul cu păcatul (ca după un vulgar simt astfel de lucruri pe care le acord pot fi comparate:) spune bine și ca a filosof, că acele păcate care sunt săvârșite prin poftă sunt mai mari, decât cele care sunt săvârșite prin furie. Căci cel care este supărat pare cu un fel de durere și contracție apropiată a lui, de care să se îndepărteze motiv; dar cel ce păcătuiește prin poftă, fiind biruit de plăcere, face înăuntrul însuși păcatul lui a dezvăluit o dispoziție mai impotentă și mai neomenită. Ei bine, atunci

și ca un filozof spune că el dintre cei doi este cel mai bun

condamnat, care păcătuiește cu plăcere, decât cel care păcătuiește cu durere. Pentru

într-adevăr, acesta din urmă poate părea mai întâi că a fost greșit, și așa în unele

mod prin durere a acestuia să fi fost forțat să fie supărat, în timp ce el care prin poftă săvârșește ceva, a făcut de la sine doar hotărâre

acea acțiune.

VIII. Orice ai afecta, orice ai proiecta, la fel fă,

și așa proiectează toți, ca unul care, pentru tot ce știi, poate chiar în acest sens

prezentul pleacă din această viață. Și în ceea ce privește moartea, dacă există zei,

nu este un lucru grav să părăsești societatea oamenilor. Zeii te vor face

nu răni, poți fi sigur. Dar dacă este astfel încât să nu fie zei, sau

că ei nu au grijă de lume, de ce ar trebui să-mi doresc să trăiesc într-un

lume lipsită de zei și de orice providență divine? Dar zei să fie

cu siguranță, și au grijă de lume; iar în ceea ce privește acele lucruri care

fi cu adevărat rău, ca viciul și răutatea, astfel de lucruri pe care le-au pus în a

puterea proprie a omului, ca să le evite dacă ar fi vrut: și ar fi fost

orice în afară de asta ar fi fost cu adevărat rău și rău, ar fi avut o

ai grijă și de asta, pentru ca un bărbat să fi evitat. Dar de ce ar trebui asta

se crede că rănește și prejudecă viața unui om în această lume, ceea ce nu poate

vreo modalitate de a face omul însuși mai bun sau mai rău în propria lui persoană?

Nici nu trebuie să ne gândim că natura universului a trecut prin nici una

ignoranța trece aceste lucruri, sau dacă nu le cunoaște la fel de ignorantă, totuși ca incapabilă

fie pentru a le preveni, fie mai bine pentru a le comanda și elimina. Nu poate fi așa

ea, din lipsă de putere sau de îndemânare, ar fi trebuit să comită o astfel de

lucru, astfel încât să sufere toate lucrurile atât bune cât și rele, în mod egal și promiscuu, să se întâmple atât tuturor celor bune cât și celor răi. Cât despre viață

deci, iar moartea, cinstea și dezonoarea, munca și plăcerea, bogăția și sărăcia, toate aceste lucruri se întâmplă cu adevărat oamenilor, atât bune cât și rele,

în mod egal; ci ca lucruri care în sine nu sunt nici bune, nici rele;

din pricina lor, nici rușinoase, nici vrednice de laudă.

IX. Luați în considerare cât de repede sunt dizolvate și rezolvate toate lucrurile:

corpurile și substanțele înseși, în materia și substanța

lume: și amintirile lor în epoca și timpul general al lumii.

Luați în considerare natura tuturor lucrurilor sensibile lumești; dintre cei mai ales,

care fie prind prin plăcere, fie pentru supărarea lor sunt înspăimântătoare,

sau pentru strălucirea lor exterioară și spectacolul sunt în mare stima și cerere, cum

ticălos și disprețuitor, cât de josnic și coruptibil, cât de lipsit de orice adevărat

viața și ființa ei sunt.

X. Este partea unui om înzestrat cu o bună capacitate de înțelegere, să

luați în considerare ceea ce sunt ei înșiși în fapte, din ale căror îngâmfare

iar vocile, onoarea și creditul continuă: ca și ceea ce înseamnă să mori și

cum, dacă un om va lua în considerare acest lucru de la sine, să moară și să se despartă

din ea în mintea lui toate acele lucruri care cu ea reprezintă de obicei ei înșiși pentru noi, el nu o poate concepe altfel decât ca pe o lucrare al naturii, iar cel care se teme de orice lucrare a naturii este chiar un copil. Acum

moartea, nu este doar o lucrare a naturii, ci și conducătoare către natură.

XI. Gândește-te cu tine însuți cum se unește omul și prin ce parte a lui lui Dumnezeu și cum este afectată acea parte a omului, când se spune că este difuză. Nu este nimic mai nenorocit decât acel suflet, care într-un fel de circuit cuprinde toate lucrurile, cercetând (cum spune el) chiar și chiar adâncimile pământului; și prin toate semnele și presupunerile care indică în chiar gânduri despre sufletele altor oameni; și totuși, nu este înțeleș că aceasta este suficient ca un om să se aplice pe deplin și să-și limiteze tot gânduri și griji pentru îndrumarea acelu spirit care este în el și cu adevărat și cu adevărat să-l slujesc. Slujirea lui constă în aceasta, că a omul se păstrează curat de orice pasiune violentă și afecțiune rea, din toată imprudența și deșertăciunea și din tot felul de nemulțumiri, fie în privire la zei sau oameni. Căci, într-adevăr, orice vine de la zei, merită respect pentru valoarea și excelența lor; și orice procedează de la oameni, deoarece ei sunt rudele noastre, ar trebui să fie întreținuți de noi, cu dragoste, întotdeauna; uneori, ca provenind din ignoranța lor, a ceea ce este

cu adevărat bune și rele, (o orbire nu mai puțin decât aceea prin care nu suntem

capabil să discearnă între alb și negru:) cu un fel de milă și

compasiunea de asemenea.

XII. Dacă ai trăi trei mii, sau cât zece mii

de ani, dar amintește-ți asta, că omul nu se poate despărți de viață în mod corespunzător, cu excepția

cu acea mică parte a vieții, pe care o trăiește acum: și ceea ce el

trăiește, nu este altul decât ceea ce se desparte în fiecare clipă. Asta

apoi care este cea mai lungă durată și ceea ce este mai scurt, vin ambele

într-un singur efect. Căci deși în ceea ce privește ceea ce este deja trecut acolo

poate fi o inegalitate, totuși acel timp care este acum prezent și în existență,

este egal cu toți oamenii. Și aceasta fiind aceasta de care ne despărțim oricând

muri, se vede în mod evident că nu poate fi decât un moment de timp, că

apoi ne despărțim de. Căci în ceea ce privește ceea ce este fie trecut, fie viitor, un om

nu se poate spune în mod corespunzător că ne despărțim de ea. Căci cum ar trebui să se despartă un bărbat

ceea ce nu are? De aceea, aceste două lucruri trebuie să vă amintiți.

În primul rând, că toate lucrurile din lume din veșnicie, printr-o perpetuă revoluție din aceleași vremuri și lucruri continuate și reînnoite vreodată, sunt de

un fel și natură; astfel încât fie pentru o sută sau două sute de ani

numai, sau pentru un spațiu infinit de timp, un om vede acele lucruri care sunt

tot la fel, nu poate fi nici un moment grozav. Și în al doilea rând, că
acea viață de care se desparte cel mai lung ficat sau cel mai scurt ficat,
este aceeași pentru lungime și durată, numai pentru ceea ce este prezent,
este ceea ce oricare dintre ei poate pierde, ca fiind doar ceea ce ei
au; căci ceea ce nu are, nu se poate spune cu adevărat despre nimeni că
pierde.

XIII. Amintiți-vă că totul este doar opinie și îngâmfare, pentru acele lucruri
sunt clare și evidente, care i-au fost spuse lui Monimus Cinic; și ca
simplu și evident este utilizarea care se poate face din acele lucruri, dacă
asta
ceea ce este adevărat și serios în ei, să fie primit ca și ceea ce este
dulce și plăcut.

XIV. Sufletul unui om greșește și se lipsește de respect în primul rând și mai
ales,

când atât cât stă în sine, ea devine un aposteme și parcă o
excrescență a lumii, pentru a fi întristat și nemulțumit de ceva
care se întâmplă în lume, este apostazia directă față de natura
univers; din care fac parte toate naturile particulare ale lumii.

În al doilea rând, atunci când ea fie este contrariată de orice bărbat, fie
condusă de contrariul

dorințele sau afecțiunile, tinzând la rănirea și prejudecățile sale; precum
sunt cele

sufletele celor supărați. În al treilea rând, când este învinsă de vreunul

plăcere sau durere. În al patrulea rând, când ea desimulează, și pe ascuns și în mod fals fie face, fie spune ceva. În al cincilea rând, atunci când o face să afecteze sau să depună eforturi pentru a nu avea un scop sigur, ci în mod imprudent și necuvenit raționalizare și considerație, cât de consecventă sau neconsecventă este scop comun. Căci nici cele mai mici lucruri nu ar trebui făcute fără raport cu finalul; iar sfârșitul creaturilor rezonabile este, să urmați și ascultați de El, care este motivul și legea acesteia mare oraș și comunitatea antică.

XV. Timpul vieții unui om este ca punct; substanța ei vreodată curgătoare, simțul obscur; iar întreaga compoziție a corpului tind la corupție. Sufletul lui este neliniștit, averea incertă și faima îndoielnică; pentru a fi scurt, ca un pârâu la fel sunt toate lucrurile care aparțin corpului; ca a vis, sau ca un fum, așa sunt toate cele ale sufletului. Viața noastră este o război și un simplu pelerinaj. Faima după viață nu este mai bună decât uitare. Atunci ce va adera și va urma? Un singur lucru, filozofie. Și filosofia constă în aceasta, pentru ca un om să păstreze acel duh care se află în el, de la tot felul de nenorociri și răni și, mai ales, dureri sau plăceri; nici să nu faci nimic niciodată imprudent, sau prefăcut, sau ipocrit: a depinde în întregime de el însuși și propriile sale acțiuni potrivite: toate lucrurile care i se întâmplă să le îmbrățișeze

mulțumit, ca venind de la Acela de la care a venit și el; și mai sus toate lucrurile, cu toată blândețea și o veselie calmă, să aștepte moartea, ca nefiind altceva decât rezoluția acelor elemente, dintre care fiecare creatura este compusă. Și dacă elementele în sine nu suferă nimic aceasta transformarea lor perpetuă a unuia în altul, acea dizolvare și modificarea, care este atât de comună tuturor, de ce ar trebui să se teamă de ea?

Nu este asta conform naturii? Dar nimic care este conform naturii poate fi rău.

În timp ce am fost la Carnuntum.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

A TREIA CARTE

I. Un om nu trebuie să se gândească numai la cât de zi cu zi îi irosește viața și

scade, dar și aceasta, că dacă trăiește mult, nu poate fi sigur,

dacă înțelegerea lui va continua atât de capabilă și suficientă, pentru

fie considerație discretă, în materie de afaceri; sau pentru

contemplare: ea fiind lucrul, pe care adevărata cunoaștere a lucrurilor ambele

divin și uman, depinde. Căci dacă o dată va începe să iubească, al lui

respirație, nutriție, imaginația lui și apetitivă și altele naturale

facultăți, pot continua în continuare la fel: el nu va găsi lipsă de ele. Dar

cum să-și folosească corect, cum ar trebui, cum să observe

exact în toate lucrurile ceea ce este drept și drept, cum să reparăm și îndreptăm toate temerile și imaginațiile greșite, sau bruște și chiar de acest particular, dacă ar trebui să trăiască mai mult sau nu, să ia în considerare

în mod corespunzător; pentru toate astfel de lucruri, în care cea mai bună putere și vigoare a

mintea este cea mai necesară; puterea și capacitatea lui vor fi trecute și dispărute. Tu

trebuie să se grăbească așadar; nu numai pentru că ești în fiecare zi mai aproape de

moartea decât altele, dar și pentru că acea facultate intelectuală din tine, prin care ești în stare să cunoști adevărata natură a lucrurilor și să ordoni toate acțiunile tale prin această cunoaștere, risipă și strica zilnic; sau, mai eșuează-te înainte să mori.

II. De asemenea, trebuie să observați, că orice ar fi, în mod natural

se întâmplă lucrurilor naturale, are ceva în sine care este plăcut

și încântător: ca o pâine mare când este coptă, unele părți din ea se despică parcă și despărțiți-vă și faceți crusta ei aspră și inegală,

și totuși acele părți ale ei, deși într-un fel este împotriva artei și

intenția de a se coace în sine, că acestea sunt astfel despicate și despărțite, care

ar fi trebuit să fie și au fost făcute mai întâi toate egale și uniforme, ele devin

bine, cu toate acestea, și au o anumită proprietate particulară, de a agita

pofta de mancare. Deci smochinele sunt considerate cele mai frumoase și mai coapte atunci, atunci când încep

să se micșoreze și să se ofilească parcă. Deci măslina coaptă, când sunt lângă

putrefacție, atunci sunt în frumusețea lor cuvenită. Atârănarea lui

strugurii — fruntea unui leu, spuma unui mistreț care face spumă și

multe alte lucruri asemănătoare, deși considerate de la sine, sunt departe de a fi

orice frumusețe, dar pentru că se întâmplă în mod natural, amândoi sunt drăguți și

încântător; astfel încât, dacă un om are o minte profundă și o teamă profundă,

luați în considerare toate lucrurile din lume, chiar și printre toate cele care sunt

dar simple accesorii și apendice naturale, așa cum ar fi, vor fi puține

să-i arate ceva în care nu va găsi chestiune de plăcere și

încântare. Așa va vedea cu atâta plăcere adevăratul rictus al sălbaticului

fiare, precum cele care de către pictori iscusiți și alți artizani sunt

imitat. Așa că va putea percepe maturitatea și frumusețea corespunzătoare a

bătrânețea, fie la bărbat, fie la femeie: și orice altceva este, adică

frumos și ademenitor în orice este, cu ochi caști și continent el

în curând va afla și va discerne. Acestea și multe altele le va face

discern, nu credibil pentru toți, ci numai pentru cei care sunt cu adevărat și

familiarizat, atât cu natura însăși, cât și cu toate lucrurile naturale.

III. Hipocrate, după ce a vindecat multe boli, s-a îmbolnăvit el însuși și

a murit. Caldeii și astrologii au prezis moartea scafandrilor,

au fost apoi ei înșiși surprinși de soarte. Alexandru și Pompeius, și Caius Cezar, după ce a nimicit atâtea cetăți și a tăiat pe câmp atât de multe mii de cai și de picioare, totuși ei înșiși au fost în cele din urmă dornic să se despartă de propria lor viață. Heraclit a scris atât de multe tracturi naturale referitoare la ultima și generala conflagrație a lumii, au murit după aceea toți umpluți cu apă înăuntru și toți umpluți cu murdărie și bălegar fără. Păduchii l-au ucis pe Democrit; iar Socrate, un alt fel de paraziti, oameni nelegiuți. Atunci cum sta cazul? ai luat navă, ai navigat, ai venit la uscat, ieși, dacă la altă viață, și acolo vei găsi zei, care sunt pretutindeni. Dacă toată viața și simțul va înceta, atunci vei înceta și tu să fii supus fie durerilor, fie plăceri; și să slujească și să îngrijească această căsuță ticăloasă; cu atât mai josnic, de cât de mult depășește ceea ce îi slujește; cel fiind un rațional substanță și un spirit, celălalt nimic altceva decât pământ și sânge.

IV. Nu cheltui rămășița zilelor tale în gânduri și închipuiri referitoare la ceilalți oameni, când nu este în legătură cu vreun bine comun, când prin el tu arta împiedicată de la alte lucrări mai bune. Adică, nu-ți petrece timpul în el gândindu-se, ce face un astfel de om și cu ce scop: ce spune și ce el gândește și despre ce este el, și alte lucruri sau curiozități, care îl fac pe om să hoinărească și să rătăcească din grija și observarea acelu

parte din el însuși, care este rațional și dominant. A se vedea prin urmare în întreaga serie și legătura a gândurilor tale, la care să ai grijă preveniți tot ce este inactiv și impertinent: dar mai ales, orice este curios și răutăcios: și trebuie să te folosești să te gândești numai la așa ceva lucruri despre care dacă un om te întreabă dintr-o dată, ce este aceea tu te gândești acum, poți să răspunzi la Aceasta și Cea, liber și cu îndrăzneală, pentru ca astfel prin gândurile tale să apară în curând că în toți este sincer și pașnic; după cum devine unul care este făcut pentru societate și nu privește plăcerile și nici nu lasă loc vreunei imaginații voluptuoase la toate: liber de orice dispută, invidie și suspiciune și de orice altceva ai înroși să mărturisești că gândurile tale au fost puse. Cel care este așa, este cu siguranță cel care nu amână să se apuce de asta ceea ce este cel mai bun într-adevăr, un preot și slujitor al zeilor, ei bine cunoscut și în bună corespondență cu el mai ales că este așezat și așezat în sine, ca într-un templu și într-o sacră: căruia și el se păstrează și se păstrează nepătat de plăcere, nedescurat de durere; gratuit de la orice fel de rău, sau nelegiuire, de el însuși oferit însuși: incapabil de nici un rău de la alții: un luptător de cel mai bun fel și pentru premiul cel mai mare, ca să nu fie doborât de nicio patimă sau afecțiunea proprie; adânc vopsit și udat în dreptate, îmbrățișând

și acceptând din toată inima tot ceea ce se întâmplă sau este alocat lui. Unul care nu adesea, nici fără vreo mare necesitate tinzând spre un bun public, se gândește la ce vorbește oricare altul, fie doth, sau scop: numai pentru acele lucruri care sunt în propria sa putere, sau care sunt cu adevărat ale lui, sunt obiectele angajărilor sale și ale lui gândurile sunt mereu ocupate de acele lucruri, care din întregul univers sunt destinate și însușite de soarta sau Providența.

Acele lucruri care sunt ale lui și în propria sa putere, el însuși le ia rânduiește, pentru ca ei să fie buni; și cât pentru cei ce i se întâmplă, el crede că așa sunt. Pentru acel lot și porțiunea căruia i se atribuie fiecare, deoarece este inevitabil și necesar, la fel este întotdeauna profitabil.

El își amintește, în plus, că orice ia parte din rațiune este asemănător cu el, și că a avea grijă de toți oamenii în general, înseamnă a fi de acord cu natura a om: dar în ceea ce privește cinstea și lauda, că în general nu trebuie să fie admis și acceptat de la toți, dar numai de la aceștia, care trăiesc conform la natură. Cât despre cei care nu, ce fel de bărbați sunt acasă, sau în străinătate; zi sau noapte, cât de condiționați cu ce fel de condițiile, sau cu bărbații în ce condiții se molesc și trec la timpul împreună, el știe și își amintește bine, de aceea el privește nu o asemenea laudă și aprobare, ca provenind de la ei, cărora nu le place și se aprobă pe ei înșiși.

V. Nu face nimic împotriva voinței tale, nici contrar comunității, nici fără examinarea cuvenită și nici cu reticență. Afectează să nu-ți pornești gânduri cu un limbaj curat curios. Nu fi nici un mare vorbitor, nici un mare pompe funebre. Mai mult, Dumnezeuul tău care este în tine să stăpânească peste tine, află la tine că are de-a face cu un om; un bărbat în vârstă; un om sociabil; un roman; un prinț; unul care și-a ordonat viața, ca unul care așteaptă, parcă, nimic altceva decât sunetul trâmbiței, care suna o retragere plecați din această viață cu toată expediția. Unul care pentru cuvântul lui sau acțiunile nu au nevoie nici de un jurământ, nici de vreun om să fie martor.

VI. Să fii vesel și să nu ai nevoie de ajutorul altor bărbați sau asistență, sau a acelei odihne și liniște, care trebuie să fii uitându-se la alții pentru. Mai degrabă ca unul care este drept de la sine, sau a fost vreodată drept, decât unul care a fost îndreptat.

VII. Dacă vei găsi ceva în această viață muritor mai bun decât dreptate, decât adevăr, cumpătare, forță și, în general, mai bine decât o minte mulțumită atât cu acele lucruri care potrivit dreptului cât și motivul pe care îl face, și în acelea care se întâmplă fără voia și cunoștințele ei

ție prin providență; dacă spun, poți afla ceva mai bun decât aceasta, aplica-te cu toată inima ta și cu ceea ce este cel mai bine oriunde îl găsești, bucură-te liber. Dar dacă nimic tu vei găsi vrednic de a fi preferat acel spirit care este în tine; dacă

nimic mai bun decât să-ți supun propriile pofte și dorințe și să nu cedezi nicio fantezie sau imaginație înainte de a avea cum trebuie luând în considerare ele, nimic mai bun decât să te retragi (a folosi cuvintele lui Socrate) din toată senzualitatea și supune-te zeilor, și să ai grijă de toți oamenii în general: dacă vei găsi că toți ceilalți lucrurile, în comparație cu aceasta, nu sunt decât josnice și de puțină clipă; apoi să nu cedeze nici un alt lucru, care fiind o dată deși dar afectat și înclinat spre, nu va mai fi în puterea ta fără orice distragere ca ar trebui să preferi și să urmărești acel bine care este al tău și binele tău cuvenit. Căci nu este îngăduit ca orice este din un alt fel și natură inferioară, fie că va fi, ca oricare aplauze populare, sau onoare, sau bogății, sau plăceri; ar trebui suferit a se confrunța și a contesta așa cum ar fi ceea ce este rațional și operativ bun. Pentru toate aceste lucruri, dacă o dată, dar pentru o vreme, ei încep să fie pe plac, în momentul de față prevalează și perversează mintea unui om, sau întoarce un om din calea cea dreaptă. Fă tu de aceea spun absolut și alegeți în mod liber ceea ce este cel mai bun și rămâneți la el. Acum, asta ei spun că este cel mai bun, care este cel mai profitabil. Dacă ele înseamnă profitabile pentru om întrucât el este un om rațional, ține-te de el și menține-l; dar dacă ei înseamnă profitabil, deoarece este o creatură, doar respinge-l; iar din aceasta a ta

principiul și concluzia păstrați cu atenție toate spectacolele și culorile plauzibile ale

înfățișarea exterioară, ca să poți discerne lucrurile corect.

VIII. Nu considerați niciodată ceva profitabil, ceea ce va constrânge vreodată

fie să-ți rupi credința, fie să-ți pierzi modestia; a ura orice om,

a bănuși, a blestema, a disimula, a pofti orice, care cere

secretul zidurilor sau al voalurilor. Dar cel care preferă înaintea tuturor lucrurilor sale

partea rațională și spiritul și misterele sacre ale virtuții care emană

din ea, nu se va plânge și nu va striga niciodată, nu va suspina niciodată; el nu va face niciodată

vrea fie singurătate, fie companie: și care este cel mai important dintre toate, el va face

trăiește fără dorință sau teamă. Și cât despre viață, fie pentru o lungă perioadă de timp sau

în scurt timp, el se va bucura de sufletul său astfel înconjurat de un trup, el este

cu totul indiferent. Căci dacă și acum ar pleca, este la fel de gata

pentru ea, ca și pentru orice altă acțiune, care poate fi îndeplinită cu modestie și

decenta. Toată viața lui, aceasta este singura lui grijă, ca mintea lui să poată

să fie întotdeauna ocupat de astfel de intenții și obiecte, așa cum sunt proprii a

creatură sociabilă rațională.

IX. În mintea care a fost odată cu adevărat disciplinată și epurată, poți

nu găsesc nimic, fie urât, fie impur, nici ca să fie purpurat: nimic care este fie servil, fie afectat: nici o cravată parțială; nici rău intenționat aversiune; nimic dezastruos; nimic ascuns. Viața unui astfel de om, moartea nu poate surprinde niciodată ca imperfect; ca actor, ar trebui să moară

înainte ca el să se încheie, sau piesa în sine să se încheie, un om ar putea vorbi.

X. Folosește-ti facultatea opinativa cu toata cinstea si respectul, pentru in ea este cu adevărat totul: ca părerea ta să nu naște în înțelegerea ta orice contrar fie naturii, fie constituirii proprii a a creatură rațională. Scopul și obiectul unei constituții raționale este a face nimic imprudent, pentru a fi afectat cu bunăvoință față de oameni și în toate lucrurile

de bunăvoie să se supună zeilor. Casting deci toate celelalte lucruri

deoparte, ține-te de acești câțiva și amintește-ți totuși că nimeni nu se cuvine

se poate spune că trăiește mai mult decât ceea ce este prezent acum, care este doar a

moment de timp. Orice este în afară de fie este deja trecut, fie

nesigur. Timpul deci pe care îl trăiește orice om este puțin și

locul în care trăiește, nu este decât un foarte mic colț de pământ și

cea mai mare faimă care poate rămâne unui om după moartea sa, chiar și asta

dar puțin și, de asemenea, așa cum este în timp ce este, este prin succesiune

de oameni muritori proști păstrați, care la fel vor muri în curând și chiar

în timp ce trăiesc, nu știu ce sunt ei înșiși în fapt: și multe
mai puțini pot cunoaște unul, care cu mult înainte a murit și a dispărut.

XI. La aceste ajutoare și amintiri mereu prezente, să se adauge încă una,
să facă vreodată o descriere și o delimitare anume a fiecăruia
obiect care se prezintă minții tale, ca să poți în întregime și
contemplați-l în întregime, în natura sa proprie, gol și gol;
integral și separat; împărțit în mai multe părți și sferturi ale sale: și
apoi de unul singur în mintea ta, să-l numești atât pe ea, cât și pe acele
lucruri din care ea
constă și în care va fi rezolvată, prin adevăratul lor propriu
nume și denumiri. Căci nu există nimic atât de eficient pentru a crea
adevărat
mărinimitate, pentru a putea examina cu adevărat și metodic
toate lucrurile care se întâmplă în această viață, și astfel să pătrundă în lor
naturi, pentru ca, în același timp, și aceasta să poată fi de acord cu temerile
noastre:
care este adevăratul folos al ei? și care este adevărata natură a acestui
univers,
la care este util? cât de mult în ceea ce privește universul poate fi
stimat? cat in privinta omului, cetatean al orasului suprem, de
care toate celelalte orașe din lume sunt parcă numai case și
familii?

XII. Ce este asta, pe care acum mi-a pus fantezia? a ceea ce face lucrurile
consta? cat poate dura? care dintre toate virtuțile este cea potrivită

virtute pentru această utilizare actuală? cum ar fi blândețea, forța, adevărul, credința,

sinceritate, mulțumire sau orice altceva? Din toate deci tu

trebuie să te folosești să spui: Aceasta vine imediat de la Dumnezeu, aceasta prin aceea

conexiune fatală și concatenare a lucrurilor sau (care aproape ajunge la

unul) de un accident întâmplător. Și în ceea ce privește aceasta, pornește de la mine

vecinul, ruda mea, semenul meu: chiar prin ignoranța lui, pentru că el

nu știe ce este cu adevărat firesc pentru el; dar eu știu asta, și de aceea

mă duc spre el conform legii naturale a părtășiei; că

este amabil și drept. Cât despre acele lucruri care sunt de la sine

cu totul indiferent, pentru că la judecata mea cea mai bună concepe totul

merită mai mult sau mai puțin, așa că mă port spre ea.

XIII. Dacă vei intenționa ceea ce este prezent, urmând regula lui

dreptate și raționați cu atenție, soliditate, blândețe și nu trebuie să amestecați niciunul

alte afaceri, dar să studieze asta doar pentru a-ți păstra spiritul

nepoluat și curat și se va lipi de el fără speranță sau

frică de orice, în toate lucrurile pe care fie le vei face, fie vei vorbi,

mulțumindu-te cu adevărul eroic, vei trăi fericit; iar din

aceasta, nu există om care să te poată împiedica.

XIV. Ca medicii și chirurgii au întotdeauna instrumentele lor pregătite

la îndemână pentru toate remediile bruște; la fel ai mereu dogmele tale într-o

pregătirea pentru cunoașterea lucrurilor, atât divine cât și umane: și

orice faci, chiar și în cele mai mici lucruri pe care le faci, tu

trebuie să-și amintească vreodată acea relație reciprocă și legătura care există între

aceste două lucruri divine și lucruri umane. Căci fără legătură cu Dumnezeu,

nu te vei grăbi niciodată în nicio acțiune lumească; nici pe cealaltă parte în

orice divin, fără un oarecare respect, a avut lucruri umane.

XV. Nu vă înșelați; căci nu vei trăi niciodată ca să-ți citești morala

comentarii, nici actele celebrilor romani și greci; nici acelea

extras din mai multe cărți; tot ce le-ai asigurat și pentru care ai adunat

tu însuși împotriva bătrâneții tale. Grăbește-te așadar până la capăt și cedează

toate speranțe deșarte, ajută-te la timp dacă ai grijă de tine, ca și tu

ar trebui să faci.

XVI. A fura, a semăna, a cumpăra, a se odihni, a vedea ce e de făcut

(care nu se vede de ochi, ci de alt fel de vedere:) ce astea

cuvintele înseamnă, și câte moduri de a fi înțelese, nu înțeleg.

Trupul, sufletul, înțelegerea. Așa cum simțurile îi aparțin în mod natural

trupul, și dorințele și afecțiunile față de suflet, la fel și dogmele

înțelegerea.

XVII. A fi capabil de fantezii și imaginații, este comun omului și

fiară. A fi atras și mișcat cu violență de poftele și dorințele suflet, este propriu fiarelor sălbatice și monștrilor, precum Phalaris și Nero au fost. A urma rațiunea îndatoririlor și acțiunilor obișnuite le este comun de asemenea, care nu cred că există zei, și în avantajul lor nu ar face conștiință să-și trădeze propria țară; și cine când odată ușile să fie închise asupra lor, îndrăznește să faci ceva. Dacă deci toate lucrurile altfel fie comune acestor la fel, rezultă că unui om să-i placă și îmbrățișează toate lucrurile care se întâmplă și sunt destinate lui, și nu lui tulbură și tulbură acel spirit care stă în templul său sân, cu o mulțime de fantezii și închipuiri deșarte, dar să-l păstreze favorabil și să-i asculte ca pe un zeu, fără să vorbească niciodată nimic contrar adevărului sau a face ceva contrar dreptății este singurul adevărat proprietatea unui om bun. Și așa, deși nimeni nu ar trebui să creadă asta el trăiește așa cum o face, fie sincer și conștiincios, fie vesel și mulțumit; cu toate acestea, el nu este deloc supărat pe nimeni pentru asta, nici deturnat de ea de la calea care duce la sfârșitul vieții sale, prin pe care un om trebuie să treacă pur, mereu gata să plece și dornic de la sine fără nicio constrângere de a se potrivi și de a se adapta la soarta lui cuvenită și portie.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

A PATRA CARTE

I. Acea parte interioară de stăpână a omului, dacă este în propriul ei adevărat firesc

temperamentul, este față de toate șansele și evenimentele lumești atât de dispuse și

afectat, că se va întoarce cu ușurință și se va aplica la ceea ce poate fi,

și se află în puterea sa de a o busolă, când asta nu poate fi ceea ce la început

intenționa. Pentru că nu face niciodată dependență absolută și nu se aplică niciunui

un singur obiect, dar orice intenționează acum și îl urmărește în judecată

îl urmărește cu excepție și rezervă; astfel încât orice ar fi

care cade contrar primelor sale intenții, chiar și după aceea

își face obiectul propriu. La fel ca focul când prevalează asupra celor

lucruri care îi stau în cale; prin care lucrurile într-adevăr un mic foc ar

s-au stins, dar un mare foc se va întoarce curând la propria sa natură și

deci consumă tot ce-i iese în cale: da chiar prin acele lucruri este

făcut din ce în ce mai mare.

II. Să nu se facă nimic neplăcut și la întâmplare, ci toate lucrurile potrivite

la cele mai exacte și perfecte reguli ale artei.

III. Ei caută pentru ei înșiși pensionare privată

locuri, ca sate de țară, malul mării, munții; da tu însuți

arta obișnuiește mult după asemenea locuri. Dar toate acestea trebuie să le știi

porneste din simplitate în cel mai înalt grad. La ce oră ai

voință, stă în puterea ta să te retragi în tine însuți și să te odihnești și

liber de toate afacerile. Un bărbat nu se poate pensiona mai bine decât să se ia

propriul său suflet; mai ales cel care este prevăzut dinainte de asemenea lucruri

înăuntru, pe care ori de câte ori se retrage să privească înăuntru, poate să-i permită în prezent ușurință și liniște perfectă. Prin liniște eu

înțelegeți o dispoziție și o purtare ordonată decentă, liberă de toate confuzie și tumult. Permiteți-vă atunci această retragere

continuu, și prin aceasta îmbărsătează-te și reînnoiește-te. Să fie aceste precepte

scurte și fundamentale, care de îndată ce le amintești, poate

îți este de ajuns să-ți cureți sufletul în întregime și să te alungi bine

mulțumit de acele lucruri, oricare ar fi ele, care acum din nou după aceasta scurta retragere a sufletului tău în sine la care te vei întoarce. Pentru ce

pentru care ești jignit? Poate fi la răutatea oamenilor, când

îți amintești de această concluzie, că toate creaturile rezonabile sunt

făcut unul pentru altul? și că face parte din justiție să suportați cu ei?

și că este împotriva voinței lor că jignesc? și câți deja,

care și-au urmărit odată dușmanii, au bănuț, au urât și

lupte cu înverșunare, sunt acum demult întinse și reduse la

cenusa? Este timpul ca tu să faci un sfârșit. Cât despre acele lucruri care printre

șansele comune ale lumii ți se întâmplă ca soarta ta particulară și

parte, poți să fii nemulțumit de vreunul dintre ei, când chemi?

că dilema noastră obișnuită la minte, fie o providență, fie a lui Democrit atomi; și odată cu ea, orice am adus pentru a dovedi că întreaga lume este parca ar fi un singur oras? Și în ceea ce privește trupul tău, de ce te poți teme, dacă tu

Socotiți că mintea și înțelegerea voastră, când au avut o dată

s-a adunat pe sine și își cunoaște propria putere, are în această viață și suflare

(fie că se desfășoară lin și blând, fie că este aspru și nepolitic), nu

interesează deloc, dar este cu totul indiferent: și orice altceva tu

ai auzit și ai consimțit fie cu privire la durere, fie la plăcere? Dar cel

grija de onoarea și reputația ta poate îți va distra atenția? Cum se poate

asta să fie, dacă te uiți înapoi și te gândești la amândoi cât de repede toate lucrurile

adică sunt uitate și ce haos imens al eternității a fost înainte,

și va urma după toate lucrurile: și deșertăciunea laudei și a

inconstanța și variabilitatea judecăților și opiniilor umane și

îngustimea locului, în care este limitat și circumscris? Pentru

întreg pământul este doar ca un punct; și din ea, această parte locuită a ei, este

dar o parte foarte mică; și din această parte, câți la număr și ce

fel de oameni sunt ei, care te vor lăuda? Ce rămâne atunci, dar

că deseori pui în practică acest fel de retragere a ta, la aceasta

mică parte din tine însuși; și mai presus de toate, ferește-te de

distragere a atenției și nu intenționați nimic cu vehement, ci fiți liberi și luați în considerare

toate lucrurile, ca un om al cărui obiect propriu este Virtutea, ca un om al cărui adevărat

natura este să fie bună și sociabilă, ca cetățean, ca făptură muritoare.

Printre altele, pe care trebuie să le luați în considerare și să vă uitați

retrage-te, lasă-i pe cei doi să fie printre cei mai evidente și la îndemână.

Una, că lucrurile sau obiectele însele nu ajung la suflet, ci

stai fara loc si liniste, si ca este din parerea numai care

este înăuntru, că tot tumultul și toate necazurile vor continua. Următorul,

că toate aceste lucruri, pe care le vezi acum, vor avea loc în foarte puțin

în timp ce fii schimbat, și nu mai fii: și amintește-ți mereu, câte schimbări

și modificările din lume tu însuși ai fost deja martor ocular

de pe vremea ta. Această lume este o simplă schimbare, iar această viață, o opinie.

IV. Dacă a înțelege și a fi rezonabil este comun tuturor oamenilor, atunci

este acel motiv, pentru care suntem numiți rezonabili, comun tuturor. Dacă

rațiunea este generală, atunci este și rațiunea care prescrie ceea ce trebuie

să fie făcut și ce nu, comun tuturor. Dacă asta, atunci legea. Dacă legea, atunci sunt

noi concetățenii. Dacă da, atunci suntem parteneri într-o comună comună.

Dacă

deci, atunci lumea este ca un oraș. Pentru care altă comună este,

că se poate spune că toți oamenii sunt membri ai? Din acest oraș comun este,

că înțelegerea, rațiunea și legea ne sunt derivate, de unde
altfel? Căci ca ceea ce în mine este pământesc, am de pe un pământ comun;
iar ceea ce este umed din alt element este împărțit; ca respirația mea
și viața are izvorul ei potrivit; și aceea la fel care este uscată și
aprins în mine: (căci nu există nimic care să nu provină din ceva;
precum nu există nimic care să poată fi redus la un simplu nimic:) tot așa
există vreun început comun de unde are înțelegerea mea
a continuat.

V. Așa cum generația este, la fel și moartea, un secret al înțelepciunii naturii:
a

amestec de elemente, rezolvat din nou în aceleași elemente, un lucru cu
siguranță

de care niciun om nu ar trebui să-i fie rușine: într-o serie de alte evenimente
fatale și

consecințe, cărora o creatură rațională este supusă, nu improprii sau

incongruent, nici contrar constituției naturale și propriu-zise a omului

însuși.

VI. Astfel de lucruri, din cutare cauze, trebuie neapărat

continua. Cel care nu ar avea astfel de lucruri să se întâmple, este ca cel care
ar avea

lasa smochinul sa creasca fara sa sau umezeala. În concluzie, amintiți-vă
asta,

că în foarte puțin timp, atât tu cât și el veți fi amândoi morți și

după puțin timp mai mult, nu atât cât vor fi numele și amintirile tale

ramanand.

VII. Lasă părerea să fie luată, și nimeni nu se va crede nedreptățit.

Dacă nimeni nu se crede nedreptățit, atunci nu mai există așa ceva lucru ca fiind greșit. Ceea ce nu îl face pe om însuși mai rău, nu poate face viața lui cu atât mai rău, nici nu-l poate răni nici în interior, nici în exterior.

Era de natură oportun să fie așa și, prin urmare, necesar.

VIII. Orice se întâmplă în lume, se întâmplă pe drept, și așa dacă

ai grijă, vei găsi. Spun nu numai cu dreptate

ordonată printr-o serie de consecințe inevitabile, dar conform dreptății și

parcă pe calea distribuirii egale, după adevărata valoare a

totul. Continuă apoi să ții cont de asta, așa cum ai început și

orice ai face, nu-l fă fără această condiție, ca să fie un lucru

de acea natură pe care o poate face un om bun (cum este bine luat cuvântul bine).

ea. Observați acest lucru cu atenție în fiecare acțiune.

IX. Să nu închipui asemenea lucruri, precum concepe cel ce te nedreptățește,

sau ar vrea ca tu să rămâi însărcinată, dar uită-te în problema în sine și vezi ceea ce este în adevăr.

X. Aceste două reguli, trebuie să le ai mereu pregătite. În primul rând, fă

nimic deloc, dar ce rațiune pornind din acel regal și suprem

parte, pentru binele și folosul oamenilor, vă va sugera. Și

în al doilea rând, dacă cineva care este prezent va putea să te îndrepte

întoarce-te de la o convingere eronată, că tu fii mereu gata să faci
răzgândește-ți, iar această schimbare să se desfășoare, nu din nici un fel de
respect

plăcerea sau creditul în funcție de aceasta, dar întotdeauna de la unele
probabile

temeiul aparent al dreptății sau al unui bun public care urmează să fie
promovat; sau dintr-un alt astfel de stimulent.

XI. Ai motiv? am. Atunci de ce nu te folosești de ea? Căci dacă
rațiunea ta îi face partea ei, ce mai poți cere?

XII. Ca parte până acum ai avut o anumită subzistență: și acum
vei dispărea în substanța comună a Celui care a născut primul
tu, sau mai degrabă vei fi reluat în acel rațional original
substanță, din care toate celelalte au emis și sunt propagate. Multe
bucăți mici de tămâie sunt așezate pe același altar, unul dintre picături mai
întâi

și se consuma, altul după; și totul vine la unul singur.

XIII. În zece zile, dacă se întâmplă așa, vei fi considerat un zeu al lui
ei, care acum dacă te vei întoarce la dogmele și la cinstirea
rațiunea, nu te va aprecia mai bine decât pe o simplă brută și pe o maimuță.

XIV. Nu ca și cum ai avea mii de ani de trăit. Moartea atârână
peste tine: cât încă vei trăi, cât ai putea, fii bun.

XV. Acum mult timp și timp liber câștigă cel care nu este curios să știe
ceea ce aproapele său a spus, sau a făcut sau a încercat, dar numai

ce face el însuși, ca să fie drept și sfânt? sau pentru a o exprima în

Cuvintele lui Agathos: Nu să privesc în jur la condițiile rele ale altora, ci

pentru a alerga drept în linie, fără nici un degajat și extravagant

agitatie.

XVI. Cel care este lacom de credit și reputație după moartea sa, nu consideră că ei înșiși de care este amintit de El vor muri curând după fiecare dintre ei; și la fel și ei care le succed; până când, în sfârșit, toată amintirea, care până acum prin succesiunea oamenilor care admirau și la scurt timp după moarte și-a urmat cursul, a dispărut cu totul. Dar să presupunem că atât cei care se vor aminti de tine, cât și amintirea ta cu ei ar fi nemuritori, ce înseamnă asta pentru tine? Nu-ți voi spune după ce vei fi mort; dar și pentru tine viu, care este lauda ta? Dar numai pentru o considerație secretă și politică, pe care o numim οίκονομία, sau dispensa. Căci în ceea ce privește faptul că este darul naturii, orice ar fi lăudat în tine, ceea ce s-ar putea obiecta de acolo, să fie omis acum, când suntem la o altă considerație, ca nesezonabil. Ceea ce este corect și bun, orice ar fi și în orice privință, că este corect și bun, este așa de la sine și se termină în sine, neadmițând lauda ca parte sau ca membru: de aceea ceea ce este lăudat nu este astfel făcut nici mai bun, nici mai rău. Înțeleg acest lucru chiar și din acele lucruri, care sunt numite în mod obișnuit drepte și bune, ca fiind cele care sunt lăudate fie pentru problema în sine, fie pentru lucrarea curioasă. Cât despre ceea ce este cu adevărat bun, ce poate avea nevoie de mai mult decât dreptate sau adevăr; sau mai mult decât bunătate și modestie? Care dintre toate acestea, fie devine bun, fie corect, pentru că este lăudat; sau depreciaț suferă vreun prejudiciu? Devine smaraldul mai rău în sine, sau mai josnic dacă nu este lăudat? Are aur, fildeș sau purpuriu? Există ceva care, deși nu este niciodată atât de comun, cum ar fi un cuțit, o floare sau un copac?

XVII. Dacă este așa, sufletele să rămână după moarte (spune cei care nu vor crede-l); cum poate aerul din veșnicie să le stăpânească? Cum este

pământul (spun eu) vreodată din acel timp capabil să cuprindă trupurile lor

care sunt îngropati? Căci ca și aici schimbarea și rezolvarea cadavrelor în un alt fel de subzistență (orice ar fi;) face loc altor morți trupuri: deci sufletele după moarte transferate în aer, după ce au conversat acolo un timp, sunt fie prin transmutare, fie transfuzie, sau conflagrație, primită din nou în acel rațional original substanță, din care toate celelalte provin: și astfel dați loc celorlalți sufletele, care înainte s-au cuplat și asociate cu corpuri, acum încep să existe singur. Asta, la presupunerea că sufletele de după moarte o fac pentru o vreme subzistă singur, se poate răspunde. Și aici, (pe lângă numărul de corpuri, atât de îngropat și cuprins de pământ), putem lua în considerare numărul din mai multe fiare, mâncate de noi, oamenii, și de alte creaturi. Pentru în ciuda faptului că o astfel de multitudine dintre ele este consumată zilnic, și ca ea au fost îngropate în trupurile mâncătorilor, dar este același loc și același corp capabile să le stăpânească, din cauza transformării lor, parțial în sânge, parțial în aer și foc. Ce în aceste lucruri este speculația adevărul? a împărți lucrurile în ceea ce este pasiv și material; și că care este activ și formal.

XVIII. Nu pentru a rătăci din drum, ci pentru fiecare mișcare și dorință, să înfăptuiască ceea ce este drept: și mereu să fii atent să ajungi la adevărata aprehensiune naturală a fiecărei fantezii, care se prezintă.

XIX. Orice îți este de folos, Lume, îmi este de folos;
nimic nu poate fi nici „nesezonabil pentru mine, fie depășit, care să fie
esti sezonier. Orice va aduce anotimpurile tale, va fi mereu alături de mine
apreciat ca fruct fericit, și crește. O, natură! de la tine sunt toate lucrurile,
în tine există toate lucrurile și toate tind spre tine. Ar putea spune despre
Atena,

Cetatea minunată a lui Cecrops; și să nu spui despre lume: Tu
frumosul oraș al lui Dumnezeu?

XX. Ei vor spune de obicei: Nu te amesteca cu multe lucruri, dacă vrei
trăiește vesel. Cu siguranță nu există nimic mai bun decât să faci un bărbat
se limitează la acțiunile necesare; la unii și la atâția numai, ca rațiune
într-o făptură care se știe născută pentru societate, va comanda și va
porunci.

Aceasta nu numai că va procura acea veselie, care din bunătate, dar
de asemenea, care din lipsa de acțiuni se desfășoară de obicei. Pentru
deoarece este așa, că cele mai multe dintre acele lucruri, pe care fie le
vorbim, fie le facem,

sunt inutile; dacă un om le va tăia, trebuie să rezulte că el

astfel va câștiga mult timp liber și va economisi multe neazuri și, prin
urmare, la

fiecare acțiune pe care un om trebuie să o sugereze în mod privat, ca
avertizare

el însuși, ce? nu poate că acesta pe care acum mă descurc, să fie din
numărul de

acțiuni inutile? Nici nu trebuie să se folosească doar pentru a întrerupe acțiuni,

dar și gânduri și imaginații, care nu sunt necesare pentru așa voia

acțiunile consecutive inutile, cu atât mai bine sunt prevenite și întrerupte.

XXI. Încearcă, de asemenea, cum este viața unui om bun; (a unuia, care este foarte mulțumit de

acele lucruri de orice fel, care printre schimbările comune și șansele de

această lume cade la propriul soar și împărtășește; și poate trăi bine mulțumit și

pe deplin mulțumit de dreptatea propriei sale acțiuni prezente și în

bunătatea dispoziției lui pentru viitor:) va fi de acord cu tine.

Ai avut experiență cu acel alt tip de viață: fă acum încercare

și asta. Nu te mai tulbura de acum înainte, reduce-te la

simplitate perfectă. Ofensează vreun bărbat? El este împotriva lui însuși

jignește: de ce să te tulbure? Ți s-a întâmplat ceva?

Este bine, oricare ar fi, este cea care dintre toate șansele comune

a lumii încă de la început în seria tuturor celorlalte lucruri

care s-au întâmplat sau se vor întâmpla, ți-au fost destinate și desemnate.

Pentru a

înțelege totul în câteva cuvinte, viața noastră este scurtă; trebuie să ne străduim să

câștigă timpul prezent cu cea mai bună discreție și dreptate. Folosiți recreere

cu sobrietate.

XXII. Fie această lume este un κόσμος, fie

piesă bună, căci toate dispuse și guvernate de ordine anume: sau dacă este un amestec, deși confuz, totuși este o piesă frumoasă. Căci este posibil ca în tine să existe vreo frumusețe, și asta în întreaga lume nu ar trebui să existe decât dezordine și confuzie? și toate lucrurile din el, de asemenea, prin proprietăți naturale diferite unele de altele diferențiat și distins; și totuși tot prin difuzat, și prin simpatie firească, unul cu altul uniți, așa cum sunt?

XXIII. O dispoziție neagră sau malignă, o dispoziție efeminată; an dispoziție dură inexorabilă, o dispoziție sălbatică inumană, o sfială dispoziție, o dispoziție copilărească; un blockish, un fals, un scoril, a fraudulos, un tiranic: ce atunci? Dacă ar fi un străin în lume, care nu cunoaște lucrurile care sunt în el; de ce să nu fii și străin, care se mira de lucrurile care se fac în ea?

XXIV. El este un adevărat fugar, care zboară din rațiune, prin care sunt oamenii sociabil. El orb, care nu poate vedea cu ochii înțelegerii sale. El sărac, care are nevoie de altul și nu are în sine toate lucrurile necesar pentru această viață. El un aposteme al lumii, care prin a fi nemulțumit de acele lucruri care i se întâmplă în lume, face ca a fost apostatizare și a se despărți de raționalul naturii comune administrare. Căci aceeași natură îți aduce aceasta, orice ar fi, care te-a adus primul pe lume. El ridică

sediție în oraș, care prin acțiuni iraționale își retrage propriul suflet din acel suflet unic și comun al tuturor creaturilor raționale.

XXV. Există, care fără nici o haină; și există, cine fără atât cât o carte, pune filosofia în practică. Sunt pe jumătate gol, nici pâine nu am de mâncat, și totuși nu mă abat de la rațiune, zice unul. Dar eu zic; Vreau hrana unei învățături bune și a instrucțiunilor și totuși eu nu vă îndepărtați de rațiune.

XXVI. Ce artă și profesie ai învățat, străduiește-te afectează-l și mângâie-te în ea; și trece restul vieții tale ca unul care din toată inima se angajează pe sine însuși și orice îi aparține la el, la zei; și în ceea ce privește oamenii, nici pe tine nu te purta tiranic sau servil față de oricare.

XXVII. Luați în considerare în mintea mea, de dragul de exemplu, vremurile lui Vespasian:

vei vedea doar aceleași lucruri: unii se căsătoresc, alții cresc copii, unii bolnavi, alții pe moarte, alții luptă, alții ospăț, alții comercializare, unii cultivare, alții lingușire, alții lăudări, alții bănuind, unii subminând, alții care doresc să moară, alții îngrijorare și murmurând la moșia lor actuală, unii cortegi, alții teaurizare, alții căutând magistraturi, iar unii după regate. Și nu este al lor vârsta a trecut și s-a încheiat? Din nou, luați în considerare acum vremurile lui Traian. Acolo

la fel vezi chiar aceleași lucruri și acea vârstă este și acum

peste și s-a încheiat. În mod similar, luați în considerare alte perioade, ambele ori

și din neamuri întregi și să vedeți câți oameni, după ce au avut cu toți ai lor s-ar putea și principal a intenționat și a urmărit un lucru lumesc sau altul a făcut

la scurt timp după ce s-au îndepărtat și au fost rezolvate în elemente. Dar mai ales

trebuie să-ți aduci aminte de aceștia, pe care tu însuși i-ai cunoscut în timpul vieții tale

mult distras de lucruri deșarte și, între timp, neglijând să facă

asta și îndeaproape și nedespărțit (pe deplin mulțumit de el) să adere

față de ea, ceea ce o cerea propria lor constituție. Și aici tu

trebuie să-ți amintești că transportul tău în orice afacere trebuie să fie conform

valoarea și proporția cuvenită a acesteia, căci așa nu vei obosi ușor

scos și supărat, dacă nu te vei opri asupra lucrurilor mărunte mai mult decât este

potrivire.

XXVIII. Acele cuvinte care odată erau comune și obișnuite, acum au devenit

obscur și învechit; și astfel numele bărbaților cunoscute cândva și

celebre, sunt acum devenite într-un fel nume obscure și învechite. Camillus,

Cæso, Volesius, Leonnatus; nu după mult timp, Scipio, Cato, apoi Augustus,

apoi Adrianus, apoi Antoninus Pius: toate acestea în scurt timp vor fi afară

de date și, așa cum ar fi lucruri dintr-o altă lume, devin fabuloase. Și

asta spun despre ei, care au strălucit cândva ca minunile veacurilor lor,
pentru ca

în rest, de îndată ce au expirat, cu ei toată faima lor

și memorie. Și atunci ce anume va fi mereu amintit? totul este

vanitate. Cu ce trebuie să ne acordăm grijă și diligență? chiar

numai pe aceasta: ca mintea și voința noastră să fie drepte; ca acțiunile
noastre să fie

caritabil; ca vorbirea noastră să nu fie niciodată înșelătoare sau că
înțelegerea noastră

să nu fie supus erorii; ca înclinația noastră să fie mereu pusă să îmbrățișeze

orice ni se va întâmpla, după cum este necesar, ca de obicei, ca obișnuit, ca

curgând dintr-un astfel de început și o asemenea fântână, din care amândoi
tu

tu însuși și toate lucrurile sunt. Prin urmare, de bunăvoie și predați-vă în
totalitate

tu însuși la acea concatenare fatală, cedându-te destinelor,

pentru a fi eliminate după bunul plac.

XXIX. Orice este acum prezent și de la o zi la alta își are existența;

toate obiectele amintirilor și mințile și amintirile înseși,

considera neconținut, toate lucrurile care sunt, își au ființa prin schimbare și

alterare. Folosește-te așadar des pentru a medita asupra acestui lucru, că

natura universului nu se bucură de nimic mai mult decât de modificarea
acestora

lucruri care sunt și făcându-i pe alții asemenea lor. Ca să putem spune,

ceea ce este, nu este decât sămânța a ceea ce va fi. Pentru

dacă crezi că numai aceea este sămânță, care fie pământul, fie pânțelele primește, ești foarte simplu.

XXX. Acum ești gata să mori și totuși nu ai ajuns
acea simplitate desăvârșită: ești încă supus multor necazuri și
perturbații; încă nu eliberat de orice teamă și suspiciune de exterior
accidente; nici totuși nici atât de blânde față de toți oamenii, ca tine
ar trebui să fie; sau atât de afectat ca unul, al cărui singur studiu și singura
înțelepciune este, să
fii drept în toate acțiunile lui.

XXXI. Iată și observați care este starea părții lor raționale; și
cei pe care lumea îi consideră înțelepți, vedeți ce lucruri zboară și sunt
frică de; și după ce vânează.

XXXII. În mintea altuia și înțelegând răul tău nu poate exista,
nici în vreun temperament propriu sau slăbire a constituției naturale a ta
trup, care nu este decât haina sau cabana sufletului tău. În care
apoi, ci în cea parte a ta, în care îngâmfarea și reținerea de
orice mizerie poate subzista? Prin urmare, cea parte să nu admită așa ceva
îngâmfare, și atunci totul este bine. Deși corpul tău care este atât de
aproape ar trebui
fie tăiați, fie arși, fie suferiți vreo corupție sau putrefacție, totuși lăsați
acea parte căreia îi aparține să judece acestea, să fie încă în repaus; că
este, ea să judece acest lucru, că orice ar fi, la fel se poate întâmpla
un om rău, iar pentru un om bun, nu este nici bun, nici rău. Pentru ceea ce

se întâmplă în egală măsură celui care trăiește conform naturii și celui care nu face, nu este nici conform naturii, nici împotriva ei; iar prin în consecință, nici bine, nici rău.

XXXIII. Considerați și gândiți-vă vreodată la lume ca fiind o singură viață substanță și având un singur suflet și cum sunt toate lucrurile din lume terminat într-o singură putere sensibilă; și se fac printr-o singură mișcare generală ca

a fost, și deliberarea aceluia suflet unic; și cum toate lucrurile care sunt, concurează în cauza ființei celui alt și în ce fel conexiune și concatenare toate lucrurile se întâmplă.

XXXIV. Ce ești tu, cea parte mai bună și divină cu excepția, dar ca Epictet a spus bine, un suflet nenorocit, desemnat să ducă o carcasă în sus și jos?

XXXV. A suferi schimbarea nu poate fi rănit; ca nici un beneficiu, prin schimbarea la

ajunge la a fi. Vârsta și vremea lumii este ca un potop și curent rapid, constând din lucrurile care se întâmplă în lume. Căci de îndată ce ceva a apărut și a trecut, altul reușește și asta va fi în prezent dispărut din vedere.

XXXVI. Orice se întâmplă în lume este, în cursul naturii, ca de obicei și obișnuit ca trandafirul primăvara și fructele vara. Dintre aceeași natură este boala și moartea; defăimând, și zăcând la pândă și orice altceva le face în mod obișnuit nebunilor obișnuiește să fie prilej

bucurie sau întristare. Asta, orice ar fi, care vine după, face întotdeauna foarte

în mod natural, și parcă familiar, urmează ceea ce a fost înainte.

Căci trebuie să iei în considerare lucrurile lumii, nu ca pe o persoană liberă număr, constând doar din evenimente necesare; ci ca un discret

conexiunea lucrurilor dispuse ordonat și armonios. Există atunci de

fi văzut în lucrurile lumii, nu o succesiune simplă, ci o

admirabilă corespondență și afinitate.

XXXVII. Să nu-ți iasă niciodată din mintea lui Heraclit, că moartea pământului este apă, iar moartea apei este aer; iar moartea aerului este focul; și așa dimpotriva. Aduceți-vă aminte și de acela care nu știa unde duce calea și cum acea rațiune este lucrul prin care sunt administrate toate lucrurile din lume și cu care oamenii sunt în mod continuu și cel mai lăuntric obișnuit; totuși, lucrul cu care se opun în mod obișnuit ei cel mai mult și cum acele lucruri care se întâmplă zilnic printre ei nu încetează să fie străine pentru ei zilnic și că nu ar trebui să le vorbim și să dormim ca oamenii atunci când ne închipuim nimic. credeți că vorbim și facem și că nu trebuie să fim ca niște copii, care urmează exemplul tatălui lor; din cel mai bun motiv pretinzând καθότι παρελήφαμεν lor goale; sau, ca prin tradiție succesivă de la strămoșii noștri, am primit-o.

XXXVIII. Chiar și cum ar fi vreunul dintre zei să-ți spună: „Tu vei

cu siguranță mori mâine, sau a doua zi, n-ai fi, dacă nu ai fi fost

extrem de baza și pusilanim, luați-l pentru un mare beneficiu, mai degrabă să

mor a doua zi după, decât mâine; (din păcate, ce este

diferență!) așa că, din același motiv, credeți că nu e mare importanță să mori

mai degrabă mulți ani după, decât chiar a doua zi.

XXXIX. Să fie meditația ta perpetuă, câți medici care
cândva arătau atât de sumbru, și atât de teatral și-au micșorat sprâncenele
asupra lor
pacienții, sunt ei înșiși morți și plecați. Câți astrologi, după aceea
în mare ostentație prevestiseră moartea altora, câți
filosofi după atâtea tratate și volume elaborate referitoare la oricare
mortalitate sau nemurire; cati viteji capitani si comandanti, dupa
moartea și măcelul atâtor; cati regi si tirani, dupa ei
abuzaseră cu atâta groază și insolență de puterea lor asupra vieții
oamenilor, cum ar fi
deși ei înșiși fuseseră nemuritori; câte, ca să spun așa, întregi
orașe atât bărbați cât și orașe: Helice, Pompei, Herculaneum și altele
nenumărate au murit și au dispărut. Pune-i peste ei, de asemenea, pe cine
tu însuți, unul
după altul, ai știut în timpul tău să pleci. Așa și așa
s-a ocupat de cutare și cutare înmormântare și la scurt timp după aceea a
fost îngropat
însuși. Deci unul, așa altul: și toate lucrurile într-un timp scurt. Pentru aici
minte totul într-adevăr, să privească mereu toate lucrurile lumești, ca lucruri
pentru
continuarea lor, care sunt doar pentru o zi;
și disprețuitor, ca de exemplu, Ce este omul? Ceea ce dar celălalt
ziua în care a fost zămislit a fost un scâncet ticălos; și în câteva zile va fi
fie o carcasă îmbălsămată, fie simplă cenușă. Așa trebuie tu conform

adevărul și natura, luați în considerare în detaliu modul în care este viața omului, dar pentru foarte mult timp

moment de timp, și așa pleacă blând și mulțumit: chiar ca și cum ar fi un măslin copt

căzând ar trebui să laude pământul care a adus-o și să mulțumească copac care a născut-o.

XL. Trebuie să fii ca un promontoriu al mării, împotriva căruia totuși valurile bat continuu, cu toate acestea, atât ea însăși stă, cât și în jurul ei valurile acelea care se umflau s-au liniștit și s-au liniștit.

XLI. O, nenorocitul eu, căruia i s-a întâmplat acest nenoroc! nu, fericit, cui s-a întâmplat lucrul acesta, pot continua fără mâhnire; nici rănit de ceea ce este prezent, nici de frica de ceea ce va veni.

Căci în ceea ce privește aceasta, i s-ar fi putut întâmpla oricărui om, dar oricui avea

asa ceva i s-a întâmplat, nu ar fi putut continua fără durere. De ce atunci ar trebui să fie mai degrabă o nefericire, decât aceasta o fericire? Dar totuși, poți, omule! denumește acea nefericire, care nu este o întâmplare

la natura omului I Poti sa crezi ca un necaz fata de natura a om, care nu este contrar scopului și voinței naturii sale? Ce atunci

ai învățat că este voința firii omului? Face ceea ce are

și s-a întâmplat, te împiedică să fii drept? sau generos? sau

temperat? sau înțelept? sau circumspect? sau adevărat? sau modest? sau gratuit? sau din

orice altceva din toate acele lucruri din prezent, bucurie și posesie

din care natura omului, (ca atunci când se bucură de tot ceea ce îi este propriu)

este pe deplin mulțumit? Acum să închei; la orice prilej de întristare amintiți-vă

de acum înainte să se folosească de această dogmă, că orice ar fi care are ți s-a întâmplat, nu este în fapt un lucru în sine, cum ar fi a

nenorocire; dar asta a suporta cu generozitate este cu siguranță o mare fericire.

XLII. Nu este decât unul grosier obișnuit, dar este foarte eficient

remediu împotriva fricii de moarte, pentru ca un om să aibă în vedere în mintea lui

exemple de așa ceva, care cu lăcomie și lacomie (parcă) au făcut-o multă vreme

timpul se bucură de viața lor. Ce au ei mai mult decât cei ale căror morți au fost intempestivi? Nu sunt ei înșiși morți până la urmă? ca

lui Cadiciant, Fabius, Julianus Lepidus sau orice altul care în timpul vieții lor după ce au îngropat pe mulți, au fost în sfârșit îngropați ei înșiși. Întregul spațiu al

viața oricărui om, este puțin; și cât de puțin este, cu ce necazuri,

cu ce fel de dispoziții și în societate cât de nenorocit a

corpul trebuie trecut! Să-ți fie așadar cu totul ca a

chestiune de indiferență. Căci dacă vei privi înapoi; iată, ce

haosul infinit al timpului ți se prezintă; și ca infinit a

haos, dacă te uiți înainte. În ceea ce este atât de infinit, ce

poate fi o diferență între ceea ce trăiește doar trei zile și asta

care traieste trei varste?

XLIII. Fie ca cursul tău să fie vreodată calea cea mai compensiva. Cel mai mult

compendios, este ceea ce este conform naturii: adică în toate ambele cuvintele și faptele, să urmeze mereu ceea ce este mai sănătos și mai perfect. Pentru

o astfel de hotărâre va elibera pe om de orice necaz, ceartă, disimulare, și ostentație.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

CARTEA A V-A

I. Dimineața, când nu ești dispus să te trezești, gândește-te

cu tine însuși în momentul de față, este să merg la lucrarea unui om că sunt agitat

sus. Încă nu vreau să fac asta pentru care m-am născut eu însumi?

și adus pe lume? Sau am fost făcut pentru asta, să mă culc,

și să fac mult din mine într-un pat cald? — O, dar asta e plăcut. Și a fost pentru asta te-ai născut, ca să te bucuri de plăcere?

Nu era chiar pentru aceasta, ca să fii mereu ocupat și

în acțiune? Nu vezi cum toate lucrurile din lume în afară de aceasta, cum fiecare

arbore și plantă, cum vrăbii și furnici, păianjeni și albine: cum toate în lor fel sunt intenționați ca și cum ar fi ordonat să facă orice (față de

conservarea acestui univers ordonat) devine în mod natural și aparține

a subțirii? Și nu vei face tu ceea ce trebuie să facă omului? Se ofilesc

nu alergi să faci ceea ce-ți cere natura ta? — Dar trebuie odihnește-te puțin. Da, trebuie. Natura are și asta, precum și să mănânci și să bei, ți-a permis un anumit timp. Dar tu oaspete dincolo perioada ta și dincolo de ceea ce ar fi suficient și în chestiune de acțiune, acolo ești lipsit de ceea ce poți. Trebuie să fie de aceea, să nu te iubești pe tine însuși, căci dacă te-ai face, tu ai iubi, de asemenea, natura ta și ceea ce natura ta îți propune ea însăși ca finalul ei. Alții, câte se bucură de meseria lor și profesie, pot chiar să se lase de la lucrările lor și să le neglijeze trupurile și hrana lor pentru el; și mai cinștiți firea voastră decât un mecanic obișnuit meseria lui; sau un dansator bun arta lui? decât un lacom omul lui de argint, și omul deșartă aplauze? Acestea la orice ei ia o afecțiune, se pot mulțumi să-și dorească carnea și somnul, să mai departe că fiecare pe care îl afectează: și vor acțiuni care tind spre comun bun al societății umane, și se par mai josnic sau demn de mai puțin respect și intenția?

II. Cât de ușor este pentru un om să alunge de la el tot turbulent imaginații adventive și în prezent să fie în perfectă odihnă și liniște!

III. Gândește-te potrivit și demn să vorbești sau să faci orice este după natură, și nu lăsați ocară, sau raportul unora care poate

urmeaz-o pe ea, te descurajează mereu. Dacă este corect și cinstit să fie vorbit sau

gata, nu te subestima atât de mult, încât să te descurajezi de la asta. Cât despre

ei, ei au propria lor parte rațională de dominare și propria lor parte

înclinație: pe care nu trebuie să stai și să cauți gata să-l bagi în seamă,

dar mergi drept, unde atât particularitățile tale, cât și cele comune

natura te conduce; iar calea celor două nu este decât una.

IV. Îmi continu cursul prin acțiuni conform naturii, până când eu

cad și încetează, răsuflând ultima mea suflare în acel aer, prin care

a inspirat continuu am trăit; și căzând pe acel pământ, din

ale cărui daruri și roade tatăl meu și-a adunat sămânța, mama mea sângele ei,

iar doica mea laptele ei, din care de atâția ani am fost

asigurate, atât carne cât și bautura. Și în cele din urmă, care îmi poartă acel pas

asupra ei și suportă cu mine că atât de multe feluri îl abuzează, sau atât de liber

folosește-l, atât de multe căi către atât de multe scopuri.

V. Nimeni nu te poate admira pentru limbajul tău ascuțit și ascuțit, așa este al tău

handicap natural astfel. Fie așa: totuși există multe alte bune

lucruri, pentru lipsa cărora nu poți invoca lipsa sau firească

abilitate. Să se vadă în tine cei care depind în întregime de tine;

sinceritate, gravitate, laboriozitate, disprețul plăcerilor; nu fii

carerulos, fii mulțumit cu puțin, fii bun, fii liber; evita pe toate de prisos, toate vorbătea deșartă; fii generos. Nu înțelegeți, câte lucruri sunt, care în ciuda oricărei pretenții de natural indispoziție și inaptitudine, ai fi putut să faci și să arăți, și totuși continui de bună voie să te lași în jos? Sau ofilire tu spui că prin defect al constituției tale naturale, tu arta constrânsă să murmură, să fie josnică și nenorocită să lingusească; acum să acuza, iar acum să mulțumești și să-ți liniștești trupul: a fi deșartă, a fi atât de amețit, și neliniștit în gândurile tale? nu (martorii să fie Zei) de toate acestea ai fi putut să fi scăpat cu mult timp în urmă: numai, acesta tu trebuie să fi fost mulțumit cu, să fi purtat vina unuia care este oarecum lent și plictisitor, în care trebuie să te exersezi astfel, ca unul care nici prea mult nu ia la inimă acest defect natural al lui, nici totuși nu face plăcere el însuși în ea.

VI. Așa sunt, care, atunci când au făcut o întoarcere bună la oricare, sunt gata

pentru a-i pune pe scor pentru asta și pentru a cere răzbunare. Alții acolo fi, care, deși nu stau la răzbunare, să ceară vreuna, totuși ei cred cu ei înșiși totuși, că un astfel de debitor le este și ei știu că cuvântul lor este ceea ce au făcut. Alții din nou să fie, cine când au făcut așa ceva, să nu știe nici măcar ce au

gata; ci sunt asemănători viței de vie, care îi aduce strugurii, și când o dată ea și-a dat roadele potrivite, este mulțumită și nu caută mai departe recompensă. Ca un cal după o cursă și ca un câine de vânătoare când are vânat, și o albină când și-a făcut mierea, nu căuta aplauze și lauda; la fel nici omul acela care-i pricepe cu dreptate propria natură, când a făcut o întorsătură bună; dar de la unul pornește să facă altul, ca vița după ce a dat roade odată în a ei sezonul potrivit, este gata pentru altă dată. Prin urmare, tu trebuie să fii unul dintre ei, cine ce fac, abia o fac fără să se mai gândească și sunt într-un mod insensibil la ceea ce fac. „Nu, dar”, vor răspunde unii probabil, „însăși la acest lucru un om rațional este obligat să înțeleagă ce este, ceea ce face. Căci este proprietatea, spun ei, a unuia care este în mod natural sociabil, pentru a fi înțeles, că funcționează în mod sociabil: nu, și să-și dorească, ca partidul însuși cu care se tratează social, ar trebui fii și tu înțelept. Eu răspund: Ceea ce spui este adevărat, dar adevăratul sens al celor spuse, nu-l înțelegi. Și de aceea ești unul dintre cei dintâi, pe care i-am pomenit. Căci și ei sunt condus de o probabilă apariție a rațiunii. Dar dacă vrei înțelege cu adevărat ce se spune, nu te teme că vei face deci renunța la orice acțiune sociabila.

VII. Forma rugăciunii atenienilor era astfel: „O ploaie, ploaie, bine Jupiter, pe toate terenurile și câmpurile care aparțin atenienilor. Ori nu trebuie să ne rugăm deloc, ori astfel absolut și liber; și nu fiecare pentru sine în special singur.

VIII. După cum spunem de obicei, medicul i-a prescris acestui om, călărie; la altul, băi reci; la un al treilea, să meargă desculț: așa este deopotrivă să spună: Natura universului ia prescris acestui om boală, orbire, sau vreo pierdere, sau daune sau ceva de genul acesta. Pentru ca acolo, când spunem despre un medic, că a prescris ceva, sensul nostru este că el a numit acest lucru pentru asta, ca subordonat și conduce la sănătate: așadar aici, orice i se întâmplă cuiva, este rânduit lui ca un lucru subordonat destinelor și, prin urmare, faceți noi spunem despre astfel de lucruri, că ele fac

συμβαίνειν, adică

se întâmplă, sau să cadă împreună; ca de pietre pătrate, când fie în pereți, fie

piramidele într-o anumită poziție se potrivesc una cu cealaltă și sunt de acord

într-o armonie, spun zidarii, că o fac

συμβαίνειν; parca tu

ar trebui să spun, să cadă împreună: astfel încât în general, deși lucrurile fii scafandri care o fac, totuși consimțământul sau armonia în sine nu este decât una. Și

întrucât întreaga lume este formată din toate corpurile particulare ale lumii, un singur corp perfect și complet, de aceeași natură cu corpurile particulare; la fel este și destinul cauzelor și evenimentelor particulare unul general, al aceeași natură ca cauzele particulare. Ceea ce spun eu acum, chiar și ei sunt simpli idioți nu cunosc: pentru că ei spun în mod obișnuit

τοῦτο ἔφερον

αὐτῷ, adică Aceasta a adus-o destinul lui

el. Prin urmare, acest lucru este adus de soarta în mod corespunzător și în mod deosebit

asupra acestui lucru, așa cum este vorba de medic

prescris. Prin urmare, să le acceptăm în același mod, așa cum facem noi

cele care sunt prescrise nouă, medicilor noștri. Pentru ei și în

pe ei înșiși vom găsi că conțin multe lucruri dure, dar noi

cu toate acestea, în speranța de sănătate și de recuperare, acceptați-le. Lasă

împlinirea și realizarea acelor lucruri pe care natura comună

a hotărât să fie pentru tine ca sănătatea ta. Acceptă atunci și fii mulțumit

cu orice se întâmplă, deși altfel dur și neplăcut, ca

tinzând în acest scop, spre sănătatea și bunăstarea universului și să

Fericirea și prosperitatea lui Jove. Pentru aceasta, orice ar fi, nu ar trebui

au fost produse, dacă nu ar fi condus la binele universului. Pentru

nici o natură particulară obișnuită nu aduce ceva să se întâmple, asta

nu este la orice se află în sfera propriei sale

administratia si guvernarea agreabile si subordonate. Pentru acești doi

considerații, atunci trebuie să fii mulțumit de tot ceea ce face
ți se întâmplă. În primul rând, pentru că pentru tine a fost adus în mod
corespunzător
trece, și ți s-a prescris; și asta de la bun început
prin seria și legătura primelor cauze, a avut vreodată a
referire la tine. Și în al doilea rând, pentru că succesul bun și perfect
bunăstarea și, într-adevăr, însăși continuarea Lui, aceasta este
Administratorul întregului, într-un fel depinde de el. Pentru întreg
(pentru că întreg, deci întreg și perfect) este mutilat și mutilat,
dacă vei tăia ceva, prin care coerența și
contiguitatea ca a părților, deci a cauzelor, se menține și se păstrează. De
ceea ce cert este că tu (oricât stă în tine) tăiați,
și într-un fel ia cu violență oarecum, de câte ori ești
nemulțumit de tot ce se întâmplă.

IX. Nu fi nemulțumit, nu fi descurajat, nu fi din speranță, dacă
de multe ori nu reușește atât de bine cu tine punctual și precis să faci totul
lucrurile conform dogmelor corecte, dar fiind o dată lepădat, se întoarce
iarăși către ei: și în ceea ce privește acele multe și mai dese întâmplări,
fie din distragerile lumesti, fie din neputințele omenești, pe care, ca om, tu
nu poți decât să fii supus într-o oarecare măsură, să nu fii nemulțumit
cu ei; dar totuși, iubește și afectează doar ceea ce tu praf înapoi
la: viața unui filozof și ocupația potrivită după cea mai exactă
manieră. Iar când te vei întoarce praful la filozofia ta, nu te întoarce la ea ca

felul unora este, după joacă și libertate parcă, pentru ei profesori și pedagogi; dar ca cei care au ochii dureri la lor buretele și ou: sau ca altul la cataplasma lui; sau ca alții față de lor fomentări: deci să nu faci deloc o chestiune de ostentație să ascultați de rațiune, ci de ușurință și confort. Și amintiți-vă de acea filozofie nu cere nimic de la tine, decât ceea ce natura ta cere și vrea tu însuși dorești ceva ce nu este conform naturii? pentru care dintre acestea zici tu; ceea ce este conform naturii sau împotriva ei, este de în sine mai amabil și plăcut? Nu pentru acel respect mai ales, pentru asta plăcerea în sine este rănirea și răsturnarea multor oameni, cea mai răspândită, pentru că este considerat de obicei cel mai amabil și natural? Dar gândiți-vă bine fie mai degrabă mărinimitate, și adevărată libertate și adevărată simplitate și equanimitate și sfințenie; dacă acestea nu sunt cele mai amabile și naturale? Și prudența însăși, ce mai amabil și mai amabil decât ea, când vei face cu adevărat consideră cu tine însuși ce este prin toate obiectele proprii ale tale facultate intelectuală rațională în prezent să continue fără nicio cădere sau se poticni? În ceea ce privește lucrurile lumii, adevărata lor natură este într-un fel atât de implicat în obscuritate, încât pentru mulți filozofi, iar aceștia nu sunt răutăcioși

cele, păreau cu totul de neînțeles, iar stoicii înșiși,
deși le judecă nu cu totul de neînțeles, totuși rare și nu
fără prea multă dificultate, de înțeles, astfel încât tot consimțământul nostru
este

falibil, căci cine este cel care este infailibil în concluziile sale? De la
natura lucrurilor, treceți acum la subiecții lor și materie: cât de temporar,
cât de ticăloși sunt eu, care pot fi în puterea și stăpânirea unora
abominabil ficat vrac, de vreo strumpet obișnuit, de unii notorii
asupritor și estorcator. Treci de acolo la dispozițiile lor
cu care conversați de obicei, cât de greu suportăm, chiar și cu
cel mai iubitor și amabil! ca să nu spun cât de greu ne este
suportă chiar și cu noi înșine, într-o astfel de obscuritate și necurăție a
lucrurilor:

într-un flux atât de continuu atât al substanțelor, cât și al timpului; ambele
din

mișcările în sine și lucrurile s-au mișcat; ce putem fixa

pe; fie pentru a onora, și mai ales a respecta; sau serios, și

a căuta atent; Nu pot nici măcar să concep pentru că într-adevăr sunt
lucruri contrare.

X. Trebuie să te mângâie în așteptarea firescului tău

dizolvare și, între timp, să nu te mâhnești de întârziere; dar odihnește-te

multumit de acele doua lucruri. În primul rând, să nu ți se întâmple nimic,

care nu este conform naturii universului. În al doilea rând, așa este

în puterea ta, să nu faci nimic împotriva propriului tău Dumnezeu, și în interiorul tău

spirit. Căci nu este în puterea nimănui să te constrângă să transgresezi împotriva lui.

XI. Ce folos pe care acum în acest prezent îl fac sufletului meu? Astfel din când în când și în toate ocaziile trebuie să îi pui această întrebare pe tine însuși; ce este acum acea parte a mea pe care ei o numesc rațional parte amanta, angajata despre? Al cui suflet îl stăpânesc acum în mod corespunzător? a

al copilului? sau al unui tânăr? al unei femei? sau al unui tiran? unele brute, sau altele sălbatice

sufletul fiarei?

XII. Ce sunt acele lucruri în sine, care sunt în cea mai mare parte stimat bun, poți strânge chiar și din aceasta. Căci dacă cineva va auzi lucruri menționate ca fiind bune, care sunt într-adevăr bune, cum sunt prudență, cumpătare, dreptate, forță, după atâtea auzite și conceput, nu mai poate îndura să audă de nimic, căci cuvântul bun este vorbit corect despre ele. Dar cât despre cele care de către vulgari sunt apreciate

bine, dacă le aude pomenite ca fiind bune, el ascultă pentru mai mult.

El este bine mulțumit să audă, că ceea ce este spus de comedian, este dar vorbit în mod familiar și popular, astfel încât până și vulgarii îl prind pe diferența. Căci de ce altceva nu jighește și nu trebuie să fie scuzat, când virtuțile sunt numite bune: dar ceea ce se spune în

lăudarea bogăției, plăcerii sau onoarei, o întreținem doar ca vorbit vesel și plăcut? Continuați prin urmare și întrebați în continuare, fie că nu se poate că acele lucruri despre care sunt menționate scena au fost veseli, și cu mari aplauze ale mulțimii, batjocorită cu această glumă, pe care cei ce i-au stăpânit nu au avut-o în toată lumea ale lor, (așa era bogăția și belșugul lor) atât de mult ca un loc unde să le evite excrementele. Dacă, spun eu, nu ar trebui să între și acestea fapt pentru a fi mult respectat și apreciat ca fiind singurele lucruri care sunt cu adevărat bune.

XIII. Tot ceea ce constau, este fie formă, fie materie. Nicio corupție nu poate reduceți oricare dintre acestea la nimic, căci nici eu nu am devenit din nimic o creatură subzistentă. Fiecare parte a mea va fi atunci prin mutație dispus într-o anumită parte a lumii întregi, iar asta în timp în altă parte; și așa la infinit; prin ce fel de mutație, I De asemenea, au devenit ceea ce sunt, la fel și cei care M-au născut, și ei mai înainte ele, și așa în sus la infinit. Pentru că așa ni se poate permite vorbește, deși era și guvernarea lumii, fii sigur pentru unii perioade de timp limitate și limitate.

XIV. Rațiunea și puterea rațională sunt facultăți care se mulțumesc cu ei înșiși și cu propriile lor operațiuni. Și în ceea ce privește primul lor înclinație și mișcare, pe care le iau de la ei înșiși. Dar lor

progresul este drept până la sfârșit și obiect, care este în calea lor, așa cum este

au fost și se află chiar înaintea lor: adică ceea ce este fezabil și

posibil, fie că este vorba de ceea ce au propus la început

ei înșiși, sau nu. Din acest motiv, și astfel de acțiuni sunt denumite

κατορθώσεις, să

intime directitatea modului prin care acestea sunt realizate. Nimic

trebuie considerat că aparține unui om, care nu îi aparține ca el

este un bărbat. Acestea, evenimentul scopurilor, nu sunt lucruri cerute unui om.

Natura omului nu mărturisește astfel de lucruri. Finalul se termină și

desăvârșirile acțiunilor nu reprezintă nimic pentru natura omului. Sfârșitul

prin urmare a unui om, sau summum bonum prin care este acel scop

îndeplinită, nu poate consta în desăvârșirea acțiunilor urmărite și

destinat. Din nou, cu privire la aceste lucruri lumești exterioare, ar fi așa

vreunul dintre ei a aparținut în mod cuvenit omului, atunci nu ar aparține

om, să-i condamne și să stea în opoziție cu ei. Nici unul

să fie lăudabil cel care poate trăi fără ele; sau el bun, (dacă acestea ar fi

bun într-adevăr) care de la sine se lipsește de oricare dintre ele.

Dar vedem dimpotrivă, că omul se retrage mai mult de la sine

acestea în care constă fastul și măreția exterioară sau orice altceva asemănător

acestea; sau cu cât suportă mai bine pierderea acestora, cu atât mai bine

este contabilizat.

XV. Așa cum sunt gândurile și gândurile tale obișnuite, așa vor fi ale tale mintea sa fie la timp. Căci sufletul își primește tinctura de la fanteziile și imaginațiile. Vopsiți-l așadar și înmuițați-l bine cu asiduitatea acestor chibzuiuri. Ca de exemplu. Oriunde ai tu poate să trăiești, acolo stă în puterea ta să trăiești bine și fericit. Dar tu poti sa traiesti la Curte, atunci si acolo sa traiesti bine si fericit.

Din nou, pentru care totul este făcut, el este făcut și pentru aceea și nu poate decât să se încline în mod natural către ea. Ceea ce orice face în mod natural

înclină spre, acolo este sfârșitul lui. În care sfârșitul tuturor constă, tot în aceasta constă binele și folosul său. Societatea deci este binele propriu al unei creaturi raționale. Pentru asta suntem făcuți societate, a fost demonstrat de mult. Sau poate orice om să facă vreunul întrebarea despre aceasta, că orice este în mod natural mai rău și inferior, este

de obicei subordonat a ceea ce este mai bun? și că acele lucruri care sunt cele mai bune, sunt făcute unul pentru altul? Și acele lucruri care au suflet,

sunt mai bune decât cele care nu au? iar dintre cei care au, cei mai buni care au suflete raționale?

XVI. A dori lucruri imposibile este partea unui nebun. Dar este o lucru imposibil, acel om rău nu ar trebui să comită asemenea lucruri.

Nici nimănui nu i se întâmplă nimic, ceea ce în cursul obișnuit al natura ca firească pentru el nu se întâmplă. Din nou, se întâmplă aceleași lucruri și celorlalți. Și într-adevăr, dacă fie cel care nu știe că un astfel de i s-a întâmplat un lucru sau celui care vrea să fie lăudat mărinimitatea lui, poate avea răbdare și nu este întristat: nu este un dureros lucru, că fie ignoranță, fie o dorință zadarnică de a fi pe plac și de a fi lăudat, ar trebui să fie mai puternic și mai eficient decât adevărata prudentă? Ca pentru lucrurile în sine, ele nu ating sufletul și nici nu pot avea vreun acces la ea: nici ei înșiși nu pot afecta vreun fel sau mutați-l. Căci ea însăși singură se poate afecta și mișca și după cum sunt dogmele și opiniile, pe care ea le dă dreptate ea însăși; la fel sunt acele lucruri care, ca accesorii, au vreo coexistență cu ea.

XVII. După o analiză, omul este cel mai aproape de noi; pe măsură ce suntem legați să le facă bine și să le suporte. Dar cum se poate opune oricărui dintre noi adevărate acțiuni adecvate, așa omul este pentru mine, ci ca un lucru indiferent: chiar și ca soarele, sau vântul, sau vreo fiară sălbatică. Prin unele dintre acestea se poate, că o operațiune sau alta a mea, poate fi împiedicată; totuși a minții mele și rezoluția în sine, nu poate exista nicio îngăduință sau impediment, din acest motiv

constantă obișnuită atât excepția (sau rezervarea cu care se înclină) și transformarea gata a obiectelor; de la ceea ce poate să nu fie, la ceea ce poate fi, care în urmărirea înclinațiilor sale, după cum servește ocazia, se observă. Căci prin acestea mintea se întoarce și îl convertește pe oricine orice impediment, să fie scopul și scopul ei. Așa că ceea ce a fost înainte impedimentul, este acum obiectul principal al muncii ei; și aceea care înainte era în calea ei, acum este calea ei cea mai gata.

XVIII. Onorați ceea ce este cel mai important și mai puternic din lume și aceasta este, care folosește toate lucrurile și guvernează toate lucrurile. Așa și

în tine însuși; cinstește ceea ce este cel mai important și mai puternic; și este de

un fel și natură cu ceea ce am vorbit acum. Pentru că este chiar

aceeași, care fiind în tine, transformă toate celelalte lucruri în folosul său propriu și prin

pe care și viața ta este condusă.

XIX. Ceea ce nu dăunează orașului însuși; nu poate răni niciun cetățean.

Trebuie să-ți amintești de această regulă să o aplici și să o folosești în orice îngâmfare

și teama de rău. Dacă întregul oraș nu va fi rănit de asta, nici

sunt cu siguranță. Și dacă totul nu este, de ce ar trebui să-l fac privat

nemulțumire? luați în considerare mai degrabă care este locul în care este supravegheat

crezut că a făcut rău. Din nou, meditează adesea cât de repede sunt toate

lucrurile care există și toate lucrurile care se fac în lume sunt
dus, și ca și cum ar fi fost transportat din vedere: pentru atât substanța
ei înșiși, pe care îi vedem ca un potop, sunt într-un flux continuu; și toate
acțiunile în
o schimbare perpetuă; iar cauzele în sine, supuse unei mii
modificări, nici nu există aproape nimic, despre care s-ar putea spune
vreodată că este
acum așezat și constant. Alături de aceasta și care urmează,
luați în considerare atât infinitul timpului deja trecut, cât și imensul
vastitatea a ceea ce va veni, în care toate lucrurile urmează să fie rezolvate
și anihilate. Nu ești așadar un nebun, care pentru aceste lucruri, ești
fie umflat de mândrie, fie distras de griji, fie nu poate găsi înăuntru
inima ta să faci asemenea gemete ca pentru un lucru care te-ar tulbura
pentru a
foarte mult timp? Gândește-te la întreg universul din care ești doar un foarte
o mică parte și întreaga epocă a lumii împreună, din care doar o scurtă
și o parte foarte momentană ți s-a alocat și toate soartele și
destine împreună, din care cât de mult vine la partea ta și
distribuie! Din nou: altul a păcătuit împotriva mea. Lasă-l să se uite la asta. El
este stăpân pe propria sa dispoziție și pe propria sa operație. eu din partea
mea
sunt între timp în posesia a cât de mult ar fi natura comună
pune-mă să stăpânesc: și ceea ce propria mea natură vrea să fac, fac.

XX. Să nu fie supusă vreodată acea parte principală poruncitoare a sufletului tău

orice variație prin orice corporală fie durere, fie plăcere, nici suferi

ea să fie amestecată cu acestea, dar să se circumscrie atât, cât și

limitează acele afecțiuni la propriile părți și membri proprii. Dar dacă la

de fiecare dată când reflectă și revin asupra minții și înțelegerii (cum ar fi

într-un corp unit și compact trebuie să aibă nevoie;) atunci nu trebuie să mergi

pe cale să reziste simțului și simțirii, fiind firesc. Cu toate acestea, nu lăsați-vă

înțelegere la acest simț și sentiment natural, care fie pentru a noastră

carne plăcută sau dureroasă, pentru noi nu este nimic în mod corespunzător, adăugați o părere despre

fie bine, fie rău și totul este bine.

XXI. Să trăiesc cu zeii. El trăiește cu Zeii, care în orice moment

le oferă spectacolul unui suflet, atât mulțumit, cât și mulțumit

cu orice i se oferă sau i se alocă; și performanța

orice este plăcut aceluși Duh, pe care (fiind parte din sine) Îl Iupis

a pus pe fiecare om ca supraveghetor și guvernator al său.

XXII. Nu te mânia nici pe cel a cărui suflare, nici pe cel a cărui suflare

găurile pentru brațe, sunt ofensatoare. Ce poate face? așa este respirația lui naturală,

și așa sunt găurile pentru brațe; și de la așa, un astfel de efect și așa a

mirosul trebuie neapărat să continue. „O, dar omul (zici tu) are

înțelegător în el și ar putea să știe de la sine că, stând aproape,
nu pot alege decât să jignească. Și tu (Dumnezeu să te binecuvânteze!) ai
înțelegere. Lăsați facultatea voastră rezonabilă să lucreze asupra raționalului
lui

facultate; arata-i vina lui, mustra-l. Dacă te ascultă, tu
l-ai vindecat și nu va mai fi prilej de mânie.

XXIII. „Unde nu va fi nici rugitor, nici curvă”. De ce așa? Ca
îți intenționezi să trăiești, când te-ai retras la niște asemenea
loc, unde nu este nici urlăitoare, nici curvă: așa poți aici. Și dacă
ei nu te vor îndura, atunci poți să-ți părăsești viața mai degrabă decât a ta
chemarea, dar ca unul care nu se crede oricum nedreptățit. Numai
cum s-ar spune: Iată un fum; Voi iesi din asta. Și ce grozav
chestia asta este! Acum, până când așa ceva mă va obliga să ies, voi
continua

gratuit; nici nimeni nu mă va împiedica să fac ceea ce vreau eu, și voia mea
va face

să fie vreodată prin natura proprie a unei creaturi rezonabile și sociabile,
reglementate și dirijate.

XXIV. Acea esență rațională prin care universul este guvernat, este pentru
comunitate și societate; și de aceea a făcut atât lucrurile care sunt
mai rău, pentru bine, și le-a aliat și împletit pe cei care sunt
cel mai bine, parcă într-o armonie. Nu vezi cum s-a subordonat,
și coordonat? și cum a împărțit tuturor conform

merita? iar cele care au preeminența și superioritatea deasupra
toate, le-a unit împreună, într-un consimțământ și un acord reciproc.

XXV. Cum te-ai purtat până acum către zei? spre
parintii tai? față de frații tăi? fata de sotia ta? față de copiii tăi?
față de stăpânii tăi? părinții tăi adoptivi? prietenii tăi? domesticii tăi? ta
servitori? Este așa cu tine, că până acum nu ai nici prin cuvânt sau
faptă a nedreptățit vreunul dintre ei? Adu-ți aminte prin câte lucruri tu
ai trecut deja și câți ai putut să îndurați; astfel încât
acum legenda vieții tale este plină și sarcina ta este împlinită. Din nou,
câte lucruri cu adevărat bune au fost cu siguranță discernute de tine? cati
plăceri, de câte dureri ai trecut cu dispreț? cati
lucruri veșnic glorioase le-ai disprețuit? față de câte perverse
Oameni nerezonabili te-ai purtat cu bunătate și discret?

XXVI. De ce ar trebui să tulbure sufletele neînvățate imprudente ceea ce este
atât învățat, cât și prudent? Și care este așa? ea că
înțelege începutul și sfârșitul și are adevărata cunoaștere a
acea esență rațională, care trece prin toate lucrurile care există și
de-a lungul tuturor vârstelor fiind mereu la fel, eliminând și distribuind
parcă
acest univers în anumite perioade de timp.

XXVII. În foarte puțin timp, vei fi fie cenușă, fie a
sceletum; și un nume poate; și probabil, nu atât cât un nume. Și
ce este acela decât un sunet gol și un ecou care răsună? Acele lucruri care

în această viață ne sunt cei mai dragi și, cel mai mult, ei sunt în
ei înșiși, ci zadarnic, putred, disprețuitor. Cel mai greu și mai serios,
dacă sunt apreciați pe drept, dar ca niște căței, care se mușcă unii pe alții:
sau neplăcut
copii, acum râzând și apoi plângând. Cât despre credință, și modestie, și
dreptatea și adevărul, ei de mult, așa cum spune unul dintre poeți, au
au abandonat acest pământ întins și s-au retras în cer. Ce este
atunci asta te ține aici, dacă lucrurile sensibile sunt atât de mutabile și
neliniștit? și simțurile atât de obscure și atât de falibile? și sufletele noastre
nimic altceva decât o expirație de sânge? iar pentru a fi de credit printre
astfel, fii dar
vanitate? Pentru ce rămâi? o extincție, sau a
traducere; oricare dintre ei cu o minte favorabilă și mulțumită. Dar
totuși a venit vremea, ce te va mulțumi? ce altceva, decât să se închine
și lăudați pe zei; și să facă bine oamenilor. Să-i suporte și să
abține-te să le faci vreun rău. Și pentru toate lucrurile exterioare aparținând
fie
la acesta trupul tău nenorocit, sau viața, să-ți amintești că ei nu sunt nici
unul
a ta, nici în puterea ta.

XXVIII. Poți întotdeauna să grăbești, dacă vrei doar să alegi
calea corectă; dacă în cursul părerilor și acțiunilor tale, vei face
observă o metodă adevărată. Aceste două lucruri sunt comune sufletelor, ca
ale lui Dumnezeu,

aşa şi a oamenilor şi a oricărei fapturi rezonabile, mai întâi că în propriile lor munca corespunzătoare nu pot fi împiedicaţi de nimic: şi în al doilea rând, că lor

fericirea constă într-o dispoziţie şi în practica

dreptate; şi că în acestea dorinţa lor este terminată.

XXIX. Dacă acesta nu este nici actul meu rău, nici un act care depinde oricum de orice răutate a mea şi că prin aceasta publicul nu este rănit; ce

ma priveşte? Şi unde poate fi rănit publicul? Căci nu trebuie

să fie purtat cu totul de îngâmfare şi părere comună: în ceea ce priveşte ajutorul, trebuie

dă-le asta după abilităţile tale cele mai bune şi după ocazie

cer, deşi suferă daune, dar în acestea mijlocii sau lumeşti

lucruri; dar totuşi nu închipui că ei sunt cu adevărat răniţi prin aceasta:

căci nu este corect. Dar ca bătrânul tată adoptiv din comedie, fiind

acum să-şi ia concediu, cu multă ceremonie, cere-i lui

rombul copilului adoptiv, sau vârful de zornăială, amintindu-şi totuşi că este

ci un romb; deci şi aici faci la fel. Căci într-adevăr ce sunt toate acestea

pledoarie şi urlate publice pentru la tribunale? Omule, ai uitat

ce sunt acele lucruri! da, dar sunt lucruri la care alora le pasă mult,

şi mare stima de. Aşadar, vei fi şi tu un prost? Odată am fost; lasa

asta e suficient.

XXX. Lasă moartea să mă surprindă când va fi şi unde va fi, aş putea fi

εὖμοιρος, sau un om fericit,

cu toate acestea.

Căci el este un om fericit, care în timpul vieții lui își face un fericit lot și porție. Un lot fericit și porțiune este, înclinații bune ale suflet, dorințe bune, fapte bune.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

CARTEA A SASEA

I. Materia în sine, din care constă universul, este de la sine foarte manevrabil și flexibil. Acea esență rațională care o guvernează, nu are în sine niciun motiv să facă rău. Nu are rău în sine; nici nu poate face orice este rău: nici nimic nu poate fi rănit de el. Și toate lucrurile se fac și se determină după voința și prescripția sa.

II. Fie totul unul pentru tine, fie că este pe jumătate înghețat sau bine cald; dacă

doar dormind, sau după un somn plin; indiferent dacă este dezamăgit sau lăudat

îți faci datoria: fie că mori sau faci altceva; și pentru asta

„a muri” trebuie socotit printre ceilalți drept una dintre îndatoriri și acțiuni din viețile noastre.

III. Priveți înăuntru, nu lăsați nici calitatea potrivită, nici valoarea adevărată a orice te trece, înainte de a-l fi prins pe deplin.

IV. Toate substanțele se schimbă curând și ori se vor schimba

fi rezolvat prin expirație (dacă este așa, toate lucrurile vor fi

reunite într-o singură substanță), sau așa cum susțin alții, vor fi

împrăștiate și împrăștiate. Cât despre acea esență rațională prin care toate lucrurile

sunt guvernate, după cum se înțelege cel mai bine pe sine, atât propria ei dispoziție,

și ceea ce face, și ce materie are de-a face cu și în consecință face

toate lucrurile; deci noi, care nu, nu e de mirare, dacă ne întrebăm de multe lucruri

motive pentru care nu le putem înțelege.

V. Cel mai bun fel de răzbunare este să nu devii ca ei.

VI. Fie ca aceasta să fie singura ta bucurie și singura ta mângâiere, de la un sociabil

acțiune bună fără pauză pentru a trece la altul, Dumnezeu fiind mereu în mintea ta.

VII. Partea de comandă rațională, deoarece singură ea se poate răscoli și se poate întoarce

în sine; deci se face atât pe sine să fie, cât și tot ceea ce se întâmplă să se arate în sine, așa cum se va face.

VIII. Conform naturii universului, toate lucrurile particulare sunt

hotărât, nu după nicio altă natură, nici despre compas și

conținând; sau în interior, dispersat și conținut; sau fara, in functie.

Fie acest univers este o simplă masă confuză și un context complicat al

lucruri, care în timp vor fi împrăștiate și împrăștiate din nou: sau este o

uniune constând din ordine și administrată de Providence. Dacă primul,

de ce să-mi doresc să continui mai mult în această confuzie fortuită și

amestecare? sau de ce să am grijă de altceva, dar asta cât de curând cum se poate, pot fi din nou pământ? Și de ce ar trebui să mă mai deranjez în timp ce eu caut să fac pe plac zeilor? Orice aș face, dispersia este sfârșitul meu,

și va veni peste mine, fie că vreau sau nu. Dar dacă acesta din urmă este, atunci sunt

nu eu religios degeaba; atunci voi fi liniștit și răbdător, și voi pune a mea încrede-te în El, care este Guvernatorul tuturor.

IX. Ori de câte ori, de unele întâmplări grele prezente, ești constrâns să fii într-un fel tulburat și supărat, întoarce-te la tine cât mai curând posibil, și nu fi detonat mai mult decât trebuie. Căci așa vei fi cu atât mai bine să-ți păstrezi partea ta altă dată și să-ți păstrezi armonie, dacă te folosești continuu de asta; odată afară, în prezent să recurgă la ea și să înceapă din nou.

X. Dacă ar fi că ai avut la un moment dat atât o mamă vitregă, cât și o mamă naturală vie, ai cinsti și ai respecta și pe ea; cu toate acestea, la propria ta mamă naturală ar fi refugiul tău și recurgerea continuu. Deci, curtea și filozofia ta să fie pentru tine. au apelează adesea la ea și mângâie-te în ea, prin care este aceasta acele alte lucruri îți sunt tolerate și tu de asemenea în acele lucruri care nu sunt intolerabile pentru alții.

XI. Cât de minunat este de util pentru un om să se reprezinte carne, și toate asemenea lucruri care sunt pentru gură, sub un drept

teamă și imaginație! ca de exemplu: Aceasta este carcasa unui pește; asta a unei păsări; și asta a unui porc. Și din nou mai general; Aceasta phalernum, acest vin excelent foarte apreciat, nu este decât sucul gol al un strugure obișnuit. Acest halat violet, dar păr de oaie, vopsit cu sânge de crustacee. Deci, pentru coitus, este doar uzura unui măruntaială de bază obișnuită, și excreția unui mic snivel ticălos, cu a un anumit fel de convulsii: după părerea lui Hipocrate. Cum excelente utile sunt aceste fantezii și reprezentări vii ale lucrurilor, pătrunzând astfel și trecând prin obiecte, pentru a le face adevărate natura cunoscută și aparentă! Trebuie să-ți folosești asta toată viața, și mai departe toate ocaziile: și apoi mai ales, când lucrurile sunt reținute de la mare valoare și respect, arta și grija ta trebuie să fie să le descoperi și să uite ticăloșia lor și să le ia pe toți cei serioși circumstanțe și expresii, în care au făcut un spectacol atât de grav. Pentru fastul exterior și aspectul este un mare jongler; și apoi mai ales arta ești cel mai în primejdie să fii amăgit de ea, când (pentru gândirea unui om) tu majoritatea par să fie angajați în probleme de moment.

XII. Vezi ce pronunță Crates despre însuși Xenocrates.

XIII. Acele lucruri pe care oamenii obișnuiți le admiră sunt cele mai multe dintre ele lucruri care sunt foarte generale și pot fi înțelese sub

lucruri pur și simplu naturale, sau afectate și calificate în mod natural: ca pietre,

lemn, smochine, viță de vie, măslini. Cei care sunt admirați de ei care sunt mai mulți

moderate și reținute, sunt cuprinse sub lucruri însuflețite: ca turme

și turme. Cei care sunt încă mai blânzi și curioși, admirația lor este

limitat de obicei la creaturile rezonabile; nu în general așa cum sunt

rezonabile, dar pentru că sunt capabili de artă, sau de vreun meșteșug și subtil

invenție: sau poate abia creaturilor rezonabile; ca ei ca

bucurie în posesia multor sclavi. Dar cel care onorează un rezonabil

sufletul în general, deoarece este rezonabil și sociabil în mod natural, face puțin

priviți orice altceva: și mai presus de toate este atent să-și păstreze pe ale sale,

în obișnuința și exercițiul continuu atât al rațiunii cât și al sociabilității: și

astfel cooperează cu el, a cărui natură o face și el

participa; Dumnezeu.

XIV. Unele lucruri se grăbesc să fie, iar altele să nu mai fie. Și chiar

orice ar fi acum, o parte din ea a pierit deja. Perpetuu

fluxurile și modificările reînnoiesc lumea, ca cursul perpetuu al timpului

face ca epoca lumii (în sine infinită) să pară mereu proaspătă

și nouă. Într-un asemenea flux și curs al tuturor lucrurilor, ce se întâmplă cu aceste lucruri

care se grăbesc atât de repede, ar trebui să ia în considerare cineva, deoarece printre toți există

nu unul pe care să-l poată fixa și pe care să se fixeze un om? de parcă un bărbat i-ar plăcea pe a lui

afecțiune pentru vreo vrabie obișnuită care trăiește de el, care nu este mai devreme văzută,

decât în afara vederii. Căci nu trebuie să gândim altfel despre viețile noastre, decât ca a

simpla expirare a sângelui sau a unei respirații obișnuite de aer. Pentru ce

în aprehensiunea noastră comună este să inspirăm aerul și să-l expirăm

iarăși, ceea ce facem zilnic: atât este și nu mai mult, deodată să respirăm

scoate toată facultatea ta respiratorie în acel aer comun de unde dar

în ultima vreme (ca fiind doar de ieri și de azi), ai respirat mai întâi

ea în, și odată cu ea, viață.

XV. Nu spirație vegetativă, nu este sigur (ce plante au) asta

în această viață ar trebui să ne fie atât de drag; nici respirația sensibilă, cel

viața potrivită a fiarelor, atât îmblânzite, cât și sălbatice; nici aceasta imaginația noastră

facultate; nici că suntem supuși să fim conduși și duși în sus și în jos de către

puterea poftelor noastre senzuale; sau că ne putem aduna și trăi

împreună; sau pe care îl putem hrăni: căci asta de fapt nu este mai bun decât atât

putem goli excrementele alimentelor noastre. Ce ar trebui să fie atunci

dragă nouă? să auzi un zgomot de zgomot? dacă nu asta, atunci nici să nu fie

aplaudat de limbile oamenilor. Pentru laudele multor limbi, este în efect nu mai bun decât zgomotul atâtor limbi. Dacă atunci nici unul aplauze, ce a mai rămas care ar trebui să-ți fie drag? Acest eu Gândește-te: că în toate mișcările și acțiunile tale să fii mișcat și înfrânat conform propriei tale adevărate constituții naturale și numai Construcție. Și până la aceasta ne conduc chiar și artele și profesiile obișnuite. Căci asta este

pe care orice artă vizează, că orice ar fi, adică prin artă

efectuată și pregătită, poate fi potrivită pentru lucrarea pentru care este pregătită.

Acesta este sfârșitul celui ce coboară vița și cel ce ia asupra lui fie pentru a îmblânzi mânzii, fie pentru a dresa câini, țintește. Ce altceva face educația copiilor și toate profesiile învățate tind să? Desigur atunci este ceea ce ar trebui să ne fie drag și nouă. Dacă în acest special iti merge bine, nu-ti pasa de obtinerea altor lucruri. Dar este așa că nu poți decât să respecti și alte lucruri? Atunci nu se poate esti cu adevarat liber? atunci nu poți avea mulțumire de sine: atunci vrei fii vreodată supus pasiunilor. Căci nu se poate, dar tu trebuie să fii invidios, gelos și bănuitor față de cei pe care știi că îi pot lipsi tu de asemenea lucruri; și iarăși, un subminator secret al lor, pe care tu vezi în posesia actuală a ceea ce-ți este drag. Pentru a fi scurt, el trebuie neapărat să fie plin de confuzie în sine și să acuze adesea zeii, oricine are nevoie de aceste lucruri. Dar dacă vrei

onorează și respectă numai mintea ta, asta te va face acceptabil față de tu însuși, față de prietenii tăi foarte tratabil; și conformabile și concordant cu Zeii; adică acceptând cu laude orice ei va considera bine să-ți desemneze și să-ți aloce.

XVI. Sub, deasupra și în jurul, sunt mișcările elementelor; dar mișcarea virtuții, nu este nici una dintre aceste mișcări, ci este ceva mai mult excelent și divin. Al cui drum (de a accelera și de a prospera în ea) trebuie să fie printr-un mod care nu este ușor de înțeles.

XVII. Cine poate alege decât să se mire de ei? Nu vor vorbi bine despre ei cei care sunt în același timp cu ei și trăiesc cu ei; totuși ei ei înșiși sunt foarte ambițioși, că cei care vor urma, pe care au niciodată văzut, nici nu va vedea vreodata, ar trebui să vorbească bine despre ei. De parcă un bărbat ar trebui să se întristeze că nu a fost lăudat de cei care au trăit înainte el.

XVIII. Nu concepe niciodată nimic imposibil pentru om, ceea ce prin tine nu poate sau nu poate fi realizată fără prea multe dificultăți; dar orice în general, poți concepe posibil și potrivit oricărui om, gândește-te că foarte posibil și pentru tine.

XIX. Să presupunem că la palestra cineva te-a sfâșiat cu tot unghiile lui și ți-a rupt capul. Ei bine, ești rănit. Cu toate acestea, o faci nu exclama; nu ești jignit cu el. Nu-l bănuiești pentru

după aceea, ca unul care veghează să-ți facă un rău. Da chiar și atunci, deși faci tot posibilul ca să te salvezi de el, totuși nu de el ca un inamic. Nu este vorba de vreo indignare suspectă, ci de declinare blândă și prietenoasă. Păstrează aceeași minte și dispoziție și alte părți ale vieții tale. Pentru multe lucruri există, ceea ce trebuie îngâmfa și prinde, de parcă am fi avut de-a face cu un antagonist la palestra. Căci, după cum am spus, este foarte posibil să evităm și declin, deși nici nu bănuim, nici nu urâm.

XX. Dacă cineva mă va muștra și îmi va da seama, că în orice opinie sau acțiune a mea greșesc, o voi face cu cea mai mare plăcere retrage. Căci este adevărul pe care îl caut, prin care sunt sigur că niciodată niciun om nu a fost rănit; și desigur, că este rănit care continuă în orice eroare sau ignoranță.

XXI. Eu, din partea mea, voi face ceea ce îmi aparține; cât despre alte lucruri, dacă lucruri nesimțite sau lucruri iraționale; sau dacă rațional, totuși înșelați și ignoranți cu privire la calea adevărată, ei nu vor tulbura sau distra atenția

eu. Căci în ceea ce privește acele fapte care nu sunt înzestrate cu rațiune și tot

alte lucruri și chestiuni ale lumii, oricum, în mod liber și generos, ca o persoană înzestrată cu rațiune, a lucrurilor care nu au, folosește-le. Și cât despre bărbați, față de ei ca părtași firesc ai aceluiași motiv, al meu

grija este să mă port sociabil. Dar orice ești tu
despre, amintiți-vă să chemați zeii. Și cât timp tu
va trăi pentru a face aceste lucruri, să-ți fie cu totul indiferent,
căci chiar și trei astfel de ore sunt suficiente.

XXII. Alexandru al Macedoniei și cel care și-a îmbrăcat catârii, cândva
mort amândoi au venit la unul. Căci fie ei au fost amândoi reluați în acelea
esențe raționale originare din care provin toate lucrurile din lume
propagat; sau ambele după aceea au fost împrăștiate în atomi.

XXIII Gândiți-vă la câte lucruri diferite, fie că ne privesc
trupurile, sau sufletele noastre, într-un moment de timp venit să se întâmple
în fiecare dintre noi,

și astfel nu te vei întreba dacă mai multe lucruri sau mai bine zis toate
lucrurile care

sunt făcute, pot la un moment dat să subziste și să coexiste în aceea atât cât
și

general, pe care noi îl numim lume.

XXIV. dacă cineva ți-ar pune această întrebare, cum acest cuvânt Antoninus
este scris, nu ai vrea să-ți fixezi acum intenția asupra lui și

roștiți în ordine fiecare literă din ea? Și dacă cineva va începe să contrazică
pe tine și să te ceartă pentru asta; te vei certa cu el din nou, sau

mai degrabă continuă cu blândețe, așa cum ai început, până le-ai numărat
pe fiecare

scrisoare? Și aici, de asemenea, amintiți-vă că fiecare datorie care aparține
unui

omul constă din anumite litere sau numere, la care

fără nici un zgomot sau tumult să te păstrezi tu trebuie să procedezi în ordine

sfârșitul tău propus, abținându-te să te ceartă cu cel care s-ar certa și iese cu tine.

XXV. Nu este un lucru crud să interzicem oamenilor să afecteze acele lucruri, care

ei concep să fie cel mai bine de acord cu propria lor natură și să tindă cel mai mult la

propriul lor bine și cum trebuie? Dar tu, după un fel, le refuzi asta

libertate, de câte ori ești mâniat pe ei pentru păcatele lor. Căci cu siguranță

ei sunt conduși la acele păcate, oricare ar fi ele, ca la binele lor cuvenit

și marfa. Dar nu este așa (veți obiecta poate). Tu

de aceea, învață-i mai bine și fă-le să le arate, dar nu fii

supărat pe ei.

XXVI. Moartea este o încetare a impresiei simțurilor, a

tirania patimilor, greșelile minții și sclavia

corp.

XXVII. Dacă în acest tip de viață corpul tău poate rezista, este a

rușine că sufletul tău să leșine mai întâi și să cedeze, ai grijă, ca nu cumva

filozof devii în timp un simplu Cezar și primești un nou

tinctură de la tribunal. Căci se poate întâmpla dacă nu iei seama.

Păstrează-te așadar, cu adevărat simplu, bun, sincer, grav, liber de toate

ostentație, un iubitor de ceea ce este drept, religios, bun,

blând, puternic și viguros pentru a suferi orice îți devine.

Străduiește-te să continui așa, ca filozofia (aveai în întregime și

te-ai aplicat în mod constant la ea) ar fi făcut și te-ar fi asigurat.

Închinați-vă zeilor, asigurați-vă bunăstarea oamenilor, această viață este scurtă.

Acțiunile caritabile și o dispoziție sfântă sunt singurul rod al acesteia
viața pământească.

XXVIII. Faceți toate lucrurile așa cum se cuvine discipolului lui Antoninus Pius.

Amintiți-vă de constanța lui hotărâtă în lucrurile care au fost făcute de el conform

la rațiune, egalitatea lui în toate lucrurile, sfințenia lui; veselia de

chipul lui, dulceața lui și cât de liber era de orice slavă deșartă;

cât de atent să ajungeți la cunoașterea adevărată și exactă a problemelor în
mână,

și cum n-ar ceda în niciun caz până nu a făcut-o pe deplin și clar

înțelege întreaga stare a afacerii; și cât de răbdător, și fără

orice contestație pe care le-ar suporta, care l-a condamnat pe nedrept:

cum n-ar fi niciodată prea grăbit cu nimic, nici nu ar da ureche la calomniile și

acuzății false, dar examinați și observați cu cea mai bună diligență pe cei mai
mulți

acțiunile și dispozițiile oamenilor. Din nou, cum nu a fost nici un
murmurător, nici

ușor de speriat, nici bănuitor, și în limba lui eliberat de toate

afectare și curiozitate: și cât de ușor s-ar mulțumi cu puține lucruri, precum cazarea, așternutul, îmbrăcămintea și hrana obișnuită și prezența. Cât de capabil să suporte travaliul, cât de răbdător; capabil prin rezerva lui dieta sa se continue de dimineata până seara fără nici o necesitate retrăgându-se înaintea orelor lui obișnuite cu nevoile naturii: ale lui uniformitate și constanță în materie de prietenie. Cum ar suporta cei care cu toată îndrăzneala și libertatea s-au opus opiniilor lui; și chiar bucură-te dacă cineva l-ar putea sfătui mai bine: și, în sfârșit, cât de religios este era fără superstiții. Toate aceste lucruri ale lui amintește-ți că oricând va veni peste tine ceasul din urmă, te poate găsi, așa cum a făcut-o el, gata pentru asta în posesia unei conștiințe bune.

XXIX. Trezește-ți mintea și amintește-ți din nou mintea din firele tale vise și viziuni și când ești perfect trezit și poți percepe că nu erau decât vise care te tulburau, ca unul nou trezit dintr-un alt fel de somn, privești aceste lucruri lumești cu aceeași minte ca și tu asupra celor pe care i-ai văzut în somn.

XXX. Sunt alcătuit din trup și suflet. Pentru trupul meu sunt toate lucrurile indiferent, căci în sine nu poate afecta un lucru mai mult decât altul cu teama de orice diferență; în ceea ce privește mintea mea, toate lucrurile care sunt nu în pragul propriei operațiuni, sunt indiferenți față de ea și

pentru propriile operațiuni, acestea depind cu totul de ea; nici ea ocupată cu oricare, în afară de cele care sunt prezente; pentru ca pentru viitor și operațiunile trecute, și acelea sunt acum indiferenți față de ea.

XXXI. Atâta timp cât piciorul face ceea ce-i aparține să facă și mâna ceea ce îi aparține, munca lor, oricare ar fi ea, este nu nefiresc. Deci un om atâta timp cât face ceea ce este propriu a om, munca lui nu poate fi împotriva naturii; și dacă nu este împotriva naturii, atunci nici nu-i este rău. Dar dacă ar fi așa, fericirea a făcut-o constau în plăcere: cum au venit tâlhari notorii, ficatei necurate și abominabile, parricide și tirani, într-o măsură atât de mare de a avea partea lor plăceri?

XXXII. Nu vezi cum chiar și cei care profesează arte mecanice, deși într-o anumită privință nu sunt mai buni decât simplii idioți, totuși rămân aproape de cursul comerțului lor, nici ei nu pot găsi în inima lor a declina de la ea: și nu este un lucru grav ca un arhitect, sau a medicul trebuie să respecte cursul și misterele profesiei lor, mai mult decât un om cursul și starea proprie a naturii sale, rațiunii, care este comun lui și zeilor?

XXXIII. Asia, Europa; ce sunt ele, ci ca niște colțuri ale lumii întregi; din care toată marea, este doar ca o picătură; și marele Munte Athos, dar

ca un bulgăre, cum tot timpul prezent este doar ca un punct al eternității.
Toate, meschine

lucruri; toate lucrurile care sunt în curând modificate, în curând au pierit. Și
toate lucrurile

venit de la un început; fie toate separat și deosebit deliberate

și hotărât, de către conducătorul general și guvernatorul tuturor; sau tot de

consecinta necesara. Așa încât pauza îngrozitoare a unui leu căscat și

toată otrava și toate lucrurile vătămătoare nu sunt decât (ca spinul și
mocirla)

consecințele necesare ale lucrurilor bune echitabile. Nu te gândi la acestea

de aceea, ca lucruri contrare celor pe care le cinștiți mult și

respect; ci consideră în mintea ta adevărata fântână a tuturor.

XXXIV Cel ce vede lucrurile care sunt acum, a văzut și toate acestea

a fost mereu, sau va fi mereu, pentru că toate lucrurile sunt de un fel; și
toate ca

unul la altul. Meditează adesea asupra conexiunii dintre toate lucrurile din

lume; și pe relația reciprocă pe care o au unul cu altul. Pentru

toate lucrurile sunt după un fel pliate și implicate unele în altele, și de

acestea înseamnă că toate sunt de acord bine împreună. Pentru un lucru
este o consecință

altul, prin mișcare locală, prin conspirație naturală și acord și prin

unirea substanțială sau reducerea tuturor substanțelor într-una singură.

XXXV. Potrivii-vă și acomodați-vă la acea moșie și la acelea

întâmplări, care prin destine și-au fost anexate; și iubire

acei oameni cu care soarta ta este să trăiești; dar iubește-i cu adevărat. An instrument, unealtă, ustensilă, oricare ar fi el, dacă este potrivit pentru scopul pentru care a fost făcut, este așa cum ar trebui să fie, deși probabil că el

l-a făcut și l-a montat, să fie dispărut și să dispară. Dar în lucruri naturale, asta

puterea care le-a încadrat și potrivit, este și rămâne încă în ei:

din acest motiv ea ar trebui să fie respectată, iar noi suntem cei mai îndatorat (dacă putem trăi și ne petrece timpul conform scopului ei și intenția) să credem că totul este bine cu noi și conform cu al nostru minti. În felul acesta, și în acest sens este, cel care este per total se bucură de fericirea lui.

XXXVI. Ceea ce lucruri nu se află în puterea cuvenită și

jurisdicția propriei tale voințe fie de a acoperi, fie de a evita, dacă vrei propune-ți oricare dintre aceste lucruri ca fiind fie bune, fie rele; trebuie trebuie să fie așa cum tu vei cădea în ceea ce tu

crezi rău, sau dor de ceea ce crezi bine, așa vei face

fii gata atât să te plângi de Zei, cât și să-i urăști pe cei oameni, care fie

va fi într-adevăr așa, sau va fi bănuț de tine ca fiind cauza fiecăreia

lipsa ta a unuia sau căderea în cealaltă. Și într-adevăr trebuie

trebuie să comită multe rele, dacă ne înclinăm spre vreunul din aceste lucruri, mai mult sau

mai puțin, cu o părere despre orice diferență. Dar dacă ne deranjează și ne plac acelea

numai lucruri, la fel de bune și rele, care depind în întregime de propriile noastre voințe, acolo

nu mai este o ocazie pentru care ar trebui fie să murmurăm împotriva zeilor, fie să fim la

vrăjmășie cu orice om.

XXXVII. Cu toții lucrăm într-un singur efect, unii de bunăvoie și cu o rațiune înțelegerea a ceea ce facem: alții fără nicio astfel de cunoaștere. După cum cred

Heraclit într-un loc vorbește despre cei care dorm, că și ei lucrează

în felul lor și conferă operațiunilor generale ale lumii. Unul

Prin urmare, omul cooperează după un fel și altul după altul

sortare; dar chiar și cel ce murmură și în puterea lui se împotrivesc și

impiedica; chiar și el cooperează la fel de mult ca oricare. Căci de asemenea a făcut-o

lumea are nevoie. Acum gândește-te între care dintre aceștia vrei

rangează-te. Căci în ceea ce privește cel care este Administratorul tuturor, el va face

bună folosire de tine, fie că vrei sau nu, și să te facă (ca parte și

membru al întregului) astfel încât să coopereze cu el, că orice tu

face, va apela la promovarea propriilor sfaturi și rezoluții.

Dar să nu fii de rușine o asemenea parte a întregului, precum cea ticăloasă și

Vers ridicol (pe care Crisip într-un loc îl menționează) face parte

comedia.

XXXVIII. Soarele ia asupra lui să facă ceea ce îi aparține

ploaia? sau fiul său Esculapius, ceea ce pământului face cuvenit aparțin? Cum este cu fiecare dintre vedete în special? Deși ei toate diferă unele de altele și au mai multe sarcini și funcții de la sine, totuși nu toți concordă și cooperează cu unul sfarsitul?

XXXIX. Dacă așa este că zeii au deliberat în special despre aceștia lucruri care ar trebui să mi se întâmple, trebuie să suport deliberarea lor, ca discret și înțelept. Pentru că un Dumnezeu ar trebui să fie un Dumnezeu imprudent, este un lucru greu chiar de conceput: și de ce ar trebui să se hotărăscă să-mi facă rău? pentru ce profit fie pentru ei, fie pentru univers (de care au grijă în mod special căci) ar putea apărea din ea? Dar dacă este așa că nu au deliberat eu în special, cu siguranța au din întreg în general, și acelea lucruri care în consecință și coerența acestei deliberări generale mi se întâmplă în mod special, sunt obligat să îmbrățișez și să accept. Dar dacă așa că nu au deliberat deloc (ceea ce într-adevăr este foarte nereligios pentru orice om să creadă: căci atunci să nu ne sacrificăm, nici rugați-vă, nici să ne respectați jurămintele, nici să nu mai folosim niciunul dintre acestea lucruri, pe care le-am convins de prezența și conversația secretă a Zei printre noi, folosire zilnică și exersare:) dar, zic eu, dacă așa este ei

nu au deliberat într-adevăr nici în general, nici în mod particular de vreuna dintre

acele lucruri care ni se întâmplă în această lume; totuși, Dumnezeu să fie mulțumit, că

dintre acele lucruri care mă privesc, îmi este permis să deliberez

eu însumi, și toată deliberarea mea este doar cu privire la ceea ce poate fi pentru mine

cel mai profitabil. Acum că pentru fiecare este cel mai profitabil, adică

conform propriei sale constituții și naturi. Și natura mea este să fiu

rațional în toate acțiunile mele și ca membru bun și firesc al unui oraș și

Commonwealth, față de colegii mei să fie vreodată sociabil și amabil

eliminate și afectate. Orașul și țara mea, așa cum sunt Antoninus, este Roma; ca

un om, lumea întreagă. Acele lucruri deci care sunt oportune și

profitabile pentru acele orașe, sunt singurele lucruri care sunt bune și

oportun pentru mine.

XL. Orice în orice fel i se întâmplă cuiva, este util pentru

întreg. Și atât de mult pentru a ne mulțumi ar putea fi de ajuns, pentru care este oportun

întregul în general. Dar totuși și asta vei percepe în general, dacă

ai grijă cu sârguință, ca orice i se va întâmpla cuiva

sau bărbați... Și acum sunt mulțumit că cuvântul oportun, ar trebui mai mult

în general, să se înțeleagă acele lucruri pe care altfel le numim mijloc

lucruri, sau lucruri indiferente; precum sănătatea, bogăția și altele asemenea.

XLI. Ca și spectacolele obișnuite ale teatrului și ale altor asemenea locuri, când ești prezentat cu ei, afectează-te; ca aceleasi lucruri inca văzut și, în același mod, face ca priveliștea să fie ingrată și plictisitoare; deci trebuie să ne afecteze toate lucrurile pe care le vedem toată viața. Pentru toți

lucrurile, sus și dedesubt, sunt încă aceleași și din aceleași cauze.

Atunci când va fi un sfârșit?

XLII. Să mai multe morți de oameni de tot felul și de tot felul de profesiilor și a tot felul de națiuni, să fie un obiect perpetuu al tău gânduri,... ca să cobori chiar la Filistio, Phoebus și

Originea. Treceți acum altor generații. Acolo vom fi după mulți

schimbări, unde sunt atâția oratori curajoși; unde atâtea mormânt

filosofi; Heraclit, Pitagora, Socrate. Unde atât de mulți eroi de

vremurile vechi; și apoi atâția căpitani curajoși ai vremurilor din urmă; si asa

multi regi. După toate acestea, unde Eudox, Hiparh, Arhimede; unde

atâtea alte ascuțite, generoase, harnice, subtile, peremptorii

dispozitii; și printre alții, chiar și ei, care au fost cei mai mari

batjocoritori și batjocoritori de fragilitatea și concizia vieții noastre umane;

ca Menips și alții, câte au fost ca el. Dintre toate

aceștia consideră că de mult au murit toți și au dispărut. Și ce să faci

suferă din cauza asta! Nu, cei care nu au rămas nici măcar un nume,

ce sunt mai rau pentru asta? Un lucru există, și numai acela, care

merită vremea noastră în această lume și ar trebui să fie mult apreciat de către noi; și

adică după adevăr și dreptate, cu blândețe și dragoste vorbește cu oameni mincinoși și nedrepti.

XLIII. Când te vei mângâia și te înveseli, amintește-ți de mai multe daruri și virtuți ale acestora, cu care conversați zilnic; ca de exemplu, industria celui; modestia altuia; cel liberalitatea unei treimi; de altul ceva alt lucru. Căci nimic nu poate bucură-te mult, ca asemănările și paralelele mai multor virtuți, vizibil și eminent în dispozițiile celor care trăiesc cu tine; mai ales când, deodată, cât de aproape, se reprezintă pe ei înșiși la tine. Și de aceea trebuie să le ai mereu pregătit.

XLIV. Te întristezi că nu cântărești decât atâtea kilograme, și nu mai degrabă trei sute? La fel de multe motive ai să te întristezi că tu trebuie să trăiască, dar atâția ani, și nu mai mult. Căci în ceea ce privește vrac și substanță

te mulțumești cu acea proporție din ea căreia i se alocă tu, așa ar trebui și tu pentru timp.

XLV. Să facem tot posibilul pentru a-i convinge; dar totuși dacă rațiunea și dreptatea te conduc la asta, fă-o, deși nu vor fi niciodată atât de mult împotriva lui. Dar dacă cineva ți se va împotrivi cu forța și te va împiedica să intri

ea, converti înclinația ta virtuoasă de la un obiect la altul, de la

dreptate la equanimitate mulțumită și răbdare veselă: astfel încât ce în
unul este piedica ta, poți să-l folosești pentru exercitarea
o altă virtute: și amintiți-vă că a fost cu excepția cuvenită și
rezervare, pe care ai înclinat-o la început și ai dorit-o. Căci tu ai făcut-o
nu-ți pune mintea asupra lucrurilor imposibile. La ce atunci? că toate ale tale
dorințele ar putea fi vreodată moderate cu acest tip de rezervare. Și
acest lucru îl ai și poți să obții întotdeauna, indiferent dacă se află lucrul
dorit
puterea ta sau nu. Și ce-mi pasă mai mult, dacă asta pentru care m-am
născut
și adus în lume (să conducă toate dorințele mele cu rațiune și
discreție) poate fi?

XLVI. Ambițioșii presupune că actul altuia, laude și aplauze, să
fie propria lui fericire; voluptuosul propriul simț și sentiment; dar el
adică înțelept, propria sa acțiune.

XLVII. Este în puterea ta să excluzi absolut orice fel de îngâmfare
și opinie, cu privire la această chestiune; și prin aceleași mijloace, să excludă
toată durerea și întristarea din sufletul tău. Căci în ceea ce privește lucrurile
și obiectele

ei înșiși, ei înșiși nu au o asemenea putere, prin care să nască și
impune-ne orice opinie.

XLVIII. Folosește-te când cineva îți vorbește, așa că ascultă
el, ca, între timp, să nu dai loc altor gânduri; că

astfel încât tu (în măsura în care este posibil) să pari fixat și fixat chiar de el suflet, oricine ar fi el care îți vorbește.

XLIX. Ceea ce nu este bun pentru stupul de albine, nu poate fi bun pentru albina.

L. Ori pasagerii sau pacienții vor găsi vina și se vor plânge unul dacă sunt bine purtati, sau ceilalți dacă sunt bine vindecați? Ei iau ai grijă mai mult decât atât; acela, ca să le aducă comandantul lor sigur la aterizare, iar celălalt, pentru ca medicul lor să le poată efectua recuperare?

LI. Câți dintre ei care au venit pe lume în același timp când eu a făcut-o, au ieșit deja din ea?

LII. Pentru cei bolnavi de icter, mierea pare amară; și sa cei care sunt mușcați de un câine nebun, apa groaznică; iar copiilor, a mingea pare un lucru bun. Și atunci de ce să fiu supărat? sau eu cred că eroarea și părerea falsă sunt mai puțin puternice pentru a-i face pe oameni

transgrese, decât fie coler, fiind nemoderat și excesiv, a provoca icterul; sau otravă, pentru a provoca furie?

LIII. Niciun om nu te poate împiedica să trăiești așa cum îți cere natura ta. Nimic

ți se poate întâmpla, dar ceea ce cere binele comun al naturii.

LIV. Ce fel de oameni sunt cei cărora caută să-i placă și ce să facă

obțineți și prin ce acțiuni: cât de curând timpul va acoperi și va îngropa toate lucrurile,

și câte a îngropat deja!

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

A ȘAPTEA CARTE

I. Ce este răutatea? Este ceea ce ai de multe ori și de multe ori

deja văzute și cunoscute în lume. Și de câte ori se întâmplă ceva

care altfel te-ar putea tulbura, lasă acest amintire să vină imediat la tine

minte, că este ceea ce deja ai văzut și ai cunoscut adesea.

În general, deasupra și dedesubt, nu vei găsi decât aceleași lucruri. Foarte

aceleași lucruri despre care poveștile antice, poveștile de vârstă mijlocie și poveștile proaspete

sunt pline de care orașele sunt pline și casele pline. Nu există nimic care să fie

nou. Toate lucrurile care sunt, sunt atât obișnuite, cât și de puțină continuitate.

II. Ce teamă există de dogmele tale sau de rezoluțiile filozofice

și concluziile, ar trebui să devină morți în tine și să-și piardă puterea corespunzătoare

și eficacitate să te faci să trăiești fericit, atâta timp cât cele convenite și

fantezii corelative și reprezentări ale lucrurilor pe care se înțeleg reciproc

depinde (care este în puterea ta să trezească și să învieze continuu) sunt

încă păstrat proaspăt și viu? Stă în puterea mea cu privire la acest lucru

s-a întâmplat, orice ar fi, să se îngâmpre ceea ce este drept și adevărat.

Dacă este, atunci de ce sunt tulburat? Acele lucruri care sunt fără a mea înțelegerea, nu sunt nimic pentru ea deloc: și numai asta este ceea ce face mă preocupă în mod corespunzător. Fii mereu în această minte și vei avea dreptate.

III. Ceea pentru care majoritatea bărbaților s-ar considera cei mai fericiți și ar prefera înaintea tuturor lucrurilor, dacă zeii le-ar acorda după aceea moartea lor, ai voie să-ți dai ție însuși, cât timp vei trăi; a trăi din nou. Vedeți din nou lucrurile lumii, așa cum le-ați văzut deja.

Pentru ce altceva este să trăiești din nou? Spectacole publice și solemnități cu mult

fast și vanitate, piese de teatru, turme și turme; conflicte și dispute:

un os aruncat unei companii de blesteme flămânzi; o momeală pentru peștii lacomi; cel

durere și purtare continuă a nenorocitelor furnici, alergarea către

și încolo de șoareci îngroziți: păpuși mici trase în sus și în jos cu fire și

nervii: acestea să fie obiectele lumii, printre toate acestea trebuie să stai

statornic, blând afectat și liber de orice fel de indignare; cu

această corectă raționalizare și reținere; că după cum este valoarea celor

lucrurile pe care omul le afectează, așa că, în fapt, fiecare om merită mai mult

sau mai puțin.

IV. Cuvânt după cuvânt, fiecare în sine, trebuie să fie lucrurile care sunt

vorbit să fie conceput și înțeles; și deci lucrurile care se fac,

scop după scop, fiecare în sine la fel. Și ca și în materie de

scopuri și acțiuni, trebuie să vedem în prezent care este utilizarea adecvată și

relația fiecăruia; deci de cuvinte trebuie să fim la fel de gata, să luăm în considerare

fiecare care este adevăratul sens și semnificația acestuia în funcție de adevăr și natură, oricum ar fi luate în uz comun.

V. Este rațiunea și înțelegerea mea suficiente pentru aceasta sau nu? Dacă ar fi

suficient, fără aplauze private, sau ostentație publică ca de an

instrument, de care sunt pus la dispoziție prin natură, îl voi folosi pentru

lucrarea în mână, ca a unui instrument, de care prin fire sunt prevăzut.

dacă nu este, și că altfel nu îmi aparține în special ca a

datoria privată, fie o voi preda și o voi lăsa pe seama altuia

o pot efectua mai bine: sau mă voi strădui; dar cu ajutorul unora

altul, care cu ajutorul comun al rațiunii mele, este capabil să aducă oarecum la

trece, care va fi acum sezonier și util pentru binele comun. Pentru

orice fac fie singur, fie cu altul, singurul lucru pe care îl fac

Trebuie să intenționez, adică, să fie bun și oportun pentru public. Pentru ca

pentru laudă, gândiți-vă câți care odată au fost mult lăudați, sunt acum

deja uitați, da cei care i-au lăudat, cum chiar și ei

ei înșiși au murit de mult și au dispărut. Nu vă fie, așadar, rușine,

ori de câte ori trebuie să folosești ajutorul altora. Pentru orice ar fi asta

stă asupra ta pentru a efectua, trebuie să-ți propui ție, ca și

scalarea zidurilor este pentru un soldat. Și dacă treci prin oricare șchioarea sau vreun alt impediment art nu poate ajunge până la vârful crenelurile singure, pe care cu ajutorul altuia le poti; ofilirea tu deci dai peste ea sau mergi cu mai puțin curaj și promptitudine, pentru că nu poți face totul singur?

VI. Nu lăsa lucrurile din viitor să te tulbure. Căci dacă necesitatea cere asta ele se împlinesc, tu vei fi asigurat pentru ei cu același motiv, prin care tot ceea ce este acum prezent, se face ambele tolerabil și acceptabil pentru tine. Toate lucrurile sunt legate și tricotate împreună, iar nodul este sacru, nici nu există nimic pe lume, care nu este bun și natural în ceea ce privește orice alt lucru, sau, care are nu un fel de referință și corespondență naturală cu orice este în lume de altfel. Căci toate lucrurile sunt clasate împreună, și prin asta decența locului și ordinii sale convenite pe care o respectă fiecare, toți concurează împreună la realizarea unuia și aceluiași κόσμος sau lume: parcă ai spus, un frumos piesa, sau o compoziție ordonată. Pentru toate lucrurile peste tot, există dar una și aceeași ordine; și prin toate lucrurile, unul și același Dumnezeu, cel aceeași substanță și aceeași lege. Există un motiv comun și unul adevărul comun, care aparține tuturor creaturilor rezonabile, pentru că niciuna nu este acolo salvează o perfecțiune dintre toate creaturile care sunt de același fel și părtăși aceluiași motiv.

VII. Orice este material, dispare curând în comun substanța întregului; și orice este formal, sau orice este anima ceea ce este material, este curând reluat în rațiunea comună a întregului; iar faima și amintirea oricărui lucru, sunt curând înghițite de vârsta generală și durata întregului.

VIII. Pentru o creatură rezonabilă, aceeași acțiune este ambele potrivite față de natură și după rațiune.

IX. Drept de la sine, nu făcut drept.

X. Așa cum mai multe membre dintr-un singur corp sunt unite, tot așa sunt creaturile rezonabile în

un corp împărțit și împrăștiat, toate făcute și pregătite pentru una comună operare. Și asta o vei înțelege cu atât mai bine, dacă vei folosi tu însuși adesea să-ți spui: Eu sunt μέλος, sau

un membru al masei și corpului substanțelor rezonabile. Dar dacă vrei spune că eu sunt μέρος, sau o parte, tu nu ai făcut-o încă

iubește bărbații din inima ta. Bucuria pe care o iei în exercițiul

recompensă, nu este încă întemeiată pe o raționalizare și un drept cuvenit înțelegerea naturii lucrurilor. Tu o exersezi până acum

acest pământ abia, ca un lucru convenabil și potrivit; nu, ca a face bine pentru tine însuși, când faci bine altora.

XI. Dintre lucrurile care sunt exterioare, se întâmplă ceea ce se va întâmpla cu ceea ce poate

suferi de accidente externe. Acele lucruri care suferă lasă-i să se plângă

ei înșiși, dacă vor; Cât despre mine, atâta timp cât nu concep așa ceva, că ceea ce s-a întâmplat este rău, nu am nici un rău; și este în puterea mea să nu concep așa ceva.

XII. Orice ar face sau spune cineva, trebuie să fii bun; nu pentru de dragul oricărui om, ci de dragul naturii tale; de parcă fie aur, fie smarald sau purpuriu ar trebui să-și spună vreodată: Oricare ar fi omul fie face, fie spune: Trebuie să fiu totuși un smarald și trebuie să-mi păstrez culoare.

XIII. Acesta poate fi vreodată confortul și siguranța mea: înțelegerea mea, asta stăpânește peste toate, nu va aduce de la sine neazuri și neazuri asupra lor în sine. Asta spun; nu se va pune în nicio frică, nu va conduce pe sine în orice concupiscentă. Dacă stă în puterea oricărui altul să obligă-l să se teamă sau să se întristeze, este liber pentru el să-și folosească puterea. Dar sigur dacă ea însăși nu o face de la sine, printr-o opinie sau presupunere falsă se înclină spre orice asemenea dispoziție; nu exista frica. Pentru ca pentru trup, de ce să fac ca durerea trupului meu să fie durerea minții mele? Dacă asta în sine poate fie să se teamă, fie să se plângă, lăsați-o. Dar cât despre suflet, care într-adevăr, poate fi cu adevărat sensibil doar fie la frică, fie la durere; la care

numai că îi aparține în funcție de diferitele sale imaginații și opinii, lui admite oricare dintre acestea, sau contrariile lor; poți să te uiti la asta tu însuși, că nu suferi nimic. Induceți-o să nu o astfel de părere sau persuasiune. Înțelegerea este de la sine suficientă pentru sine și nu are nevoie (dacă ea însăși nu are nevoie) de niciun alt lucru în afară de ea însăși și, prin urmare, cum nu are nevoie de nimic, așa nici nu poate fi tulburat sau împiedicat de ceva, dacă ea însăși nu tulbură și împiedică în sine.

XIV. Ce este

εὐδαιμονία, sau

fericire: dar ἀγαθός

δαίμων, sau, un daimon bun, sau spirit? Ce

atunci faci aici, părere? Prin zei te conjuro, că tu

pleacă, după cum meriti, căci nu am nevoie de tine. Chiar ești serios

pentru mine după obiceiul tău străvechi. Este asta, că toți bărbații

au fost supuși vreodată. De aceea, că ai venit, nu sunt supărat

cu tine, numai du-te, acum că te-am găsit ceea ce ești.

XV. Este vreun om atât de prost încât să se teamă de schimbare, la care toate lucrurile care

cândva nu le-au fost datori ființa? Și ce este, că este mai plăcut și

mai familiar cu natura universului? Cum te-ai putea folosi

băile tale fierbinți obișnuite, nu ar trebui să fie primul lemn care le încălzește

schimbat? Cum ai putut primi vreo hrană din acele lucruri care ai mâncat, dacă nu ar trebui să fie schimbate? Mai poate orice altceva (adică util și profitabil) să se realizeze fără schimbare? Cum atunci nu înțelegi că și pentru tine, prin moarte, vei veni schimbare, este un lucru de aceeași natură și așa cum este necesar pentru natura universului?

XVI. Prin substanța universului, ca printr-un torent trece toate organele particulare, fiind toate de aceeași natură, și toți lucrătorii în comun cu universul însuși ca într-unul din corpurile noastre atât de mulți membri printre ei înșiși. Câți ca Crisip, câți ca Socrate, cum mulți, precum Epictet, a fost înghițită de multă vreme și devorat? Lasă asta, fie că este vorba de bărbați, fie de afaceri, ceea ce ai prilej de gândire, până la capăt ca gândurile tale să nu fie distrase și mintea ta s-a pus prea serios pe ceva, cu fiecare astfel de ocazie îți vine acum în minte. Din toate gândurile și grijile mele, un singur lucru va fi scopul, ca eu însumi să nu fac nimic care să fie corect constituția omului, (fie în ceea ce privește lucrul în sine, fie în ceea ce privește a modului sau a timpului de a face) este contrar. Timpul când tu va fi uitat toate lucrurile, este la îndemână. Și este și ora aceea mâna, când tu însuși vei fi uitat de toți. În timp ce ești, aplică

tu însuși față de ceea ce este cel mai potrivit pentru om, deoarece este un magazin

și agreabil, și anume pentru un om chiar să-i iubească pe cei care păcălesc împotriva lui. Aceasta va fi, dacă în același timp se întâmplă ceva de genul acesta

se întâmplă, îți aduci aminte, că ei sunt rudele tale; că este prin

ignoranță și împotriva voinței lor că păcătuiesc; și că într-un foarte

scurt timp după aceea, atât tu, cât și el nu veți mai fi. Dar mai presus de toate

lucruri, că nu ți-a făcut niciun rău; pentru că prin el mintea ta și

înțelegerea nu este făcută mai rău sau mai josnic decât era înainte.

XVII. Natura universului, a substanței comune a tuturor lucrurilor

parcă din atâta ceară a format acum probabil un cal; și apoi,

distrugând această figură, a temperat și modelat nou materia ei

în forma și substanța unui copac: apoi că din nou în formă și

substanța unui om: și apoi din nou în altul. Acum fiecare dintre

acestea subzistă doar pentru foarte puțin timp. Cât despre dizolvare, dacă

să nu fie un lucru grav pentru piept sau trunchi, pentru a fi uniți; de ce

ar trebui să fie mai grav să fii despărțit?

XVIII. O înfățișare furioasă este mult împotriva naturii și este adesea

înfățișarea potrivită a celor care se află pe punctul de a muri. Dar oare

astfel încât toată mânia și patima s-au stins atât de bine în tine, încât

era cu totul imposibil să-l mai aprindă, dar aici nu trebuie

rămâi mulțumit, dar străduiește-te în continuare prin bună consecință a adevăratului

raționalizare, perfect pentru a concepe și înțelege, că toată mânia și

pasiunea este împotriva rațiunii. Căci dacă nu te pricepi la tine

inocenta; dacă și aceasta se va îndepărta de la tine, mângâierea unui bine

conștiință, că faci toate după rațiune: ce trebuie

pentru care mai trăiești? Toate lucrurile pe care le vezi acum, nu sunt decât pentru a

moment. Acea natură, prin care toate lucrurile din lume sunt administrate,

va aduce în curând schimbare și modificare asupra lor și apoi asupra lor

substanțele fac alte lucruri asemănătoare lor: și apoi curând după altele

din nou despre materia și substanța acestora: că așa prin aceste mijloace, cel

lumea poate părea încă proaspătă și nouă.

XIX. Ori de câte ori cineva greșește pe alții, luați în considerare imediat

cu tine însuți ce a presupus el a fi bun, ce ar fi rău,

când a păcălit. Pentru aceasta, când vei ști, vei avea milă de el

nu va avea prilej nici să se întrebe, nici să fie supărat. Fie pentru tine

tu însuți praf, totuși trăiești în acea eroare și ignoranță, ca și în acea praf

să presupunem fie acel lucru pe care îl face el, fie altul asemănător lumesc

lucru, a fi bun; și așa ești obligat să-l ierți dacă a făcut-o

ceea ce tu însuți ai fi făcut-o în același caz. Sau dacă este așa

că nu mai crezi că aceleași lucruri sunt bune sau rele,

că el face; cum nu poți să fii blând cu cel care este în greșeală?

XX. Nu-ți imagina lucrurile viitoare, ca și cum ar fi prezente dar dintre cei prezenți, ia deoparte câteva, pe care le iei cel mai mult beneficiați de ele și luați în considerare în mod deosebit cât de minunat ești nu le-ar dori dacă nu ar fi prezente. Dar ai grijă, ca nu cumva că în timp ce îți așezi mulțumirea în lucrurile prezente, crești în timp, astfel încât să-i supraprețuiești, așa cum este lipsa lor (oricând va cădea așa) ar trebui să fie o nechez și o supărare pentru tine. Închide tine însuți în tine însuți. Aceasta este natura poruncilor tale rezonabile parte, ca dacă exercită dreptatea și, prin aceasta, are liniște în ea însăși, se odihnește pe deplin mulțumit de sine, fără altul lucru.

XXI. Ștergeți orice opinie rămâne forța și violența nerezonabilă poftă și afecțiuni: circumscriu timpul prezent, examinează-l orice fie că ți s-a întâmplat, fie ție, fie altuia: împarte toți cei prezenți obiecte, fie în ceea ce este formal sau material, gândește-te la ultimul oră. Ceea ce aproapele tău a săvârșit, unde este vinovăția lieth, acolo lasă-l să se odihnească. Examinați în ordine orice se vorbește. Lasă-ți mintea pătrunde atât în efecte, cât și în cauze. Bucură-te cu adevărată simplitate și modestie; și că toate lucrurile de mijloc între virtutea și viciul îți sunt indiferente. În sfârșit, iubește omenirea; ascultă Doamne.

XXII. Toate lucrurile (spune el) sunt după o anumită ordine și numire. Și ce se întâmplă dacă numai elementele.

Va fi suficient să ne amintim că toate lucrurile în general sunt sigure ordin și numire: sau dacă sunt puține. Și în ceea ce privește moartea, asta fie dispersie, fie atomii, fie anihilare, fie extincție, fie

va urma traducerea. Și în ceea ce privește durerea, ceea ce este intolerabilul este curând terminat de moarte; iar ceea ce tine mult trebuie nevoie

fi tolerabil; și că mintea între timp (care este în totalitate) poate prin interceptare, sau interceptare, prin oprirea oricărui fel de comerțul și simpatia cu corpul își păstrează totuși propria liniște.

Înțelegerea ta nu este înrăutățită de ea. Cât despre acele părți care suferă, lăsați-i, dacă pot, să-și declare singuri durerea. Cât despre laudă și

laude, vedeți-le mintea și înțelegerea, în ce stare se află;

ce fel de lucruri zboară și ce lucruri caută: și că ca

pe malul mării, orice era înainte de văzut, este prin continuu

sucesiune de mormane noi de nisip aruncate unul peste altul, în curând s-au ascuns și

acoperit; deci în această viață, toate lucrurile anterioare prin cele care imediat

reuși.

XXIII. Din Platon. „Acela, atunci, a cărui minte este înzestrată cu adevărat mărinimitate, care s-a obișnuit cu contemplarea tuturor

vremurilor și a tuturor lucrurilor în general; poate această viață muritoare (crezi tu)

i se pare ceva mare? Nu se poate, răspunse el. Apoi

nici un astfel de om nu va socoti moartea un lucru grav? În niciun caz.

XXIV. Din Antisthenes. „Este un lucru princiar să faci bine și să fii prost vorbit despre. Este un lucru rușinos la care ar trebui să se supună fața mintea, să fie pusă în ce formă va avea și să fie îmbrăcată de ea ca ea voință; și că mintea nu ar trebui să-și acorde atât de multă grijă, cât să se modeleze și să se îmbrace după cum i se potrivește.

XXV. Din mai mulți poeți și benzi desenate. „Îți va fi de puțin folos, ca să-ți întorci mânia și indignarea asupra lucrurilor înseși care au căzut peste tine. Căci în ceea ce îi privește, ei nu simt asta,

&c. Nu vei face decât să te faci de râs; amândoi către zei

și bărbați etc. Viața noastră este secerată ca un spic copt de porumb; unul este încă

în picioare și altul este jos etc. Dar dacă este așa, eu și copiii mei

fi neglijat de zei, există vreun motiv chiar și pentru asta etc. Ca

atâta timp cât dreptul și echitatea sunt de partea mea etc. Să nu mă plâng cu ei,

a nu tremura etc.'

XXVI. Din Platon. „Răspunsul meu, plin de dreptate și echitate, ar trebui să fie

aceasta: Nu este corect vorbirea ta, omule! dacă crezi că cel care este din orice valoare, ar trebui să prindă fie viața, fie moartea, ca o chestiune de

pericol mare și pericol; și nu ar trebui să facă asta mai degrabă singura lui grijă, să

să-și examineze propriile acțiuni, fie că sunt drepte sau nedrepte: dacă acțiunile a

bun, sau al unui om rău etc. Căci așa stau lucrurile cu adevărat,

O, voi, oameni ai Atenei! Ce loc sau locul pe care l-a ales un om

pentru sine, judecând-o cel mai bine pentru sine; sau este prin autoritate legală pusă și

s-a stabilit acolo, cred eu (în ciuda tuturor aparențelor de pericol)

ca să continue, ca unul care nu se teme nici de moarte, nici de nimic

altfel, cu cât îi este frică să comită ceva răutăcios și

rușinos etc. Dar, o, nobil domn, consideră că mă rog, dacă este adevărat

generozitatea și adevărata fericire, nu constau mai degrabă în altceva,

decât în păstrarea vieții noastre sau a altor oameni. Pentru că este

nu partea unui om care este într-adevăr bărbat, să-și dorească să trăiască mult sau să

face mult din viața lui cât trăiește: ci mai degrabă (cel care este așa) va

în aceste lucruri se referă în întregime la Zei și crezând că

pe care orice femeie îi poate spune, că niciun bărbat nu poate scăpa de moarte; singurul

lucru la care se gândește și la care se îngrijește este asta, aceea la ce oră

trăiește, el poate trăi la fel de bine și cât de virtuos poate, etc.

A privi în jur și cu ochii să urmăresc cursul stelelor și

planete de parcă ai alerga cu ele; și să se gândească perpetuu la

mai multe schimbări ale elementelor unul în altul. Pentru asemenea fantezii și

imaginațiile, ajută mult la curățarea zgurei și murdăriei din acest nostru

viața pământească,' etc. Acesta este, de asemenea, un pasaj frumos al lui Platon, unde el

vorbește despre lucruri lumești în aceste cuvinte: „Trebuie și tu ca de la unii

un loc mai înalt privi în jos, parcă, la lucrurile acestei lumi, ca

turme, armate, munca agricultorilor, căsătorii, divorțuri, generații,

decese: tumultul instanțelor și locurilor de judecată; locuri deșertice;

mai multe națiuni de barbari, sărbători publice, doliu, târguri,

piețe.' Cum sunt toate lucrurile de pe pământ; și cât de miraculos

lucruri contrare unul altuia, concură cu frumusețea și perfecțiunea

acest univers.

XXVII. A privi înapoi la lucrurile din epocile trecute, ca la multitudinea

schimbări și convertiri ale mai multor monarhii și comunități. S-ar putea

de asemenea, prevedeați lucrurile viitoare, pentru că toate vor fi de același fel;

nici nu este posibil ca ei să părăsească melodia sau să rupă

concert care acum este început, parcă, prin aceste lucruri care se fac acum

și aduse la îndeplinire în lume. Prin urmare, totul este unul singur, fie că a

omul să fie un spectator al lucrurilor acestei vieți, dar patruzeci de ani, sau dacă

le vede zece mii de ani împreună: căci ce va mai vedea? — Și

în ceea ce privește acele părți care au venit de pe pământ, se vor întoarce la

din nou pământ; și cei care au venit din cer, se vor întoarce și ei
acele locuri cerești.' Fie că este vorba despre o simplă dizolvare și dezlegare
a
multiplele complexități și încurcături ale atomilor confuzi; sau unii
asemenea împrăștiere a elementelor simple și incoruptibile... „Cu carne
și băuturi și diverse farmece, ei caută să devieze canalul, că ei
s-ar putea să nu moară. Totuși, trebuie să suportăm acea suflare de vânt
care vine
de sus, deși trudim și muncim niciodată atât de mult.'

XXVIII. El are un corp mai puternic și este un luptător mai bun decât mine.
Ce
atunci? Este el mai generos? este mai modest? El suportă toate neplăcerile
șanse cu mai multă ecuanimitate: sau cu ofensele vecinului său cu mai mult
blândețe și blândețe decât mine?

XXIX. În cazul în care chestiunea poate fi soluționată în mod acceptabil
pentru acest motiv, care
atât pentru zei, cât și pentru oameni este comun, nu poate exista o cauză
justă de durere
sau întristare. Căci unde rodul și beneficiul unei acțiuni bine începute și
urmărit după constituția propriu-zisă a omului poate fi secerat și
obținut, sau este sigur și cert, este împotriva motivului că orice prejudiciu
ar trebui să fie bănuț. În toate locurile și în orice timp, este în tine
puterea religioasă de a îmbrățișa orice se întâmplă prin numirea lui
Dumnezeu
pentru tine și drept să vorbești cu acei oameni pe care trebuie să-i faci

cu și cu exactitate pentru a examina fiecare fantezie care se prezintă, că nimic nu poate aluneca și fura înăuntru, înainte ca tu să fi prins corect adevărata natură a acesteia.

XXX. Nu vă uitați în jur la mințile și înțelegerile altor oameni; dar uite chiar pe înainte unde natura, atât cea a universului, în acele lucruri care ți se întâmplă; și al tău în special, în acele lucruri care sunt făcute de tine: te conduce și te îndrumă. Acum fiecare este legat să facă asta, ceea ce este consecvent și agreabil cu acel scop care prin al lui adevărata constituție naturală la care a fost rânduit. Cât despre toate celelalte lucruri,

ele sunt rânduite pentru uzul creaturilor rezonabile: ca în toate lucrurile noi vezi că ceea ce este mai rău și inferior, este făcut pentru ceea ce este mai bine. Creaturi rezonabile, sunt rânduite una pentru alta. Asta prin urmare, ceea ce este principal în constituția fiecărui om, este că intenționează

binele comun. A doua este că nu se lasă la poftă și mișcări a cărnii. Căci este partea și privilegiul rezonabilului și

facultate intelectuală, încât ea se poate lega atât de mult, încât nici nu sensibilitatea, nici facultățile apetitive, nu ar putea oricum să prevaleze asupra ei.

Pentru amândoi, acestea sunt brutale. Și, prin urmare, peste ambele ea provoacă

măiestrie și nu poate îndura oricum, dacă are temperamentul ei potrivit, să fie supusă

la oricare. Și asta într-adevăr cel mai corect. Căci prin fire ea a fost hirotonită a porunci pe toți cei din trup. Al treilea lucru propriu omului prin al lui constituție, este de a evita orice erupție și precipitare; și să nu fie supuse erorii. Atunci, lasă mintea să se aplice la aceste lucruri și să plece direct, fără nicio distragere a atenției cu privire la alte lucruri, și ea o are sfârșitul și, prin urmare, fericirea ei.

XXXI. Ca unul care a trăit și acum urma să moară de drept, orice ar fi totuși rămânând, dăruiește-l în întregime ca pe un surplus plin de har unui virtuos viata. Iubește și afectează numai asta, orice ar fi ceea ce se întâmplă și este prin destinele care ți-au fost rânduite. Pentru ce poate fi mai rezonabil? Și ca orice ți se întâmplă prin cruce sau calamitate, amintește-ți în prezent și pune în fața ochilor tăi, exemplele altor oameni, să căruia i s-a întâmplat odată același lucru. Ei bine, ce au făcut? S-au întristat; se întrebau ei; se plâneau. Și unde sunt ei acum? Toate mort și plecat. Vei fi și tu ca unul dintre ei? Sau mai degrabă plecând la oameni ai lumii (a căror viață atât cu privire la ei înșiși, cât și pe cei care cu ei conversa, nu este altceva decât o simplă mutabilitate; sau oameni de la fel de volubili mințile, ca niște trupuri volubile; schimbându-se mereu și curând s-au schimbat ei înșiși) lasă-l fii singura ta grijă și studiul, cum să folosești corect toate acestea accidente. Căci se folosește bine de ele și se vor dovedi

materie potrivită pentru a lucra la tine, dacă va fi atât grija ta, cât și a ta dorința, ca orice ai face, ție să-ți placă și să aprobi tine pentru asta. Și amândouă acestea, vezi, că îți amintești bine, conform ca diversitatea problemei acțiunii despre care ești cere. Privește înăuntru; înăuntru este izvorul tuturor binelui. O astfel de fântână, unde apele izvorâtoare nu pot scăpa niciodată, așa că sapi și mai adânc și mai adânc.

XXXII. De asemenea, trebuie să te folosești pentru a-ți menține corpul fix și statornic;

liber de orice fluctuație liberă fie mișcare, fie postură. Și ca asupra ta fața și privirea, mintea ta are puterea cu ușurință asupra lor pentru a le ține la asta

care este grav și decent; așa că lasă-l să provoace aceeași putere asupra tot corpul. Dar, așa, observați toate lucrurile de acest fel, așa cum sunt fără nici un fel de afectare.

XXXIII. Arta de a trăi adevărat în această lume seamănă mai mult cu a unui luptător,

decât practica unui dansator. Căci în aceasta sunt amândoi de acord, să învețe un om

orice cade peste el, ca să fie pregătit pentru asta, și că nimic poate să-l doboare.

XXXIV. Trebuie să te gândești continuu și să te gândești cu tine însuși la ce felul de oameni sunt ei și pentru mintea și înțelegerea lor ce este

starea lor actuală, a cărei cuvânt bun și mărturie le dorești. Pentru atunci nici nu vei vedea motiv să te plângi de cei care jignesc împotriva lor voințele lor; sau găsești vreo lipsă de aplauze ale lor, dacă o dată faci dar pătrunde în adevărata forță și fundament atât a opiniilor lor, cât și a dorintele lor. „Niciun suflet (spune el) nu este lipsit de bunăvoie de adevăr” și prin urmare, nici de dreptate, nici de cumpătare, nici de bunătate și blândețe; nici a nimic care este de același fel. Este cel mai necesar ca să-ți amintești mereu asta. Căci așa vei fi mult mai mult blând și moderat față de toți oamenii.

XXXV. În ce durere ai fi, să-ți vină în minte asta imediat, că nu este un lucru de care ai nevoie să-ți fie rușine, nici nu este a lucru prin care înțelegerea ta, care are guvernarea tuturor, poate fi făcut mai rău. Căci nici în ceea ce privește substanța acesteia, nici în ceea ce privește

sfârșitul ei (care este, a intenționa binele comun) se poate modifica și corupă-l. De asemenea, ai lui Epicur să găsești ajutor în cele mai multe dureri

de, că nu este „nici intolerabil, nici etern; așa că te ții

limitele și limitele adevărate ale rațiunii și nu dau loc opiniei. Aceasta de asemenea, trebuie să iei în considerare că sunt multe lucruri, care de multe ori

te necăjește și te supără nesimțit, ca și cum nu ai răbdare împotriva lor, pentru că ele nu merg în mod obișnuit sub numele de dureri, care chiar în faptă

sunt de aceeași natură cu durerea; ca să adormi neliniștit, să sufere căldură, a dori pofta de mancare: când asadar vreunul din aceste lucruri te fac nemulțumit, controlează-te cu aceste cuvinte: Acum durerea ți-a dat folie; ți-a căzut curajul.

XXXVI. Fii atent ca nu cumva oricând să fii atât de afectat, deși față de oamenii răi nefirești, așa cum oamenii obișnuiți sunt de obicei unul față de altul.

XXXVII. De unde știm dacă Socrate a fost într-adevăr atât de eminent și de așa ceva

o dispoziție extraordinară? Pentru asta a murit mai glorios, că el disputat cu sofiștii mai multă subtilitate; pe care îl privea în ger mai asiduu; că fiindu-i poruncit să-l aducă pe Salaminius nevinovat, el a refuzat să o facă mai generos; toate acestea nu vor servi. Nici că el a mers pe străzi, cu multă gravitate și maiestate, așa cum s-a opus el de adversarii săi: de care totuși un om se poate îndoii, dacă a fost așa sau nu, sau, care mai presus de toate cealaltă, dacă așa este ar fi adevărate, un bărbat ar considera bine, dacă este lăudabil sau de-laudabil. Prin urmare, lucrul pe care trebuie să-l cercetăm este acesta; ce fel de suflet avea Socrate: dacă firea lui era astfel; ca că tot ceea ce stătea el și căuta în această lume abia era aceasta, ca să se poată duce vreodată pe sine drept față de oameni și sfințit spre zei. Nici să se enerveze fără rost de răutate

al altora, nici totuși niciodată condescendent față de faptele rele sau rele ale vreunui om

intenții, fie prin frică, fie prin angajamentul prieteniei. Fie de

acele lucruri care i s-au întâmplat prin rânduirea lui Dumnezeu, nici el nu le-a făcut

mă întreb când s-a întâmplat sau crezut că este intolerabil în proces

din ea. Și, în sfârșit, dacă nu a lăsat niciodată mintea lui să simpatizeze cu

simțurile și afecțiunile corpului. Căci nu trebuie să credem că Natura

a amestecat-o și a temperat-o atât de mult cu trupul, încât nu are putere

se circumscrie și singură să își intenționeze propriile scopuri și ocazii.

XXXVIII. Căci este un lucru foarte posibil ca un bărbat să fie un foarte

om divin, și totuși să fie cu totul necunoscut. Trebuie să fii mereu atent la asta

de asemenea, de asemenea, că adevărata fericire a unui om constă în foarte puține

lucruri. Și că deși disperi, că vei fi vreodată a

bun fie logician, fie naturalist, dar nu ești niciodată mai departe

de a fi fie liberal, fie modest, fie caritabil, fie ascultător

Doamne.

XXXIX. Eliberat de orice constrângere în toată veselie și proștețimea

poate să-ți epuizezi timpul, deși oamenii ar striga niciodată împotriva ta

mult, iar fiarele sălbatice ar trebui să tragă în bucăți săracii membri ai tăi

masă răsfățată de carne. Pentru ce în oricare dintre aceste cazuri sau altele asemănătoare

ar trebui să împiedice mintea să-și păstreze propria odihnă și liniște, constând

atât în judecata corectă a lucrurilor care i se întâmplă, cât și în

utilizarea imediată a tuturor problemelor și ocaziilor prezente? Pentru ca judecata ei

poate spune, la ceea ce i s-a întâmplat pe calea crucii: în aceasta ești

însăși fapta și după adevărata ta natură: în ciuda faptului că în

judecata de opinie tu praf arata altfel: si discretia ei la

obiect prezent; tu ești ceea ce am căutat. Pentru orice ar fi,

care este acum prezent, va fi întotdeauna îmbrățișat de mine ca un potrivit și sezonier

obiect, atât pentru facultatea mea rezonabilă, cât și pentru persoana mea sociabilă sau caritabilă

înclinația de a lucra asupra. Și ceea ce este principal în această chestiune este

pentru ca ea să fie referită fie la lauda lui Dumnezeu, fie la binele lui

bărbați. Căci fie lui Dumnezeu, fie omului, orice se întâmplă în

lumea are în cursul obișnuit al naturii referința ei potrivită; nici

există ceva care în ceea ce privește natura este fie nou, fie reticent

și insolubile, dar toate lucrurile atât obișnuite, cât și ușoare.

XL. Atunci un om a atins starea desăvârșirii în viața sa și

conversație, când își petrece așa în fiecare zi, de parcă ar fi ultima lui zi:

niciodată fierbinte și vehement în afecțiunile lui, nici totuși atât de rece și de prost ca

unul care nu avea sens; și liber de orice fel de disimulare.

XLI. Pot zeii, care sunt nemuritori, pentru continuarea atâtor veacuri suportă fără indignare pe atâția și atâția păcătoși, cum au fost vreodată, da, nu numai așa, ci și ai grijă de ei, încât nu vor nimic; și praf tu iei atât de grav, ca unul care ar putea suporta cu ei nu mai lung; tu ești doar pentru o clipă de timp? da, tu ești unul dintre acei păcătoși tu însuși? Este un lucru foarte ridicol, că orice bărbat ar trebui dispensează de viciul și răutatea în sine, ceea ce este în puterea lui să reține; și ar trebui să încerce să-l suprima în alții, adică cu totul imposibil.

XLII. Indiferent de obiect, facultatea noastră rezonabilă și sociabilă întâlnește cu, care nu oferă nimic nici pentru satisfacerea rațiunii, nici pentru practica carității, ea se consideră nedemnă de ea însăși.

XLIII. Când ai făcut bine și altul este de folos de acțiunea ta, trebuie să-ți placă un nebun să cauți și un al treilea lucru, după cum poate să arate și altora că ai făcut bine sau că poți intra timp, primești o tură bună pentru alta? Nimeni nu se plictisește de asta ceea ce este benefic pentru el. Dar fiecare acțiune conform naturii este benefic. Nu te sătura deci să faci ceea ce îți este de folos, în timp ce pentru alții este așa.

XLIV. Natura universului a făcut o dată cu siguranță înainte de a fi a creat, orice a făcut de atunci, deliberat și astfel hotărât asupra crearea lumii. Acum, de atunci, orice ar fi, adică și

se întâmplă în lume, este fie o consecință a acesteia și primul
deliberare: sau dacă este așa că această parte rațională guvernantă a lumii,
ia orice gând și grijă la lucruri în mod special, ele sunt cu siguranță ale lui
creaturi rezonabile și principale, care sunt obiectul propriu al lui
grijă deosebită și providență. Gândit deseori la acest lucru, va ajuta mult
spre liniștea ta.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius
CARTEA A OPTA

I. Și aceasta, printre altele, poate servi la tine de slava deșartă;
dacă te gândești, că acum ești cu totul incapabil de
lauda cuiva, care toată viața, sau cel puțin din tinerețe,
a trăit o viață de filozof. Pentru atât pentru alții, cât și pentru tine însuși
mai ales, este bine cunoscut, că ai făcut multe lucruri contrare
aceia perfecțiune a vieții. De aceea ai fost confundat în tine
bineînțeleles și de acum înainte îți va fi greu să-ți recuperezi titlul și
meritul unui filozof. Și pentru aceasta este, de asemenea, chemarea și
profesia ta
respingător. De aceea, dacă înțelegi cu adevărat, despre ce este vorba
moment într-adevăr; Cât despre faima și creditul tău, nu te gândește și nu te
îngrijește
că: să-ți fie de ajuns dacă tot restul vieții tale, mai mult sau mai puțin,
vei trăi așa cum îți cere natura ta sau după adevăratul și
sfârșitul natural al făuririi tale. Așadar, chinuiește-te să știi ce este asta

natura ta cere și nimic altceva nu lasă să-ți distragă atenția. ai avea deja suficientă experiență, aceea a acelor multe lucruri care până acum ai greșit și ai rătăcit, n-ai putut găsi fericirea în niciunul dintre ei. Nu în silogisme și subtilități logice, nu în bogăție, nu în onoare și reputație, nu în plăcere. În niciuna din toate acestea. În care atunci este de gasit? În practica acelor lucruri, de care natura omul, așa cum este om, cere. Atunci cum va face el acele lucruri? dacă dogmele sale, sau principiile și opiniile morale (din care toate mișcările și acțiunile continuă), să fie corecte și adevărate. Care sunt acele dogme? Cei care privește ceea ce este bine sau rău, deoarece nu există nimic cu adevărat bun și benefic pentru om, dar ceea ce îl face drept, cumpătat, curajos, liberal; și că nu există nimic cu adevărat rău și vătămător om, ci ceea ce produce efecte contrare.

II. La fiecare acțiune pe care o faci, pune-ți această întrebare;

Cum va fi de acord cu mine, când se va termina? Să nu am ocazia

te pocăiești de asta? Încă foarte puțin și am murit și am plecat; și toate

lucrurile s-au terminat. Atunci de ce-mi pasă mai mult decât asta, că cadoul meu

acțiunea, oricare ar fi ea, poate fi acțiunea potrivită a celui care este

rezonabil; al cărui scop este, binele comun; care în toate este stăpânit și

guvernat de aceeași lege a dreptului și a rațiunii, după care este Dumnezeu Însuși.

III. Alexandru, Caius, Pompeius; ce sunt acestea pentru Diogene, Heraclit, si Socrate? Acestea au pătruns în adevărata natură a lucrurilor; în toate cauzele și toate subiectele: și asupra acestora și-au exercitat puterea și autoritate. Dar în ceea ce privește aceștia, cât a fost amploarea erorii lor, până acum a făcut-o

sclavia lor se extinde.

IV. Ceea ce au făcut, tot vor face, deși ar trebui să spânzurați

pe tine însuși. Primul; să nu te deranjeze. Pentru toate lucrurile atât bune cât și

rău: se întâmplă în funcție de natura și starea generală a

univers și într-un timp foarte scurt, toate lucrurile se vor sfârși; nu

omul va fi amintit: ca acum de Africanus (de exemplu) si Augustus acesta

sa întâmplat deja. Apoi, în al doilea rând; fixează-ți mintea asupra acestui lucru

în sine; uită-te în ea și adu-ți aminte de tine însuși, că ești legat

totuși să fii un om bun și ce anume cere natura ta

tu ca om, nu te abate de la ceea ce ești, și

vorbește ceea ce ți se pare cel mai drept; doar vorbește cu bunătate,

modest și fără ipocrizie.

V. Ceea ce natura universului se ocupă este;

ceea ce este aici, pentru a-l transfera acolo, pentru a-l schimba și de acolo din nou

să o ia și să o ducă în alt loc. Ca să ai nevoie

nu te teme de nimic nou. Căci toate lucrurile sunt obișnuite și obișnuite; și toate

lucrurile sunt dispuse prin egalitate.

VI. Fiecare natură particulară are conținut, atunci când este în cursul ei propriu

accelerează. O natură rezonabilă se accelerează atunci când este primul în chestiune de

fantezii și imaginații, nu dă nici un acord cu ceea ce este

fals nesigur. În al doilea rând, când în toate mișcările și rezoluțiile sale

își ia nivelul numai la binele comun și că nu își dorește nimic și

zboară din nimic, pariază pe ceea ce este în puterea sa de a ocoli sau de a evita. Și

în sfârșit, când îmbrățișează de bunăvoie și bucurie, orice se face și

numiți la acesta de natura comună. Pentru că face parte din el; chiar și ca

natura oricărei frunze, face parte din natura comună a tuturor plantelor și

copaci. Dar că natura unei frunze, face parte dintr-o natură ambele

nerezonabil și nesimțit și care, în scopul său, poate fi împiedicat;

sau, care este servil și slujitor: în timp ce natura omului face parte din a

natură comună care nu poate fi împiedicată și care este atât rezonabilă cât și

doar. De unde, de asemenea, că, după valoarea tuturor,

ea face o distribuție atât de egală a tuturor lucrurilor, ca durată,

forma substanței, funcționarea și evenimentele și accidentele. Dar aici

nu te gândești dacă vei găsi această egalitate în toate

absolut și de la sine; dar fie în toate detaliile cuiva

lucru luat împreună și comparat cu toate detaliile altora

lucru, și ei împreună la fel.

VII. Nu ai timp și nici ocazie să citești. Atunci ce? ai

nu timp și oportunitate de a te exercita, nu de a te nedreptăți; la

luptă împotriva tuturor plăcerilor și durerilor trupești și să primești

dintre ei; a disprețui onoarea și slava deșartă; și nu numai, să nu fii supărat

cu ei, pe care față de tine îi găsești nesimțiți și nerecunoscători;

dar și să aibă grijă de ei încă și de bunăstarea lor?

VIII. Nu te mai plângi de necazul vieții de curte,

fie în public înaintea altora, fie în privat de unul singur.

IX. Pocăința este o reprobare interioară și de sine pentru neglijare sau

omiterea a ceva ce era profitabil. Acum, orice este bun, este de asemenea

profitabil și este partea unui om virtuos cinstit să se ocupe de ea și

pentru a face socoteala în consecință. Dar niciodată niciun om virtuos cinstit

pocăiește-te de neglijarea sau omisiunea oricărei plăceri carnale: nu carnal

atunci plăcerea este fie bună, fie profitabilă.

X. Aceasta, ce este ea în sine, și prin sine, după propriul ei

constitutiv? Care este substanța? Care este problema, sau cuvine

folosi? Care este forma sau cauza eficientă? Pentru ce este pe lumea asta,

și cât timp va rezista? Astfel trebuie să examinezi toate lucrurile, că

să se prezinte la tine.

XI. Când ești greu să fii trezit și trezit din somn,

sfătuiește-te și amintește-ți că, să faci acțiuni care tind spre binele comun este ceea ce constituie propria ta proprie și ceea ce natura omului cere. Dar a dormi, este comun la nerezonabil creaturi de asemenea. Și ce mai potrivit și mai natural, da ce mai amabil și plăcut, decât ceea ce este după natură?

XII. După cum ți se prezintă orice fantezie și imaginație, ia în considerare (dacă este posibil) adevărata natură și calitățile proprii ale acesteia și argumentează-te cu tine însuși despre asta.

XIII. La prima ta întâlnire cu cineva, spune-ți imediat:

Omul acesta, care sunt părerile lui cu privire la ceea ce este bine sau rău? ca în ceea ce privește durerea, plăcerea și cauzele ambelor; referitor la onoare și

dezonoare, în ceea ce privește viața și moartea? așa și așa. Acum dacă nu mire că un bărbat ar trebui să aibă astfel de opinii, cum poate fi a mă întreb că ar trebui să facă așa și așa ceva? Îmi voi aminti atunci, că el nu poate decât să facă ceea ce face, având acele opinii pe care le face.

Amintiți-vă că este păcat pentru orice om să se întrebe că un smochin ar trebui să poarte smochine, la fel și să mă mire că lumea ar trebui să suporte ceva,

orice ar fi ceea ce poate suporta în cursul obișnuit al naturii. Pentru a medic și pentru un pilot este păcat fie pentru cel să se întrebe, ca cutare și cutare ar trebui să aibă o agace; sau pentru celălalt, că vânturile ar trebui să dovedească Contrar.

XIV. Amintește-ți că să-ți răzgândești la ocazie și să-l urmezi care este în stare să te îndrepte, este la fel de ingenu, ca să aflu la în primul rând, ce este corect și drept, fără ajutor. Căci din tine nimic nu este cerut, ti, este dincolo de amploarea propriei tale deliberari si jun. meritul și de propria ta înțelegere.

XV. Dacă ar fi actul tău și în propria ta putere, ai face-o asta? Dacă nu ar fi, pe cine să acuzi? atomii sau zeii? Pentru a fă oricare, rolul unui nebun. Prin urmare, nu trebuie să învinovățiți pe nimeni, dar dacă să fie în puterea ta, remediază ce este greșit; dacă nu, la ce scop sa te plangi? Căci nimic nu ar trebui făcut decât pentru un anumit scop.

XVI. Orice moare și cade, oricum și oriunde moare și căde, nu poate cădea din lume, aici își are sălaşul și schimbare, și aici se va dizolva în elementele sale proprii. Aceleași sunt elementele lumii și elementele pe care le faci tu constau. Iar ei, când sunt schimbați, nu murmură; de ce ar trebui tu?

XVII. Orice este, a fost făcut pentru ceva: ca un cal, o viță de vie. De ce te intrebi? Soarele însuși va spune despre sine, eu am fost făcut pentru ceva; și la fel și fiecare zeu își are funcția cuvenită. Ce au fost atunci făcut pentru? să te distrezi și să te bucuri? Vezi cât de bun simț și motivul nu poate accepta.

XVIII. Natura își are sfârșitul, de asemenea, la sfârșitul și desăvârșirea finală a

orice este, ca în începutul-nouă și continuarea lui.

XIX. Ca unul care aruncă o minge. Și ce este o minge cu atât mai bine, dacă mișcarea acestuia să fie în sus; sau cu atât mai rău dacă este în jos; sau dacă acesta

șansa de a cădea la pământ? Deci pentru bulă; dacă continuă, ce

cu atât mai bine? și dacă se dizolvă, ce este cu atât mai rău. Și la fel este de a lumânare de asemenea. Și așa trebuie să raționezi cu tine însuși, atât în materie de faimă,

și în materie de moarte. Căci în ceea ce privește trupul însuși, (subiectul morții)

ai cunoaște ticăloșia ei? Întoarceți-l ca să puteți

iată-l și cele mai rele părți în sus, ca și în cele mai obișnuite

formă plăcută; cum arată, când este bătrân și ofilit? când este bolnav

și dureros? când în actul poftii și al curviei? Și în ceea ce privește faima.

Viața asta e scurtă. Și cel ce laudă, și cel ce este lăudat; el că

își amintește, iar cel care este amintit va fi în curând praf și cenușă.

În plus, nu ești decât într-un colț al acestei părți a lumii

lăudat; și totuși în acest colț, nu ai laudele comune ale tuturor

bărbați; nici o rară de nimeni constant. Și totuși întregul pământ însuși,

ce este decât ca un punct, în ceea ce privește întreaga lume?

XX. Ceea ce trebuie să fie subiectul considerației tale, este fie

materia în sine, sau dogma, sau operația, sau adevăratul simț și

semnificație.

XXI. Cel mai îndreptățit ți s-au întâmplat aceste lucruri: de ce nu? te modifici? O, dar ai fi preferat să devii bun mâine decât să fii așa azi.

XXII. Să o fac? voi face; deci sfârșitul acțiunii mele să fie acela de a-i face bine bărbați. Mi se întâmplă ceva prin cruce sau adversitate? accept aceasta, cu referire la zei și providența lor; fântâna de toate lucrurile, de care orice se întâmplă, atârnă și depind.

XXIII. De către un judecător de acțiune al celorlalți: această scâldat care durează de obicei

atât de mult din timpul nostru, ce este? Ulei, sudoare, mizerie; sau sorturile de

organismul: o vâscozitate excrementară, excrementele de ulei și altele unguente folosite despre corp, și amestecate cu sordele trupului: toate josnic și dezgustător. Și așa este aproape fiecare parte a vieții noastre; si fiecare

obiect lumesc.

XXIV. Lucilla l-a îngropat pe Verus; atunci Lucilla însăși a fost îngropată de alții.

Deci Secunda Maximus, apoi Secunda însăși. Deci Epitynchanus, Diotimus; apoi

Epitynchanus însuși. Deci Antoninus Pius, Faustina soția sa; apoi Antoninus însuși. Acesta este cursul lumii. Primul Celer, Adrianus; apoi

Adrianus însuși. Și acelea austere; cele care prevesteau pe ale altor bărbați

decese; cei care erau atât de mândri și impunători, unde sunt acum? Aceia austere vreau să spun, precum au fost Charax și Dimitrie Platonul și Eudaemon și alții asemănători. Toți au fost doar pentru o singură zi; toate mort și plecat de mult. Unii dintre ei au murit imediat, după ce au fost uitați. Alții s-au transformat curând în fabule. Dintre altele, chiar și ceea ce a fost fabulos, este acum uitat de mult. Aceasta după aceea trebuie să-ți amintești că din orice ești compus, va fi în curând împrăștiat, iar a ta viața și suflarea sau sufletul tău fie nu vor mai fi, fie vor fi răscumpărate (sp.), și numit într-un anumit loc și stație.

XXV. Adevărata bucurie a unui om este să facă ceea ce îi aparține în mod corespunzător unui omule. Ceea ce este cel mai potrivit unui om este, în primul rând, să fii bun afectat față de cei care sunt de același fel și natură ca și el el însuși să disprețuiască toate mișcărilor și poftelor senzuale, să discearnă corect toate fanteziile și imaginațiile plauzibile, pentru a contempla natura univers; atât ea, cât și lucrurile care se fac în ea. În ce fel de contemplarea trei mai multe relații sunt de observat Prima, la cauza secundara aparenta. A doua la prima cauză originară, Dumnezeu, de la care provine inițial tot ce se întâmplă în lume. The al treilea și ultimul, celor cu care trăim și convorbim: ce folos făcute din ea, spre folosirea și beneficiul lor.

XXVI. Dacă durerea este un rău, fie este în ceea ce privește trupul; (și asta nu poate fi, pentru că corpul în sine este cu totul insensibil:) sau în Privirea sufletului Dar stă în puterea sufletului să-și păstreze pe ale ei pace și liniște și să nu presupunem că durerea este rea. Pentru toți judecată și deliberare; toate urmărirea penale, sau dezbaterile sunt din interior, unde simțul răului (cu excepția cazului în care este lăsat să intre de opinie) nu poate pătrunde.

XXVII. Șterge orice fantezie lenevă și spune-ți neîncetat; Acum dacă vreau, stă în puterea mea să feresc din acest suflet toată răutatea, toată pofta și concupiscenta, toată necazul și confuzia. Dar pe contrar privirii și priviți toate lucrurile conform adevăratei lor naturi, și să mă port înspre totul conform adevăratei sale valori. Adu-ți aminte de aceasta puterea ta pe care ți-a dat-o natura.

XXVIII. Fie că vorbești în Senat sau dacă vorbești cu cineva în special, lasă-ți vorbirea în totdeauna gravă și modestă. Dar nu trebuie observați deschis și vulgar acel sunet și formă exactă de vorbire, cu privire la ceea ce este cu adevărat bun și cu adevărat civil; vanitatea lui lume și a oamenilor lumești: ceea ce altfel face adevărul și rațiunea prescrie.

XXIX. Augustus curtea lui; soția lui, fiica lui, nepoții lui, ai lui ginerele sora lui, Agripa, rudele lui, gospodarii, prietenii lui;

Areus, Mecenas, ucigatorii lui de fiare pentru jertfă și ghicire: acolo ai moartea unei curți întregi împreună. Continuați acum cu restul care au fost de la cea a lui Augustus. Moartea a locuit cu ei în rest, deși atât de mulți și atât de măreți cât au trăit, decât este folosit pentru a avea de-a face cu un anumit bărbat? Luați în considerare acum moartea unui întreagă rudă și familie, ca și din cea a soților Pompei, ca și aceea și aceea obișnuiește să fie scris pe unele monumente, EL A FOST ULTIMUL AL SĂU PROPRIA RUM. O ce grijă au avut predecesorii săi, că ei ar putea lăsa un succesori, totuși iată, în sfârșit, unul sau altul trebuie necesitatea sa fie ULTIMA. Iată din nou, prin urmare, luați în considerare moartea unui întreg rude.

XXX. Contractează-ți întreaga viață la măsura și proporția unui singur acțiune. Și dacă în fiecare acțiune anume faci ceea ce este potrivit cu puterea ta, să-ți fie de ajuns. Și cine poate să te împiedice, dar ca să faci ce se cuvine? Dar s-ar putea fii vreo îngăduință exterioară și impediment. Nu oricare, care te poate împiedica, dar ca orice ai face, să faci, cu dreptate, cumpătare și cu lauda lui Dumnezeu. Da, dar poate exista ceva, prin care o operațiune sau altul de-al tău poate fi împiedicat. Și apoi, chiar cu acel lucru care împiedică, ai putea să-i placă, și așa prin acest blând și convertirea equanimă a minții tale la ceea ce poate fi, în loc de aceea

pe care la început ai intenționat, în camera acelei acțiuni anterioare de acolo îi urmează altuia, care este de asemenea de acord cu această contracție a ta viată, despre care vorbim acum.

XXXI. Primiți binecuvântări temporale fără ostentație, atunci când sunt trimise

și te vei putea despărți de ei cu toată promptitudinea și ușurința când ți se vor lua din nou.

XXXII. Dacă ai văzut vreodată fie o mână, fie un picior, fie un cap întins lângă el însuși, într-un loc sau altul, ca fiind rupt de restul corpului, așa trebuie să-l concepi ca să se facă pe sine, atât cât se află în el, că fie este ofensat de tot ceea ce s-a întâmplat, (orice ar fi fi) și parca se desparte de ea: sau care savarseste ceva împotriva legii naturale a corespondenței reciproce și a societății între oameni:

sau, cel care, comite orice act de necaritate. Oricine ai fi,

tu ești așa, ești dat afară nu știu de unde din general

unitate, care este conform naturii. Te-ai născut într-adevăr o parte, dar

acum te-ai tăiat. Cu toate acestea, aici este o chestiune de bucurie și

bucurie, ca să fii din nou unită. Dumnezeu nu i-a dat-o

orice altă parte, pentru ca odată separată și tăiată, să poată fi reunită,

și veniți din nou împreună. Dar, iată, că BUNĂTATE cum

mare și imens este! care atât de mult l-a stimat pe OM.

Deoarece la început a fost așa făcut, încât nu avea nevoie, decât el însuși,

s-a despărțit de întreg; așa că odată împărțit și tăiat,

A prevăzut și ordonat așa, că dacă ar vrea

el însuși, el s-ar putea întoarce și s-ar putea dezvolta din nou împreună și ar putea fi admis în

fostul său rang și locul unei părți, așa cum era el înainte.

XXXIII. Ca aproape toate celelalte facultăți și proprietăți ale ei natura de universul a împărțit fiecărei creaturi rezonabile, așa că aceasta în

special pe care l-am primit de la ea, ca orice se opune

ea însăși și îi rezistă în scopurile și intențiile ei,

ea, deși împotriva voinței și intenției ei, o face

ea însăși, pentru a se servi de ea în execuția propriului ei destinat

se termina; și astfel prin această cooperare, deși nu intenționată, cu ea însăși

o face parte din ea însăși indiferent dacă va sau nu. La fel poate orice rezonabil

creatură, ce cruci și impedimente cu care se confruntă în curs

a acestei vieți muritoare, le poate folosi ca obiecte potrivite și potrivite pentru

promovarea a tot ceea ce intenționa și și-a propus în mod absolut

ca sfârșitul ei firesc și fericirea.

XXXIV. Nu lăsați reprezentarea generală pentru tine însuși a

nenorocirea acestei vieți muritoare, te tulbură. Nu-ți lăsa mintea

umblă în sus și în jos și adună împreună în gândurile ei multele necazuri

și nenorociri grele cărora ești la fel de supus ca oricare altul. Dar

deoarece totul în special se întâmplă, pune-ți această întrebare, și spune: Ce este ceea ce ți se pare așa în această chestiune de față intolerabil? Căci îți va fi rușine să mărturisești. Apoi pe asta amintește-ți în prezent că nici ceea ce este viitor, nici ceea ce trecutul te poate răni; ci numai ceea ce este prezent. (Și asta este, de asemenea mult diminuat, dacă o circumscrii ușor:) și apoi verifica-ti contează dacă pentru atât de puțin timp, (o singură clipă), nu poate rezista rabdare.

XXXV. Ce? sunt fie Panthea, fie Pergamus respectând până în ziua de azi de lor

mormintele maestrilor? sau fie Chabrias, fie Diotimus prin cel al lui Adrianus? O

prostie! Căci dacă ar fi făcut-o, stăpânii lor ar fi înțeleș de El? sau

dacă sunt sensibili, s-ar bucura de asta? sau dacă sunt bucuroși, aceștia erau nemuritori?

Nu li s-a rânduit și lor (atât bărbații, cât și femeile) să îmbătrânească

timp și apoi să mor? Și aceștia odată morți, ce va fi cu aceștia

fosta? Și când totul este gata, pentru ce sunt toate acestea, decât pentru un simplu sac de

sânge și corupție?

XXXVI. Dacă ești iute de vedere, așa fii în chestiune de judecată și

cea mai bună discreție, spune el.

XXXVII. În întreaga constituție a omului, nu văd nicio virtute contrară

justiției, prin care i se poate opune rezistență. Dar unul prin care plăcerea și voluptatea pot fi rezistate și opuse, văd: continenta.

XXXVIII. Dacă nu poți decât să retragi îngâmfwarea și părerile cu privire la asta ceea ce poate părea vătămător și ofensator, tu însuți ești la fel de sigur, la fel de sigur

poate fi. tu insuti? si cine este acela? Motivul tău. — Da, dar nu sunt motiv.' Ei bine, să fie așa. Totuși, nu lăsați rațiunea sau înțelegerea voastră admite întristarea, iar dacă este ceva în tine care este întristat, lasă că, (orice ar fi,) își concepe propria jalea, dacă poate.

XXXIX. Ceea ce este o piedică a simțurilor, este un rău pentru natura sensibilă. Ceea ce este o piedică a apetitivului și facultatea de urmărire penală, este un rău pentru natura sensibilă. Începând cu

sensibilă, deci a constituției vegetative, orice este o piedică pentru ea, este și în această privință un rău pentru aceeași. Si tot asa, orice este o piedică pentru minte și înțelegere, trebuie să fie răul propriu-zis al naturii rezonabile. Acum aplică toate aceste lucruri la pe tine însuți. Te apucă ori durerea sau plăcerea? Lasă simțurile să se uite la că. Te-ai întâlnit cu vreun obstacol sau altul în scopul tău și intentie? Dacă ai propus acum fără rezerve și excepții partea ta rezonabilă a primit într-adevăr o lovitură Dar dacă în general tu ți-ai propus orice ar fi, tu nu ești prin asta

fie rănit, nici împiedicat corespunzător. Căci în acele lucruri care în mod corespunzător

aparțin minții, ea nu poate fi împiedicată de niciun bărbat. Nu este foc, nici fierul; nici puterea unui tiran, nici puterea unei limbi calomnioase; nici nimic altceva care poate pătrunde în ea.

XL. Dacă odată rotund și solid, nu există teamă că se va schimba vreodată.

XLI. De ce să mă întristez; care nu a întristat niciodată de bunăvoie altele! Un lucru bucură unul și altul altul. Cât despre mine, asta este bucuria mea, dacă înțelegerea mea este dreaptă și sănătoasă, ca nici nu se oprește

vreun om, nici refuzând vreunul din acele lucruri pe care eu sunt supus ca om

la; dacă pot privi toate lucrurile din lume cu blândețe și bunătațe; accepta toate lucrurile și mă port înspre totul conform adevăratei valori a lucrului în sine.

XLII. Acest timp care este acum prezent, dăruiește-ți pe tine însuși. Ei că mai degrabă vânează faima după moarte, nu considera, că acei bărbați care vor fi de acum încolo, vor fi chiar așa, ca aceștia pe care acum pot cu greu suporta. Și, în afară de aceasta, vor fi și oameni muritori. Dar să consideră lucrul în sine, dacă atât de mulți cu atâtea voci, va face cutare sau cutare sunet, sau va avea o astfel de opinie cu privire la tu, ce-ți este?

XLIII. Ia-mă și aruncă-mă unde vrei: sunt indiferent. Pentru acolo

de asemenea, voi avea acel spirit care este în mine favorabil; asta e bine mulțumit și pe deplin mulțumit atât de acea dispoziție constantă, cât și de acele acțiuni particulare, care în propria sa constituție sunt potrivită și agreabilă.

XLIV. Este acesta, atunci, un lucru de acea valoare, pentru care ar trebui sufletul meu

suferi și devii mai rău decât a fost? fie ca fiind josnic abătut, fie

afectat dezordonat, sau confundat în sine, sau îngrozit? Ce

se poate să ai atât de multă stima?

XLV. Nimic nu ți se poate întâmpla, ceea ce nu este întâmplător pentru tine, așa cum

tu esti barbat. Ca nimic nu se poate întâmpla nici unui bou, unei vițe, nici unui

piatră, care nu este întâmplătoare pentru ei; fiecăruia în felul lui.

Dacă deci nimic nu se poate întâmpla cu nimic, ceea ce nu este atât obișnuit cât și

naturale; de ce esti nemulțumit? Sigur că natura comună a tuturor nu ar fi

aduce orice asupra oricărui, care era intolerabil. Dacă deci este un lucru

exterioră care îți provoacă durerea, știi că nu este așa de potrivit

o provocă, dar propria ta îngâmfare și părerea ta cu privire la acest lucru:

de care să te scapi, când vrei. Dar dacă ar fi oarecum

ceea ce este greșit în propria ta ființă, care te întristează, fie

nu-ți rectifica principiile și opiniile morale. Dar dacă te întristează, asta

nu faci ceea ce ți se pare drept și drept, de ce

nu alegi tu mai degrabă să o faci decât să te întristezi? Dar oarecum care este mai puternic decât tine însuși te împiedică. Să nu te întristeze atunci, dacă nu este vina ta că lucrul nu este săvârșit. — Da, dar asta este un lucru de această natură, deoarece viața ta nu merită, cu excepția poate fi efectuat.' Dacă este așa, cu condiția să fii amabil și dispus cu dragoste față de toți oamenii, poți să fii plecat. Căci chiar și atunci, ca la fel ca în orice moment, ești într-o stare foarte bună de performanță, când tu mori în dragoste cu cei care sunt un obstacol în calea ta performanta.

XLVI. Amintește-ți că mintea ta este de acea natură pe care o devine cu totul de necucerit, când odată amintită în ea însăși, ea caută nu alt conținut decât acesta, că ea nu poate fi forțată: da, deși așa cade afară, ca să fie chiar împotriva rațiunii în sine, că se îmbracă. Cât de mult mai puțin când cu ajutorul rațiunii e în stare să judece lucruri cu discreție? Și de aceea, să fie fortul tău principal și locul de apărare: a mintea liberă de patimi. Un loc mai puternic, (unde să-și facă refugiul, și astfel să devină inexpugnabil) și mai bine întărit decât acesta, nimeni nu are.

Cine nu vede aceasta este neînvățat. Cel ce vede și nu ia el însuși în acest loc de refugiu, este nefericit.

XLVII. Păstrează-te la primele simțiri goale și goale ale lucrurilor, precum se înfățișează ție și nu adăuga la ei. Este

ți-a spus că un astfel de oameni vorbește de rău despre tine. Bine; că el vorbește de rău despre tine, atâtea se spune. Dar că ești rănit prin aceasta, nu este raportată: aceasta este adăugarea de opinie, pe care trebuie să o excludeți.

Văd că copilul meu este bolnav. Că e bolnav, văd, dar că e înăuntru pericolul vieții lui, de asemenea, nu văd. Astfel, trebuie să folosești pentru a te păstra

la primele mișcări și rețineri ale lucrurilor, așa cum se prezintă ei înșiși în exterior; și nu adăuga la ele din interiorul tău prin simplă îngâmfare și părere. Sau mai degrabă adaugă la ei: colibă ca unul care

înțelege adevărata natură a tuturor lucrurilor care se întâmplă în lume.

XLVIII. Castravetele este amar? pune-l deoparte. Mărăcinile sunt în cale? evitați-le. Să fie suficient. Nu adăuga acum vorbindu-ți singur,

La ce servesc aceste lucruri în lume? Pentru, acesta, unul care este familiarizat cu misterele naturii, va râde de tine pentru asta; ca a

dulgher ar fi sau un cizmar, dacă se întâlnesc în oricare dintre magazinele lor cu

niște așchii sau mici rămășițe din munca lor, ar trebui să-i învinovățiți pentru asta. Și totuși, acei oameni, nu este din lipsă de un loc unde să arunce

ei că le țin în magazinele lor o vreme: dar natura celui

universul nu are un astfel de loc; dar aici constă minunea ei

artă și pricepere, că ea s-a circumscris cândva în unele

anumite limite și limite, orice ar fi în ea care pare corupt, sau vechi, sau neprofitabil, ea o poate schimba în ea însăși, și de chiar aceste lucruri pot face lucruri noi; încât ea nu are nevoie să caute în altă parte din ea însăși, fie pentru o nouă aprovizionare de materie și substanță, sau pentru un loc unde să arunci orice este irecuperabil putred și corupt. Astfel ea, în ceea ce privește locul, deci pentru materie și artă, este ea însăși suficient pentru ea însăși.

XLIX. A nu fi neglijent și neglijent; sau dezlănțuit și dezgustător în tine acțiunii; nici controversată și tulburătoare în conversația ta; nici să hoinărească și rătăcesc în fanteziile și închipuirile tale. Nu pentru a-ți contracta în mod modest suflet; nici gălăgios să iasă cu ea, sau furios să lanseze ca a fost, nici să-și dorească vreodată un loc de muncă.

L. „Ei măucid, mi-au tăiat carnea; îmi persecută persoana cu blesteme.” Atunci ce? Să nu-ți continue mintea pentru toate acestea curată, prudentă, temperat, doar? Ca o fântână de apă dulce și limpede, deși ea ar fi blestemat de vreunul care sta pe lângă, dar izvoarele ei încă mai curg ca dulce și limpede ca înainte; da, deși fie murdărie, fie bălegar ar fi aruncat, totuși, nu mai devreme a fost aruncat, decât s-a împrăștiat și ea a curățat. Ea nu poate fi vopsit sau infectat de acesta. Atunci ce trebuie să fac, ca să am în mine

o fântână revărsată și nu o fântână? Naște-te pe tine însuși prin dureri
continue

și se străduiește spre adevărata libertate cu caritate și adevărată simplitate
și

modestie.

LI. Cine nu știe ce este lumea, nu știe el însuși unde
este. Și cine nu știe pentru ce a fost făcută lumea, nu poate
știi fie care sunt calitățile, fie care este natura lumii.

Acum, cel care în oricare dintre acestea trebuie să caute, căci ceea ce El
însuși a fost făcut este

ignorant de asemenea. Atunci ce crezi tu despre acel om, care-i propune
însuși, ca o chestiune de mare moment, zgomotul și aplauzele bărbaților,
care

atât locul în care sunt, cât și ceea ce sunt ei înșiși, sunt cu totul
ignorant? Vrei să fii laudat de acel om, care de trei ori într-una?

poate ceas, se blestemă el însuși? Îți dorești să faci pe plac

el, cine nu-i place? sau crezi că îi place

însuși, cine se pocăiește aproape de tot ceea ce face?

LII. Nu numai acum de acum înainte să aibă o respirație comună, sau să țină
corespondența respirației, cu acel aer, care ne înconjoară; dar să

să aibă o minte comună, sau să aibă o corespondență a minții și cu asta

substanță rațională, care cuprinde toate lucrurile. Pentru că, de asemenea,
este de

în sine și din propria sa natură (dacă un om nu poate decât să o atragă așa
cum ar trebui)

peste tot difuzat; și trece prin toate lucrurile, nu mai puțin decât văzduhul
doth, dacă un om nu poate decât să-l aspire.

LIII. Răutatea în general nu rănește lumea. Deosebit

răutatea nu rănește pe nimeni, ci doar pentru oricine îi este rău

să fie cel ce jignește, căruia i se acordă cu mare favoare și îndurare,

pentru ca ori de câte ori el însuși va dori mai întâi, să fie în prezent

livrat din ea. Pentru liberul meu arbitru liberul arbitru al aproapelui meu,
oricine el

fi, (ca și viața lui, sau augurul lui), este cu totul indiferent. Căci deși noi

toți sunt făcuți unul pentru altul, dar au fiecare mintea și înțelegerea noastră

dintre ele propria lor jurisdicție proprie și limitată. Pentru altcineva al altuia

răutatea ar putea fi răul meu pe care Dumnezeu nu l-ar avea, ca să nu fie

în puterea altuia să mă facă nefericit: ceea ce acum nimic nu poate face
decât

propria mea răutate.

LIV. Soarele pare să fie vărsat peste hotare. Și într-adevăr este difuzat, dar
nu

efuzat. Pentru că difuzarea ei este un τάρσις sau

o extensie. Căci de aceea sunt numite grinzile lui

ἀκτῖνες din cuvânt

ἐκτείνεσθαι to

fi întins și extins. Acum, ce este o rază de soare, poți ști dacă

tu observi lumina soarelui, când prin vreo gaură îngustă ea

străpunge într-o cameră întunecată. Pentru că este întotdeauna în linie directă.

Și ca orice corp solid, cu care se întâlnește într-un mod care nu este penetrabil prin aer, este divizat și brusc, și totuși niciunul nu alunecă se dezlipește sau cade, dar rămâne totuși acolo: așa trebuie difuzia în minte fie; nu o revărsare, ci o prelungire. Ce obstacole și impedimente, oricum ar întâmpina în calea ei, nu trebuie violent și prin intermediul unei lumini de început impetuoase asupra lor; nici nu trebuie ea cădea; dar ea trebuie să stea în picioare și să lumineze ceea ce face admite de asta. Căci în ceea ce privește ceea ce nu face, este propria sa vină și pierdere, dacă se lipsește de lumina ei.

LV. Cine se teme de moarte, fie se teme că nu va avea nici un rost toate, sau că simțurile lui nu vor fi aceleași. În timp ce, mai degrabă ar trebui mângâie-te, că fie nici un simț deloc, și deci nici un simț al răului; sau dacă are vreun sens, atunci o altă viață și deci nici o moarte în mod corespunzător.

LVI. Toți oamenii sunt făcuți unii pentru alții: ori atunci îi învață mai bine, ori suporta cu ei.

LVII. Mișcarea minții nu este ca mișcarea unei săgeți. Pentru mintea când este precaută și prudentă și prin sârguință circumspecția se îndreaptă în multe feluri, atunci se poate spune că merge direct la obiect, ca atunci când nu folosește o astfel de circumspecție.

LVIII. Să străpungă și să pătrundă în moșia fiecăruia
înțelegând că ai de-a face cu: ca și a face moșia de
al tău deschis și pătruns pentru oricare altul.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

A IX-A CARTE

I. Cel care este nedrept, este și nelegiuit. Pentru natura universului,
făcând toate faptele rezonabile una pentru alta, până la finalul ca acestea
ar trebui să se facă bine unul altuia; mai mult sau mai puțin după mai multe
persoane

și ocazii dar în nici un fel nu se rănesc unul pe altul: este evident că el care
călcă împotriva acestei voințe, este vinovat de impietate față de
cea mai veche și venerabilă dintre toate zeitățile. Pentru natura
univers, este natura părintele comun al tuturor și, prin urmare, cu evlavie
să fie observat de toate lucrurile care sunt și cele care sunt acum, la orice
primul a fost, și i-a dat ființa, are o relație de sânge și rude. Ea
se mai numește și adevăr și este prima cauză a tuturor adevărilor. El deci
care minte de bună voie și de bună voie, este nelegiuit prin faptul că
primește,

și astfel săvârșește nedreptate: dar cel care împotriva voinței lui, în aceea el
nu este de acord cu natura universului și în această luptă cu
natura lumii pe care o face în particular, încalcă ordinea generală
a lumii. Căci el nu face mai bine decât să lupte și să lupte împotriva ei, care
contrar propriei sale naturi se aplică la ceea ce este contrar

adevărul. Căci natura îi furnizase înainte instincte și oportunități suficiente pentru realizarea acestuia; pe care el având neglijat până acum, nu este acum capabil să discearnă ceea ce este fals ceea ce este adevărat. De asemenea, cel care urmărește plăceri, ca și ceea ce este cu adevărat bun și zboară de dureri, ca ceea ce este cu adevărat rău: este nelegiuit.

Pentru o astfel de persoană trebuie să acuze de multe ori acea natură comună, ca împărțind multe lucruri atât celor răi, cât și celor buni, nu după deșerturile fiecăreia dintre ele: în ceea ce privește plăcerile rele adesea, și cauzele plăcerilor; așa pentru binele, durerile și ocaziile de dureri. Din nou, cine se teme de dureri și de cruci în această lume, se teme unele dintre acele lucruri care la un moment dat trebuie să se întâmple în lume. Și că deja am arătat că suntem nelegiuiți. Și cel ce urmărește după plăceri, nu va cruța, pentru a-și acoperi dorințele, pentru a face ceea ce este nedrept și asta este vădit nelegiuit. Acum acele lucruri care spre natura sunt la fel de indiferente (căci ea nu le-a creat pe amândouă, ambele durere și plăcerea, dacă amândoi nu ar fi fost față de ea la fel de indiferente): ei care va trăi conform naturii, trebuie în acele lucruri (ca fiind din aceeași minte și dispoziție pe care ea este) să fie la fel de indiferentă.

Oricine, prin urmare, fie în materie de plăcere și durere; moarte și viață;

onoarea și dezonoarea, (ceea ce este natural în administrarea lumea, indiferent de care se folosește), nu este la fel de indiferentă, este aparent că este nelegiuit. Când spun că natura comună o face folosiți indiferent de ele, înțelesul meu este că se întâmplă indiferent în mersul obișnuit al lucrurilor, care printr-o necesar consecință, fie ca principală fie ca accesoriu, s-a întâmplat în lume, conform acelei prime și străvechi deliberari a Providenței, prin care ea de la un început sigur, a hotărât asupra creării unui astfel de lume, concepând atunci în pântecul ei un anumit rațional semințe generatoare și facultăți ale lucrurilor viitoare, fie că sunt subiecte, schimbări, succesiuni; atât așa, cât și așa, și atâtea.

II. Era într-adevăr mai fericit și mai confortabil ca un bărbat să plece din această lume, după ce a trăit toată viața lui departe de orice minciună, disimulare, voluptate și mândrie. Dar dacă acest lucru nu poate fi, totuși este o oarecare mângâiere pentru un om să plece cu bucurie ca obosit și din dragoste

acelea; mai degrabă decât să-și dorească să trăiască și să rămână mult timp în cei răi

cursuri. Nu te-a învățat încă experiența să fugi de ciumă? Pentru a

ciumă mult mai mare este corupția minții decât orice schimbare sigură

iar temperatură a aerului comun poate fi. Aceasta este o plagă a creaturilor, așa cum

sunt creaturi vii; ci cea a oamenilor ca sunt oameni sau rezonabili.

III. Nu trebuie să te porți cu dispreț în materie de moarte, ci ca unul care este mulțumit de el, ca fiind unul dintre acele lucruri pe care natura a numit. Pentru ceea ce concepi tu din acestea, ca un băiat să devină a tânăr, să îmbătrânească, să crească, să se coacă, să-și facă dinți, sau barbă, sau părul cărunt să nască, să poarte sau să fie livrat; sau ce altă acțiune oricum ar fi, asta este firesc pentru om în funcție de mai multe anotimpuri ale viața lui; așa ceva este și de dizolvat. Prin urmare, este parte a unui om înțelept, în chestiune de moarte, nu în niciun fel să se poarte pe sine fie cu violență, fie cu mândrie dar cu răbdare să-l aștepte, ca unul dintre operațiunile naturii: că cu aceeași minte ca acum te aștepti când ceea ce este încă un embrion în pântecul soției tale va ieși, tu te poți aștepta și când sufletul tău va cădea din haina exterioară sau piele: în care ca un copil în burtă stă implicat și tăcut. Dar îți dorești un lucru mai popular și, deși nu atât de direct și filozofic, totuși o rețetă foarte puternică și penetrantă împotriva fricii de moarte, nimic nu-i poate face mai dispus să se despartă de viața ta decât dacă tu Vei lua în considerare atât ce subiecte sunt înseși pe care le vei despărți cu și cu ce fel de dispoziție nu vei mai avea de-a face.

Adevărat este că, jignit de ei nu trebuie să fii în niciun caz, dar ai grijă de ei și suportă-le cu blândețe. Totuși, asta poți

amintește-ți că ori de câte ori se întâmplă să pleci, nu va fi de la oameni care aveau aceleași păreri ca și tine. Pentru asta într-adevăr, (dacă ar fi așa) este singurul lucru care te-ar putea face să te oprești de moarte și dispuși să continui aici, dacă ar fi pofta ta să trăiești cu oameni care au avut a obținut aceeași credință pe care o ai tu. Dar acum, pentru ce trudă este să trăiești cu oameni de păreri diferite, vezi: așa că ai mai degrabă prilej de a spune: Grăbește-te, te rog, o, Moarte; ca nu cumva să eu în timp uit de mine.

IV. Cel ce păcătuiește, păcătuiește pentru sine. Cine este nedrept, doare însuși, prin aceea că se face mai rău decât era înainte. Nu numai el care comite, dar și cel care omite ceva, este adesea nedrept.

V. Dacă înțelegerea mea actuală a obiectului este corectă, iar prezentul meu acțiune caritabilă, iar aceasta, față de tot ce vine de la Dumnezeu, să fie dispoziția mea actuală, să fiu mulțumit de ea, este suficient.

VI. A șterge fantezia, a folosi deliberarea, a stinge concupiscenta, a păstrează mintea liberă pentru sine.

VII. Dintre toate creaturile nerezonabile, există un singur suflet nerezonabil; și dintre toate cele rezonabile, dar un suflet rezonabil, împărțit între ele pe toate. Ca dintre toate lucrurile pământești, nu există decât un pământ și unul singur

lumina pe care o vedem; și un singur aer pe care îl respirăm, câte
fie respira, fie vezi. Acum, orice ia parte la ceva comun,
afectează în mod natural și înclină spre ceea ce face parte, fiind dintr-unul
amabil și natura cu ea. Orice este pământesc, se apasă în jos spre
pământ comun. Orice este lichid, ar curge împreună. Și orice ar fi
aerisit, ar fi împreună la fel. Așa că fără vreun obstacol și unii
un fel de violență, ele nu pot fi bine ținute despărțite. Orice ar fi foc,
nu numai din cauza focului elementar tinde în sus; dar și aici
este atât de gata să se alăture și să ardă împreună, încât orice vrea
suficientă umiditate pentru a face rezistență, este ușor de incendiat. Oricum
prin urmare, este părtaș la acea natură comună rezonabilă, în mod natural
mult și mai mult după felul său. Căci cu cât în propria sa natură
depășește toate celelalte lucruri, cu atât mai mult dorește să se alăture
și unit cu ceea ce este de natură proprie. Cât despre nerezonabil
creaturi atunci, nu fuseseră de mult, dar acum au început printre ele
roiuri și turme și puiet de tineri și un fel de iubire reciprocă
și afecțiune. Căci, deși nerezonabil, totuși, aceștia aveau un fel de suflet,
și prin urmare era acea dorință firească de unire mai puternică și intensă în
ele, ca la creaturile de o natură mai excelentă, decât la plante,
sau pietre, sau copaci. Dar printre creaturile rezonabile, comunitățile
începute,
prieteni, familii, întâlniri publice și chiar în războaiele lor,
convenții și armistițiu. Acum, printre ei care erau încă de o mai bună

natura, ca stelele și planetele, deși, prin natura lor, una foarte îndepărtată de la altul, totuși chiar și între ei au început o oarecare corespondență reciprocă și

unitate. Atât de potrivit este ca excelența într-un grad înalt să afecteze unitatea, ca

că chiar și în lucruri atât de îndepărtate, ar putea funcționa într-o mutuală

simpatie. Dar acum iată ce s-a întâmplat acum. Acele creaturi care

sunt rezonabile, sunt acum singurele creaturi care și-au uitat

afecțiunea naturală și înclinația unuia către altul. Numai printre ei

dintre toate celelalte lucruri care sunt de un fel, nu se găsește a

dispoziția generală de a curge împreună. Dar deși zboară din natură, totuși

sunt opriti în cursul lor și prinși. Fac ei ce pot,

natura predomină. Și așa vei mărturisi, dacă o vei păzi.

Căci mai devreme vei găsi un lucru pământesc, unde nu este pământesc,

decât să găsești un bărbat care în mod natural poate trăi singur.

VIII. Omul, Dumnezeu, lumea, fiecare în felul lui, aduc niște roade.

Toate lucrurile au timpul lor potrivit de suportat. Deși prin obicei, cuvântul

însuși este într-un fel potrivit viței de vie și altele asemenea, totuși este

deci, totuși, așa cum am spus. În ceea ce privește rațiunea, aceasta este ambele comune

fructe pentru uzul altora; și deosebit, de care însuși se bucură. Motivul

este de natură difuzivă, ceea ce este în sine însuși, naște în alții,

și așa se înmulțeste.

IX. Fie învață-i mai bine dacă este în puterea ta; sau dacă nu, amintiți-vă că pentru această utilizare, a le suporta cu răbdare, era blândețe și bunătatea ți-a fost acordată. Zeii înșiși sunt buni cu aceștia; da și în unele lucruri, (cum ar fi în chestiuni de sănătate, de bogăție, de onoare), sunt mulțumiți adesea să-și dezvolte eforturile: atât de buni și de binevoitori sunt ei.

Și s-ar putea să nu fii și tu așa? sau, spune-mi, ce te împiedică?

X. Lucrați nu ca unul căruia îi este desemnat să fie nenorocit, nici ca unul singur

că fie ar fi milă, fie admirat; dar aceasta să fie singura ta grijă

și dorința; așa că întotdeauna și în toate lucrurile să urmăriți sau să abțineți, ca și

legea de caritate sau societatea mutuală cere.

XI. Azi am ieșit din toate necazurile mele. Nu, le-am alungat pe toate

necazul meu; ar trebui să fie mai degrabă pentru ceea ce te-a tulburat, indiferent

a fost, nu a fost fără niciăieri că ar trebui să ieși din ea, dar

înăuntru, după părerile tale, de unde trebuie să fie aruncat afară, înaintea ta pot fi cu adevărat și în mod constant în largul lor.

XII. Toate aceste lucruri, din punct de vedere al experienței, sunt obișnuite și obișnuite;

pentru continuarea lor decât pentru o zi; iar în privința lor, cei mai josnici și murdar. Așa cum au fost în zilele celor pe care i-am îngropat, așa sunt ei

și acum, și nu altfel.

XIII. Lucrurile în sine care ne afectează, stau fără uși, nici nu cunosc nimic ei înșiși și nici nu sunt capabili să rostească nimic altora referitor la ei înșiși. Atunci ce anume le-a dat verdictul? The înțelegere.

XIV. Deoarece virtutea și răutatea constau nu în patimă, ci în acțiune; deci nici adevăratul bine sau răul unui om rezonabil caritabil nu constă în pasiune, dar în operare și acțiune.

XV. Piatra care este aruncată în sus, când se coboară, nu este rănită ea; ca nici un beneficiu, când urcă.

XVI. Cerneți-le mințile și înțelegerile și iată ce oameni sunt, pe care-i stai cu frica de ceea ce vor judeca ei de la tine, de ce ei ei înșiși se judecă pe ei înșiși.

XVII. Toate lucrurile care sunt în lume, sunt întotdeauna în moșie de alterare. De asemenea, ești într-o perpetuă schimbare, da și mai jos corupția, într-o anumită parte: la fel și întreaga lume.

XVIII. nu este al tău, ci al altuia. De ce ar trebui să deranjeze tu? Lasă-l să se uite la el, al cui păcat este.

XIX. A unei operațiuni și a unui scop există un final, sau a unui acțiune și de un scop spunem în mod obișnuit, că este la capăt: de la de asemenea, de părere există o încetare absolută, care este parcă moartea din ea. În toate acestea nu există nici un rău. Aplicați acest lucru acum la vârsta unui bărbat, ca

în primul rând, un copil; apoi un tânăr, apoi un tânăr, apoi un bătrân; fiecare schimbarea de la o vârstă la alta este un fel de moarte și tot acest timp aici indiferent de durere încă. Treci acum la acea viață mai întâi, la aceea pe care tu

a trăit sub bunicul tău, apoi sub mama ta, apoi sub sub al tău

tată. Și așa când prin tot cursul vieții tale până acum tu

ați găsit și observat multe modificări, multe schimbări, multe feluri de

sfarsituri si incetari, pune-ti aceasta intrebare Ce chestiune de durere

sau întristare găsești în vreuna din acestea? Sau ce suferi

prin oricare dintre acestea? Dacă în niciuna dintre acestea, atunci nici în final și

desăvârșirea întregii tale vieți, care nu este decât o încetare și o schimbare.

XX. După cum va cere ocazia, fie pentru propria ta înțelegere, fie pentru

cel al universului, sau al lui, cu care ai acum de-a face, lasă-ți

refugiul fie cu toată viteza. Pentru ai tăi, că nu se rezolvă nimic

împotriva justiției. De cel al universului, ca să-ți amintești, parte

din care esti. Dintre ale lui, ca să te gândești dacă în moșie

a ignoranței sau a cunoașterii. Și atunci, de asemenea, trebuie să-ți amintești că

el este ruda ta.

XXI. Ca și tu însuși, oricine ai fi, ai fost făcut pentru desăvârșire și

desăvârșirea, fiind membru al acesteia, a unei societăți comune; așa trebuie să fie fiecare

acțiunea ta tind spre desăvârșirea și desăvârșirea unei vieți care este

cu adevărat sociabil. Ce acțiune a ta, deci că fie
imediat sau de departe, nu are referire la binele comun, adică un
acțiune exorbitantă și dezordonată; da, este sedițios; ca unul dintre
oameni care dintr-un asemenea consimțământ și unitate, ar trebui în mod
facticos
se împarte și se despart.

XXII. Furia copiilor, simple babele; suflete nenorocite purtând morți
trupuri, ca să nu aibă căderea lor atât de curând: precum este în aceea
cântec obișnuit.

XXIII. Accesați calitatea cauzei de la care se produce efectul
continua. Iată-l de unul singur gol și gol, despărțit de tot ce este
material. Atunci ia în considerare limitele cele mai mari de timp pe care
aceasta le cauzează, astfel
și astfel calificat, poate subzista și rămâne.

XXIV. Infinite sunt necazurile și necazurile pe care le ai deja
a fost pus la, numai din această cauză, pentru că pentru toată fericirea a
făcut-o
nu-ți este suficient sau, că nu ai considerat-o suficientă fericire,
că înțelegerea ta a funcționat conform constituției sale naturale.

XXV. Când cineva fie te va acuza cu acuzații false, fie
să-ți reproșeze cu ură sau să folosească orice astfel de trăsură către tine, ia
tu în prezent la mintea și înțelegerea lor și privești în ele și
iată ce fel de oameni sunt. Vei vedea că nu există așa ceva

ocazie de ce ar trebui să te tulbure, ce cred ei despre tine.

Totuși, trebuie să-i iubești încă, pentru că prin fire sunt prietenii tăi. Iar cel
Zei înșiși, în acele lucruri pe care ei le caută de la ei
mare moment, sunt bine mulțumiți, în toate felurile, ca prin vise și
oracole, pentru a-i ajuta la fel ca și pe alții.

XXVI. În sus și în jos, de la o vârstă la alta, merg lucrurile obișnuite ale
lumea; fiind tot la fel. Și oricare dintre toate în special
înainte de a se întâmpla, mintea universului se gândește cu ea însăși
și deliberat: și dacă da, atunci supuneți pentru rușine la determinarea
o înțelegere atât de excelentă: sau odată pentru totdeauna s-a rezolvat
asupra tuturor
lucruri în general; și din moment ce orice s-ar întâmpla asta, se întâmplă
prin a
consecință necesară și toate lucrurile în mod indivizibil într-o manieră și
se țin inseparabil unul de altul. În concluzie, fie există un Dumnezeu, și apoi
totul este bine; sau dacă toate lucrurile merg din întâmplare și din noroc,
totuși poți
folosește-ți propria providență în acele lucruri care te privesc în mod
corespunzător; și
atunci ești bine.

XXVII. Într-un timp pământul ne va acoperi pe toți, apoi ea însăși
va avea schimbarea ei. Și apoi cursul va fi, dintr-o perioadă de
eternitate către altul, și deci o eternitate perpetuă. Acum poate orice om
asta

va lua în considerare cu el însuși în mintea lui mai multe rostogoliri sau succesiuni de atâtea schimbări și modificări și rapiditatea tuturor aceste hotărâri; poate altfel decât să disprețuiască în inima lui și să disprețuiască totul

lucruri lumești? Cauza universului este ca un torent puternic, le duce pe toate.

XXVIII. Și aceștia preinșii voștri politicieni, singurii practici adevărat filozofii lumii, (cum se gândesc ei la ei înșiși) atât de plini de gravitatea afectată, sau astfel de preinși iubitori de virtute și onestitate, ce nenorociți să fie ei în fapte; cât de josnic și disprețuitor în ei înșiși? Omule! ce dor tine? Fă ceea ce natura ta cere acum.

Hotărâți-vă, dacă puteți: și nu vă gândiți la cineva

sa stie sau nu. Da, dar spui tu, nu trebuie să mă aștept la un Platon comunitatea. Dacă ei profită, deși niciodată atât de puțin, trebuie să fiu mulțumit;

și gândește-te mult chiar și la acel mic progres. Atunci vreunul dintre ei părăsește

fostele lor opinii false pe care ar trebui să le cred că profită? Căci fără a schimbare de opinii, vai! ce este toată această ostentație, ci doar nenorocirea minților sclave, care geme în privat și totuși ar face o demonstrație de supunere față de rațiune și adevăr? Du-te și tu acum și spune-mi

Alexandru și Filip, și Demetrius Phalereus. Fie că au înțeleș

ceea ce natura comună cere și s-ar putea conduce sau nu, ei

se cunosc cel mai bine pe ei înșiși. Dar dacă și-au păstrat o viață și s-au înfățișat; Eu (Doamne fie

mulțumit) nu sunt obligat să le imit. Efectul adevăratei filozofii este, simplitate și modestie neafectate. Convinge-mă să nu fac ostentație și slava deșartă.

XXIX. Dintr-un loc înalt, parcă a privi în jos și a privi aici turme, și acolo jertfe, fără număr; și tot felul de navigație; unii într-o mare agitată și furtunoasă, iar alții într-o calmă: the diferențe generale, sau diferite stări ale lucrurilor, unele, care sunt acum mai întâi la a fi; relațiile multiple și reciproce ale acelor lucruri care sunt împreună; și alte lucruri care sunt la sfârșitul lor. Viețile lor de asemenea, care au fost cu mult timp în urmă, și ai lor care vor fi în continuare, și moșie și viața prezentă a acelor multe națiuni de barbari care sunt acum în lume, trebuie să te gândești la fel și în mintea ta. Și câți acolo fii, care n-ai auzit niciodată de numele tau, câți vor uita în curând ea; câți, dar chiar acum, te-au lăudat, într-un timp foarte scurt poate că te vor vorbi de rău. Pentru că nici faima, nici onoarea, nici orice altceva își permite lumea asta merită. Suma apoi din toate; orice ți se întâmplă, din care Dumnezeu este cauza, să-l accepte mulțumit: orice faci, din care ești tu însuși cauza, să o faci cu dreptate: care va fi, dacă atât în hotărârea ta cât și în acțiunea ta nu ai alt scop, decât să faci bine altora, ca

fiind ceea ce prin constituția ta firească, ca om, ești legat
la.

XXX. Multe dintre acele lucruri care te tulbură și te îngrădesc, sunt în tine
puterea de a tăia, ca depinzând în întregime de simpla îngâmfare și opinie;
și

atunci vei avea loc suficient.

XXXI. Să înțelegi întreaga lume împreună în mintea ta și întregul

cursul acestei epoci prezente pentru a-l reprezenta pentru tine însuși și
pentru a-ți stabili

gânduri despre schimbarea bruscă a fiecărui obiect anume. Cât de scurtă

timpul este de la generarea a ceva, până la dizolvarea acestuia;

dar cât de imens și infinit atât ceea ce a fost înainte de generație,

și ceea ce va fi după generarea lui. Toate lucrurile pe care tu

vezi, vor pieri în curând, iar cei care își văd stricăciunile, vor pieri

în curând dispar ei înșiși. Cel care moare de o sută de ani, și el

care moare tânăr, toți vor veni la unul singur.

XXXII. Care sunt mințile și înțelegerile lor; și care sunt lucrurile care

ei se aplică: la ce iubesc și pentru ce urăsc?

Gândește-te la tine însuși moșia sufletelor lor pentru a fi văzute în mod
deschis. Când ei

credeți că i-au rănit cu înțelepciune, despre care vorbesc de rău; iar când se
gândesc

le fac o tură foarte bună, pe care îi laudă și laudă: O, cât de plini sunt

ei atunci de îngâmfare și părere!

XXXIII. Pierderea și corupția, este în fapt nimic altceva decât schimbare și alterare; și asta este ceea ce natura universului face cel mai mult desfătare în, prin care și conform căruia, orice se face, este bine gata. Căci aceasta a fost starea lucrurilor lumești de la început și așa va fi vreodată. Sau mai degrabă ai spune că toate lucrurile din lumea s-a îmbolnăvit de la început de atâtea veacuri și va merge mereu bolnav? Și atunci, printre atâtea zeități, nu putea fi găsită nicio putere divină în acest timp, asta ar putea îndrepta lucrurile lumii? Sau este lumea, la neconținute nenorociri și mizerie, condamnați pentru totdeauna?

XXXIV. Cât de josnic și putred este fiecare chestiune comună! Apă, praf și din amestecul acestor oase și toate acele lucruri urâte pe care le avem corpurile sunt compuse din: deci subiectul a fi infectat și corupt. Și din nou acele alte lucruri care sunt atât de apreciate și admirate, precum pietrele de marmură,

ce sunt ei, dar parcă sâmburele pământului? aur și argint, ce sunt ele, ci ca fecalele mai grosolane ale pământului? Cel mai regal al tău îmbrăcămintea, mai ales, nu este decât părul unei oi proaste și pentru culoare, însuși sângele unui pește; de această natură sunt toate celelalte

lucruri. Viața ta însăși este și ceva de genul acesta; o simplă expirare a sânge: și, de asemenea, poate fi schimbat într-un alt lucru comun.

XXXV. Oare această chiroială, acest murmur, această plângere și disimularea nu se termină niciodată? Atunci ce te tulbură? Doth

ți se întâmplă ceva nou? De ce te miri așa? La cauza sau problema? Iată, fie în sine, fie este de această greutate și moment într-adevăr? Și în afară de acestea, nu există nimic. Dar datoria ta De asemenea, față de zei, este timpul cu care să te achizi de asta mai multă bunătate și simplitate.

XXXVI. Totul este unul să vezi aceste lucruri timp de o sută de ani împreună sau dar pentru trei ani.

XXXVII. Dacă a păcătuit, al lui este răul, nu al meu. Dar poate el nu are.

XXXVIII. Fie toate lucrurile prin providența rațiunii se întâmplă fiecăruia particular, ca parte a unui organism general; și atunci este împotriva rațiunii că o parte ar trebui să se plângă de orice se întâmplă pentru binele întreg; sau dacă, după Epicur, atomii sunt cauza tuturor lucrurilor și ca viața să nu fie altceva decât o confuzie accidentală a lucrurilor și moartea nimic altceva, ci o simplă dispersie și așa a tuturor celorlalte lucruri: ce

te neliniști pentru tine?

XXXIX. Tu îi spui acelei părți raționale: ești mort; corupție te-a pus stăpânire pe tine? Atunci anulează și excrementele? Îți place fie boi, fie oi, pasc sau hrănesc; că și el ar trebui să fie muritor, ca precum și corpul?

XL. Fie zeii nu pot face nimic pentru noi, fie pot încă și atenuază toate distragerile și tulburările minții tale. Dacă pot face

nimic, de ce te rogi? Dacă ei pot, de ce nu ai vrea mai degrabă
roagă-te, ca ei să-ți dea, ca să nu te temi nici să nu te temi
pofța după oricare dintre acele lucruri lumești care provoacă aceste
distrageri și
tulburări de ea? De ce nu mai degrabă, ca să nu poți nici la ei
absență sau prezență, fii întristat și nemulțumit: decât fie că tu
le poți obține, sau să le poți evita? Căci cu siguranță trebuie
trebuie să fie că, dacă zeii ne pot ajuta în ceva, ei pot în acest fel
de asemenea. Dar tu vei spune probabil: „În acele lucruri pe care mi le-au
dat zeii
libertatea mea: și stă în puterea mea să fac ceea ce vreau”. Dar dacă tu
poti folosi aceasta libertate, mai degraba pentru a-ti pune mintea la
adevarata libertate, decat
voit cu josnicie și servilism a minții să afecteze acele lucruri, care
fie să-ți faci busolă, fie să eviți nu este în puterea ta, nu ai fost mai bine?
Și în ceea ce privește zeii, care ți-au spus, ca să nu ne ajute nici măcar să ne
ridicăm
în acele lucruri pe care le-au pus în puterea noastră? fie că este așa sau
nu, vei înțelege curând, dacă vrei să încerci și să te rogi. Unul
se roagă ca să-și înconjoare dorința, să se culce cu așa sau cu altul,
roagă-te ca să nu poftești să te culci cu ea. Altfel cum poate fi el
scapa de asa ceva; roagă-te ca să-l îndurați cu atâta răbdare,
ca să nu ai asemenea nevoie să scapi de el. Altul, ca să nu
pierde copilul. Roagă-te să nu te temi să-l pierzi. La aceasta

sfârșit și scop, să fie toată rugăciunea ta și vezi care va fi evenimentul.

XLI. „În boala mea” (spune Epicur despre sine:) „discursurile mele au fost nu în legătură cu natura bolii mele, nici asta nu era, pentru ei că a venit să mă viziteze, subiectul discursului meu; dar în considerația și Contemplarea la asta, care era de o greutate și un moment deosebit, a fost doar a mea

timpul acordat și petrecut și, printre altele, chiar în acest lucru, cum mintea mea,

printr-o simpatie firească și inevitabilă împărtășind într-un fel cu cel indispoziția actuală a corpului meu, ar putea totuși să se mențină liberă din necaz și în posesia actuală a fericirii ei cuvenite.

Nici nu am lăsat cu totul ordinea corpului meu în seama medicilor să facă cu mine ceea ce vor, de parcă m-aș fi așteptat la vreo chestiune mare de la

ei, sau de parcă am crezut că este o chestiune de atât de mari consecințe, de mijloacele lor de a-mi recupera sănătatea: pentru starea mea actuală, m-am gândit, mi-a plăcut

m-am foarte bine și mi-a oferit un conținut bun. Prin urmare, dacă este în boală (dacă

șansa de a te îmbolnăvi) sau în ce alt fel de extremitate,

străduiește-te și tu să fii în mintea ta atât de afectat, așa cum spune el

însuși: să nu se îndepărteze de la filozofia ta pentru nimic ce se poate întâmpla

pe tine, nici să dai urechea la discursurile oamenilor proști și simpli naturaliști.

XLII. Este comun tuturor meseriilor și profesiilor să se gândească și să intenționeze asta

numai despre care se referă acum și instrumentul prin care lucrează.

XLIII. Când oricând ești jignit cu obrăznicia cuiva, pune

în prezent această întrebare pentru tine însuți: „Ce? Este atunci posibil, ca acolo

nu ar trebui să fie niciun om obrăzător în lume! Cu siguranță nu este

posibil.’ Nu doriți atunci ceea ce este imposibil. Pentru aceasta, (tu

trebuie să se gândească) oricine ar fi, este unul dintre acei obrăznici, că lumea

nu poate fi fără. Deci de subtil și viclean, așa de perfid, deci

dintre oricine jignește, trebuie să fii vreodată gata să raționezi

pe tine însuți. Căci, în timp ce, în general, raționezi astfel cu tine însuți, că

genul dintre ei trebuie să fie în lume, tu vei fi mai capabil

a folosi blândețea față de fiecare particularitate. De asemenea, veți găsi

folosire foarte bună, cu fiecare astfel de ocazie, în prezent să luați în considerare

tu însuți, cu ce virtute potrivită a dat natura omului, împotriva unei asemenea

viciu, sau de a întâlni o dispoziție vicioasă de acest fel. Cât despre

exemplu, împotriva celor nerecunoscători, a dat bunătate și blândețe, ca

un antidot, și deci împotriva unui alt vicios de alt fel

facultate particulară. Și, în general, nu ești în puterea ta să-l instruiști

mai bine, este o eroare? Căci oricine păcătuiește, face în această decădere

de la sfârșitul lui intenționat, și cu siguranță este înșelat, și iarăși, ce ești?
cu atât mai rău pentru păcatul lui? Căci nu vei găsi că niciunul dintre aceștia,
împotriva căruia ești supărat, a făcut ceva prin care
mintea ta (singurul subiect adevărat al rănii și răului tău) poate fi înrăutățită
decât a fost. Și ce chestiune de durere sau de mirare este aceasta, dacă el
care este neînvățat, faptele celui care este neînvățat? Nu ar trebui
mai degrabă învinuiește-te pe tine însuși, care, atunci când ai motive foarte
bune de rațiune, tu
s-ar fi putut gândi că este foarte probabil ca așa ceva să se facă
fii săvârșit, nu numai că nu l-ai prevăzut, dar mai mult te-ai mirat
la el, că așa ceva ar trebui să fie. Dar mai ales atunci când o faci
Găsește vina fie unui nerecunoscător, fie unui om fals, trebuie să reflectezi
asupra ta. Căci, fără nicio îndoială, tu însuși ești foarte de vină, dacă
fie de unul care avea o asemenea dispoziție, te așteptai ca el
ar trebui să fie sincer cu tine; sau când ai făcut o întoarcere bună pentru
cineva, tu
nu ți-ai legat acolo gândurile, ca unul care și-a dobândit sfârșitul; nici
nu credeai că din acțiunea însăși ai primit un plin
răsplata binelui pe care l-ai făcut. Căci ce ai mai avea?
Celui care este om, i-ai făcut o întorsătură bună: nu-i de ajuns
tu? Ceea ce firea ta a cerut, asta ai făcut. Trebuie să fii răsplătit
pentru asta? Ca și cum fie ochiul pentru care vede, fie picioarele pe care se
duc,

ar trebui să necesite satisfacție. Căci întrucât acestea fiind de natură desemnate pentru

o astfel de utilizare, nu poate contesta mai mult, decât pentru a putea funcționa conform

constituția lor naturală: deci omul fiind născut pentru a face bine altora

ori de câte ori el face un adevărat bine cuiva, ajutându-i să iasă din greșeală; sau

deși, dar în lucruri de mijloc, ca în materie de bogăție, viață, preferință și

la fel, ajută la promovarea dorințelor lor, el face ceea ce a fost

făcută și, prin urmare, nu poate necesita mai mult.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

A ZECEA CARTE

I. O, suflete al meu, timpul în care am încredere va fi, când vei fi bun, simplu, singur, mai deschis și mai vizibil decât acel corp de care este închis.

Într-o zi vei simți fericirea lor, al cărei scop este iubirea și

afecțiunile lor moarte pentru toate lucrurile lumești. Într-o zi vei fi plin,

și nu lipsesc de nimic exterior: nu caută plăcerea de la nimic,

fie viu, fie nesimțit, pe care această lume și-l poate permite; nici dorind

timp pentru continuarea plăcerii tale, nici locul și oportunitatea, nici

favoarea fie a vremii, fie a bărbaților. Când vei avea mulțumit

în starea ta actuală și toate lucrurile prezente vor adăuga la conținutul tău:

când te vei convinge că ai toate lucrurile; totul pentru tine

bine, și toate prin providența zeilor și a lucrurilor viitoare

va fi la fel de încrezător, că toate se vor descurca bine, ca și îngrijirea
întreținerea și conservarea într-un fel, a bunăstării sale perfecte și
fericirea, care este perfecțiunea vieții, a bunătății și a frumuseții; care naste
toate lucrurile și conține toate lucrurile în sine și în sine le face
amintește-ți toate lucrurile din toate locurile care sunt dizolvate, acela dintre
ele el

poate naște din nou pe alții ca ei. O astfel de zi va fi a ta

dispoziție, că vei putea, atât în privința zeilor, cât și în

luați în considerare bărbații, astfel încât să vă potriviți și să vă ordonați
conversația, ca nici la

plângeți-vă de ei în orice moment, pentru orice fac; nici de făcut

orice tu însuți, pentru care poți fi condamnat pe drept.

II. Ca unul care este în întregime guvernat de natură, să fie grija ta

observă ce cere natura ta în general. Asta făcut, dacă

nu găsești că natura ta, așa cum ești o creatură vie sensibilă,

va fi mai rău pentru asta, poți continua. Apoi, trebuie

examinează ce face natura ta ca ești o creatură sensibilă vie

cere. Și că, orice ar fi, poți să recunoști și să o faci, dacă

natura ta, deoarece ești o creatură vie rezonabilă, nu va fi mai rău

pentru asta. Acum, orice este rezonabil, este și sociabil, ține-te

aceste reguli și nu te tulbura cu lucruri degeaba.

III. Orice ți s-ar întâmpla, tu ești în mod natural după firele tale

constituție fie capabilă, fie nu poate suporta. Dacă poți, nu fi

jignit, dar suportă-l conform constituției tale naturale sau ca natură
ți-a permis. Dacă nu poți, nu te supăra. Pentru că va fi
în curând să-ți scape și cu sine însuși (orice ar fi) în același timp
termina cu tine. Dar amintiți-vă că, indiferent de puterea opiniei,
bazat pe o anumită înțelegere atât a adevăratului profit, cât și a datoriei, tu
nu poate concepe tolerabil; că ești în stare să suporti asta prin firele tale
constitutie.

IV. Cel ce jignește, să învețe cu dragoste și blândețe și să-i arate
eroarea lui. Dar dacă nu poți, atunci să te învinuiești pe tine însuși; sau mai
degrabă nu
nici tu însuși, dacă voința și strădaniile tale nu au lipsit.

V. Orice s-ar întâmpla cu tine, este ceea ce din toate
ți-a fost rânduit timpul. Căci prin aceeași coerență a cauzelor, prin
care a fost hotărât să fie substanța ta din toată veșnicia
orice ar trebui să i se întâmple, destinat și stabilit.

VI. Fie cu Epicur, trebuie să ne imaginăm cu drag că atomii sunt
cauza tuturor lucrurilor, sau trebuie să acordăm o natură. Atunci să fie asta
al tău
primul motiv, că faci parte din acel univers, care este guvernat de
natura. Apoi, în al doilea rând, că la acele părți care sunt de același fel și
natura așa cum ești tu, ai o relație de rudenie. Căci dintre acestea, dacă eu
voi fi mereu atent, mai întâi, deoarece fac parte, nu voi fi niciodată
nemulțumit

cu orice, asta cade în sarcina mea specială din șansele comune de lumea. Căci nimic din ceea ce este bun pentru întreg, nu poate fi cu adevărat vătămătoare pentru ceea ce face parte din ea. Căci acesta fiind privilegiul comun de toate naturile, că nu conțin nimic în sine care să fie vătămător la ei; nu se poate ca natura universului (al cărui privilegiu dincolo de alte naturi particulare, este că ea nu poate împotriva voinței ei prin orice cauză externă superioară să fie constrânsă,) ar trebui să nască orice și prețuiește-o în sânul ei care ar trebui să aibă grijă de propria ei rănire și prejudecăți. Ca atunci țin minte că fac parte dintr-un astfel de univers, nu voi fi nemulțumit de tot ce se întâmplă. Și cum am o rudă de rudenie la acele părți care sunt de același fel și natură cu care sunt eu, așa voi face ai grijă să nu faci nimic care să prejudicieze comunitatea, ci în toate deliberările mele vor fi mereu cei din felul meu; și comunul bine, asta, la care toate intențiile și rezoluțiile mele vor conduce, ca ceea ce este contrar ei, mă voi strădui prin toate mijloacele să previn și evitați. Aceste lucruri odată atât de fixate și încheiate, așa cum ați crede el un cetățean fericit, al cărui studiu și practică constantă erau spre bine și beneficiul concetățenilor săi și transportul orașului astfel față de el, că era bine mulțumit de el; așa trebuie să fie și cu tu, că vei trăi o viață fericită.

VII. Toate părțile lumii (toate lucrurile la care mă refer, care sunt conținute în întreaga lume), trebuie neapărat să vină la un moment dat sau altul corupție. Modificare ar trebui să spun, pentru a vorbi cu adevărat și corect; dar că

S-ar putea să fiu mai bine înțeles, mă mulțumesc în acest moment să folosesc asta mai mult

cuvânt comun. Acum spun eu, dacă este așa ca aceasta să fie atât de vătămătoare pentru ei, cât și

dar inevitabil, nu ar fi, crezi tu, întregul însuși într-un dulce

caz, toate părțile acestuia fiind supuse modificării, da și prin lor

făcându-se potrivit pentru corupție, ca fiind alcătuit din lucruri diferite și

contrar? Și atunci natura a proiectat și a propus astfel

suferința și mizeria părților ei și, prin urmare, a scopului astfel făcut

ei, nu numai că din fericire ar putea, ci și din necesitate că ar trebui

cădea în rău; sau nu știa ea ce a făcut, când le-a făcut? Pentru

a spune oricare dintre aceste două, este la fel de absurd. Dar pentru a lăsa natura să treacă înăuntru

generală, și la rațiunea lucrurilor particulare după propriile lor

naturi particulare; cât de absurd și ridicol este, mai întâi să spun că toate

părți ale întregului sunt, prin constituția lor naturală corespunzătoare, supuse

alterare; și atunci când se întâmplă ceva de genul acesta, ca atunci când se întâmplă cineva

se îmbolnăvește și moare, să-și asume și să se întrebe ca și cum ar fi ceva ciudat

se întâmplase? Deși, în afară de asta, s-ar putea să nu se miște atât de grav să o asume

când se întâmplă ceva de genul acesta, tot ce este dizolvat, este dizolvat în acele lucruri, din care a fost compus. Pentru fiecare dizolvarea este fie o simplă dispersie, a elementelor în acelea din nou elemente din care totul a constat, sau o schimbare, din ceea ce este mai solid în pământ; și a ceea ce este pur și subtil sau spiritual, în aer. Pentru ca prin aceasta să nu se piardă nimic, ci totul reluat din nou în acele semințe generatoare raționale ale universului; și acest univers, fie după o anumită perioadă de timp să zacă consumat de foc, sau prin schimbări continue să fie reînnoit, și astfel să reziste pentru totdeauna.

Acum, acel solid și spiritual despre care vorbim, nu trebuie să-l concepi să fie exact la fel, care a fost la început, când te-ai născut. Pentru vai! toate acestea pe care acum ești în orice fel, fie ca materie de substanță, sau a vieții, a avut în urmă cu două sau trei zile parțial din carnea mâncată și parțial din aerul inspirat, a primit tot afluxul său, fiind același atunci sub nici o altă privință, decât un râu curgător, întreținut de perpetuu afluxul și noua aprovizionare cu ape, este aceeași. Acela deci pe care tu ai primit de atunci, nu ceea ce a venit de la mama ta, este ceea ce vine la schimbare și corupție. Dar să presupunem că asta pentru general substanța și o parte mai solidă din ea nu ar trebui să se lipească de tine niciodată

atât de aproape, totuși ce este asta de calitățile și afecțiunile
corespunzătoare ale acestuia,
prin care persoane se disting, care cu siguranță sunt destul de diferite?

VIII. Acum că ai luat asupra ta aceste nume de buni, modesti,
adevărat; de ἔμφορων,
σούφορων,
ὑπέροφων; ai grijă ca nu cumva
ori făcând orice este contrar, fii în mod nepotrivit
chemat și pierdeți dreptul la aceste apelatii. Sau dacă o faci, întoarce-te
la ei din nou cu toată viteza posibilă. Și amintiți-vă, că cuvântul
ἔμφορων îți notează o intenție și
luare în considerare inteligentă a fiecărui obiect care ți se prezintă,
fără distragere. Și cuvântul
σούφορων, un gata și mulțumit
acceptarea oricăror prin numirea naturii comune,
ti se intampla. Și cuvântul
ὑπέροφων, o super-extensie sau
o dispoziție transcendentă și extinsă a minții tale, prin care aceasta
trece prin toate durerile și plăcerile trupești, onoarea și creditul, moartea și
orice este de aceeași natură, ca chestiuni de absolută indiferență,
și în niciun fel să nu fii în picioare de un om înțelept. Acestea atunci dacă
inviolabil
vei observa și nu ambiționa să fii numit așa de alții,

atât tu însuși vei deveni un om nou, cât și vei începe un nou
viata. Căci să continui așa cum ai fost până acum, să treci pe acelea
distrageri și tulburări de care trebuie să ai nevoie pentru o astfel de viață ca
până acum ai trăit, este partea unuia care este foarte nebun și este
prea pasionat de viața lui. Pe care un bărbat l-ar putea compara cu unul
dintre cei pe jumătate mâncați
nenorociți, potriviți în amfiteatru cu fiare sălbatice; care la fel de plin ca
ei sunt tot corpul cu răni și sânge, dorință de mare
favoare, ca să poată fi rezervate până a doua zi, apoi, de asemenea, și în
aceeași moșie să fie expusă acelorași unghii și dinți ca înainte. Departe
de aceea, expediază-te; și din necazurile și distragerile tale
viața anterioară transmite-te parcă la aceste câteva nume; iar dacă tu
pot să rămână în ele sau să fie constant în practica și posesia
ei, continuă acolo la fel de veseli și bucuroși ca cei care au fost traduși
un asemenea loc de beatitudine și fericire ca cel care a lui Hesiod și Platon
este numită Insulele Fericitului, de către alții numite Elizei
Câmpuri. Și ori de câte ori te găsești; că ești în pericol de a
recidivă și că nu ești în stare să le stăpânești și să le biruiești
dificultăți și ispite care se prezintă în prezentul tău
stație: du-te în orice colț privat, unde poți fi mai bun
capabil. Sau dacă asta nu va sluji, mai degrabă părăsește-ți viața. Dar astfel
încât
nu fie în pasiune, ci într-un mod simplu voluntar modest: acesta fiind cel

numai acțiune lăudabilă a întregii tale vieți că astfel ai plecat, sau aceasta fiind munca și afacerea principală a întregii tale vieți, că tu ar putea astfel pleca. Acum pentru o mai bună amintire a acelor nume care despre care am vorbit, vei găsi că este un ajutor foarte bun să-ți amintești de Zei ori de câte ori pot fi: și asta, lucrul pe care ei le cer de la noi mâinile atât de mulți dintre noi, care sunt prin natura lor creație rezonabilă nu este asta

ar trebui să lingușim cu cuvinte corecte și cu o manifestare exterioară de evlavie și devotament

ei, ci să devenim ca ei, și asta ca toate celelalte

creaturi naturale, smochinul de exemplu; câinele albina: ambele fac, pe toți și se aplică la ceea ce prin firesc

constituție, le este proprie; așa că și omul ar trebui să facă asta, care prin natura lui, deoarece este om, îi aparține.

IX. Jucării și prostii acasă, războaie în străinătate: uneori teroare, alteori torpeală sau lene proastă: aceasta este sclavia ta zilnică. Cu puțin și puțin, dacă nu te uiți mai bine la ea, acele dogme sacre vor fi șterse

din mintea ta. Câte lucruri sunt acolo, care atunci când sunt un simplu naturalist, abia te-ai gândit după natura lor, tu

lasă să treacă fără nicio altă utilizare? În timp ce ar trebui în toate

lucrurile unesc astfel acțiunea și contemplarea, ca să le poți amândouă

în același timp participa la toate ocaziile prezente, pentru a îndeplini totul în mod corespunzător și

cu grijă și totuși atât de intenționați și partea contemplativă, încât nici o parte din

acea încântare și plăcere, pe care cunoașterea contemplativă a tuturor conform adevăratei sale naturi, s-ar putea pierde. Sau, că cunoașterea adevărată și contemplativă a tuturor conformității sale propria natură, puterea în sine, (acțiunea fiind supusă multor permisiuni și impedimente) să-ți ofere suficientă plăcere și fericire. Nu aparent într-adevăr, dar nu ascuns. Și când vei ajunge la fericirea adevăratei simplități și gravitația neafectată? Când vei face bucură-te de cunoașterea sigură a fiecărui obiect anume conform adevărata sa natură: ca ceea ce este materia și substanța ei; ce folos are căci în lume: cât timp poate să existe: în ce lucruri constă: cine sunt cei care sunt capabili de asta și cine o pot oferi și ia-l?

X. Așa cum este păianjenul, când a prins musca după care a vânat nu puțin mândră, nici îngâmfată de ea însăși: ca și el la fel a prins un iepure de câmp sau a luat un pește cu plasa lui: ca altul pentru luând un mistreț și altul un urs: așa să fie mândri și să aplaude ei înșiși pentru actele lor curajoase împotriva Sarmatailor, sau nordici națiunile învinse în ultimul timp. Pentru aceștia și acești soldați celebri și războinici bărbați, dacă vă uitați în mințile și opiniile lor, ce fac ei pentru cea mai mare parte, dar vânează după pradă?

XI. Să afli și să-ți stabilești un anumit mod și metodă
contemplare, prin care poți discerne clar și îi poți reprezenta
tu însuși, schimbarea reciprocă a tuturor lucrurilor, una în alta. Suportă
în mintea ta pentru totdeauna și vezi să fii foarte bine antrenat în
acest anume. Căci nu există nimic mai eficient pentru a crea adevărat
mărinimitate.

XII. El s-a desprins de legăturile trupului său și a perceput asta
într-un timp foarte scurt, trebuie neapărat să-și ia rămas bun de la lume,
și lasă toate aceste lucruri în urma lui, s-a aplicat în întregime, în ceea ce
privește
neprihănire în toate acțiunile sale, deci față de natura comună în toate
lucrurile
asta ar trebui să i se întâmple. Și mulțumindu-se cu aceste două lucruri,
să facă toate lucrurile drept, și orice trimite Dumnezeu să facă bine din el:
ceea ce alții vor spune sau vor gândi despre el, ori vor face împotriva lui, el
nu-și tulbură nici măcar gândurile cu asta. Să mergi drept,
unde l-au îndreptat dreptatea și rațiunea și, făcând astfel, să-L urmeze pe
Dumnezeu
singurul lucru pe care îl deranjează, asta, singura lui afacere și ocupație.

XIII. La ce folosește suspiciunea? sau, de ce ar trebui gândurile
de neîncredere și suspiciune cu privire la ceea ce este viitor, te tulbură
minte deloc? Ce este de făcut acum, dacă poți să cercetezi și să cercetezi
în asta, de ce trebuie să-ți pese mai mult? Și dacă ești în stare

percepe-l singur, nimeni să nu te abate de la ea. Dar dacă faci singur nu o percepe atât de bine, suspendă-ți acțiunea și primește sfaturi de la cel mai bun. Și dacă mai este ceva care te împiedică, continuă prudență și discreție, conform ocaziei prezente și oportunitate, tot propunându-ți aceea pe care o concepi cel mai drept și drept. Pentru a lovi asta bine și pentru a accelera în urmărirea ei, trebuie să fie fericirea, deoarece este doar ceea ce noi se poate spune cu adevărat și corect că pierde sau pierde sarcina.

XIV. Ce este acela care este lent și totuși rapid? vesel și totuși grav? El că în toate lucrurile urmează rațiunea călăuzitorului său.

XV. Dimineața, de îndată ce te-ai trezit, când judecata ta, înainte fie afecțiunile tale, fie obiectele exterioare au lucrat asupra ei, este încă cel mai liber și imparțial: pune-ți această întrebare, dacă asta ceea ce este corect și corect să fie făcut, făcând asta de către tine sau de către alții

când nu ești în stare; fie un lucru material sau nu. Cu siguranță că este nu. Și în ceea ce privește aceștia care păstrează o astfel de viață și stau atât de mult pe

laudele sau dezamăgirile altor oameni, ai uitat ce fel

barbati sunt ei? că așa și așa pe paturile lor și așa la masa lor:

care sunt acțiunile lor obișnuite: ce urmăresc și ce zboară

din: ce furturi și rapine fac, dacă nu cu mainile și

picioarele, dar cu acea parte mai prețioasă a lor, mintea lor: care

(doar le-ar admite) s-ar putea bucura de credință, modestie, adevăr, dreptate, a

spirit bun.

XVI. Dă ce vrei și ia ce vrei, zice cel ce este

bine învățat și cu adevărat modest, Celui care dă și ia. Și este

nu dintr-o hotărâre solidă și peremptorie, că o spune, ci în

simplă iubire și supunere umilă.

XVII. Așa că trăiește la fel de indiferent față de lume și de toate obiectele lumești, ca

unul care trăiește singur pe un deal pustiu. Căci dacă aici,

sau acolo, dacă lumea întreagă este doar ca un singur oraș, nu contează prea mult pentru

locul. Să privească și să vadă un om, care este într-adevăr un om, viu

conform adevăratei naturi a omului. Dacă ei nu mă pot suporta, lăsați-i

ucide-mă. Mai bine ar fi să moară, decât să trăiască așa cum ar fi făcut-o

pe tine.

XVIII. Să nu mai fie o chestiune de dispută sau de discurs, care sunt

semnele și proprietățile unui om bun, dar cu adevărat și de fapt să fie

astfel.

XIX. Să-ți reprezinte mereu; și să pună înaintea ta, atât pe

vârsta și timpul general al lumii și întreaga substanță a acesteia. Și cum

toate lucrurile speciale în ceea ce privește acestea sunt pentru substanța lor, ca una

dintre cele mai puține semințe care este: și pentru durata lor, ca întoarcerea

pistil în mortar o dată cam. Apoi să-ți fixezi mintea asupra fiecăruia obiect anume al lumii și a-l concepe, (cum este într-adevăr), ca fiind deja în stare de dizolvare și de schimbare; tinzând spre unii fel de putrefacție sau dispersie; sau orice altceva ar fi, asta este moartea parcă a tuturor lucrurilor din felul lui.

XX. Luați în considerare toate acțiunile și ocupațiile din viața lor: ca atunci când mănâncă și când dorm: când sunt în fapta de exonerarea necesară, iar când se află în actul poftei. Din nou, când ei fie sunt în cea mai mare exultare; iar în mijlocul tuturor lor fast și glorie; sau fiind supărat și nemulțumit, în mare stare și maiestate, ca dintr-un loc mai înalt, ei mustră și mustră. Cât de josnic și de servil, dar cu puțin timp în urmă, au vrut să fie, ca să poată ajunge la aceasta; și în foarte puțin timp care va fi starea lor, când moartea va avea odată apucat de ei.

XXI. Acest lucru este cel mai bun pentru fiecare, pe care natura comună a tuturor o trimite fiecăruia și atunci este mai bine, când ea o trimite.

XXII. Pământul, spune poetul, de multe ori trece după ploaie. Așa este cerul glorios adesea la fel de dornic să cadă pe pământ, ceea ce argumentează a dragoste reciprocă între ei. Și așa (spun eu) lumea poartă a o anumită afecțiune a iubirii pentru orice se va întâmpla cu tine afecțiunile mele vor fi de acord, o, lume. Același (și nu altul) va fi

obiect al dorului meu fi care este al tău. Acum că lumea îl iubește este într-adevăr adevărat, așa cum este așa cum se spune în mod obișnuit și se recunoaște, când, după fraza greacă, imitată de latini, a lucrurilor care foloseau a fi, spunem în mod obișnuit, că le place să fie.

XXIII. Fie continui în acest fel de viață și asta este, cu care atâta timp ai fost obișnuit și, prin urmare, tolerabil: sau tu te retragi, sau părăsești lumea și pe cea de la sine și apoi tu ai mintea ta, sau viața ta este tăiată; și atunci să te bucuri că ți-ai pus capăt sarcinii. Una dintre acestea trebuie să fie. Fii deci de bun confort.

XXIV Să-ți apară mereu și să-ți fie arătată acea singurătate, și locurile deșertice, de mulți filozofi atât de apreciați și afectați, sunt de la sine, dar astfel și așa; și că toate lucrurile sunt ele pentru ei care trăiesc în orașe și conversează cu alții, deoarece sunt de aceeași natură pretutindeni să fie văzute și observate: celor care s-au retras până în vârful munților, și până la paradisuri pustii, sau ce alt pustiu și locuri locuite oricum. Căci oriunde vei vrea să poți repede găsește și aplică asta pentru tine însuși; ceea ce Platon spune despre filozoful său, în a loc: ca privat și pensionar, zice el, parcă ar fi închis și închis într-o cabană de cioban, pe vârful unui deal. Acolo pe lângă tu însuși să-ți pui aceste întrebări sau să intri în acestea

considerații: Care este partea mea principală și principală, care are putere asupra

restul? Care este acum starea ei, așa cum o folosesc eu; și ce este

asta, despre care o folosesc? Este acum lipsit de rațiune și nu? Este gratuit, și separate; sau așa lipite, așa de înghețate și crescute împreună

cu carnea, că este influențată de mișcările și înclinațiile ei?

XXV. Cel care fuge de stăpânul său este un fugar. Dar legea este

stăpânul fiecărui om. Prin urmare, cel care renunță la lege este un fugar.

Deci

este el, oricine ar fi, căreia îi pare rău, este supărat sau îi este frică, ori pentru

orice a fost, este sau va fi prin numirea lui, care

este Domnul și Guvernatorul universului. Căci el este cu adevărat și cuvenit

Νόμος, sau legea, ca singura

νέμων, sau distribuitor și distribuitor al tuturor

lucruri care se întâmplă cuiva în timpul vieții sale — Orice ar fi atunci

fie rău, supărat, fie frică, este un fugar.

XXVI. Din om este sămânța, care odată aruncată în pânțece, omul nu are

mai mult de-a face cu asta. O altă cauză reușește, și întreprinde lucrarea și

în timp aduce un copil (acel efect minunat de la un asemenea început!) la

perfectiunea. Din nou, omul lasă mâncarea jos prin gât; și că o dată

jos, nu mai are de-a face cu asta. O altă cauză reușește și

distribuie această hrană în simțuri și afecțiuni: în viață și

în putere; și face cu ea acele alte lucruri multe și minunate, care aparțin omului. Aceste lucruri deci care sunt atât de secret și lucrat invizibil și realizat, trebuie să obișnuiești să privești și contempla; și nu numai lucrurile în sine, ci și puterea prin care sunt efectuate; ca să-l vezi, deși nu cu ochii corpului, dar la fel de clar și vizibil pe cât poți vedea și discerne cauza exterioară eficientă a depresiei și ridicării oricăror.

XXVII. Să te gândești și să te gândești la tine însuți; cum toate lucrurile care acum

sunt, au fost până acum mult după același fel și după același

la fel ca acum sunt: și astfel să ne gândim la acele lucruri care vor fi

de asemenea. Mai mult, drame întregi și scene uniforme sau scene

care cuprind viețile și acțiunile oamenilor de o singură chemare și

profesie, câte ai cunoscut fie din propria ta experiență, fie

prin citirea istoriilor antice; (ca întreaga curte a lui Adrianus, cel

întreaga curte a lui Antoninus Pius, toată curtea lui Philippus, cea a

Alexandru, cel al lui Cresus): să le pun pe toate înaintea ochilor tăi. Pentru

tine

va descoperi că toate sunt, dar după un fel și mod: doar că

actorii erau alții.

XXVIII. Ca un porc care plânge și aruncă când i se tăie gâtul, dorește

tu însuți, fiecare să fii, care se întristează pentru orice lucru lumesc și preia.

Un astfel de este și el, care singur pe patul lui, plânge nenorocirile lui

aceasta viața noastră muritoare. Și amintiți-vă acest lucru, că Unto creaturi rezonabile

numai că se acordă ca ei să se supună de bunăvoie și liber

Providența: dar absolut a te supune, este o necesitate impusă tuturor creaturi în mod egal.

XXIX. Orice ai merge, gândește-te singur,

și întreabă-te: Ce? pentru că nu voi mai face asta când voi fi mort,

deci moartea să mi se pară dureroasă?

XXX. Când ești jignit de încălcarea oricărui om, în prezent

reflectă asupra ta; și ia în considerare de ce ești tu însuși vinovat în

același fel. Ca și asta, poate și tu crezi că este o fericire

să fii bogat, sau să trăiești în plăcere, sau să fii laudat și laudat și așa de

restul în special. Pentru aceasta, dacă vei aduce în minte, o vei face

uită curând mânia ta; mai ales când în același timp și acest lucru va

conving în gândurile tale, că el a fost constrâns de greșeala și ignoranța sa

asa să faci: căci cum poate el să aleagă atâta timp cât este de această părere? fă tu

de aceea, dacă poți, ia-i ceea ce-l obligă să facă

cum face el.

XXXI. Când îl vezi pe Satyro, gândește-te la Socraticus și Eutyches, sau

Himen, iar când Euftrat, gândiți-vă la Eutichio și la Sylvanus, când

Alciphron, al lui Tropaeophorus, când Xenofon, al lui Criton sau Severus. Și când

te uiți la tine însuși, închipuiți-vă unul sau altul

Cezari; și așa pentru fiecare, unul sau altul care a fost pentru moșie și profesie răspunzătoare față de el. Atunci lasă-ți asta să-ți vină în minte la același timp; și unde sunt acum toți? Nicăieri sau nicăieri? Căci așa trebuie tu să poți în orice moment să percepi cum sunt toate lucrurile lumești decât ca

fum, care dispare: sau, într-adevăr, pur și simplu nimic. Mai ales când tu să-ți amintești și de aceasta, că orice a fost schimbat odată, nu va fi niciodată fii din nou cât va rezista lumea. Și tu atunci, cât timp vei avea suporta? Și de ce nu-ți ajunge, dacă este virtuos și cum se cuvine tu, poți să treci acea porțiune de timp, oricât de puțin ar fi, că îți este repartizat?

XXXII. Ce subiect și ce curs de viață este, pe care îl faci

atâta dorință de a scăpa. Pentru toate aceste lucruri, ce sunt, dar se potrivesc

obiecte pentru o înțelegere, care vede totul conform lui

adevărată natură, să se exercite asupra? Ai răbdare, așadar, până atunci

(ca un stomac puternic care transformă toate lucrurile în propria sa natură; și ca a

foc mare care se întoarce în flacără și lumină, orice vei arunca

în ea) ai făcut aceste lucruri, de asemenea, familiare, și parcă ar fi firesc la tine.

XXXIII. Să nu fie în puterea nimănui, să spun cu adevărat despre tine, că tu

arta nu este cu adevărat simplă, sau sinceră și deschisă, sau nu este bună.
Lasă-l să fie

a înșelat pe oricine ar fi el care va avea o astfel de părere despre tine. Pentru
toate acestea depind de tine. Căci cine ar trebui să te împiedice de la
fie cu adevărat simplu sau bun? Doar hotărăți mai degrabă să nu o faceți
trăiește, decât să nu fii așa. Căci, într-adevăr, nici nu este de acord cu
rațiunea

că ar trebui să trăiască asta nu este. Atunci ce se poate întâmpla asupra
acestui lucru

ocazie prezentă în conformitate cu cea mai bună rațiune și discreție, fie să
fie spus

sau gata? Căci orice ar fi, stă în puterea ta fie să o faci, fie să faci

spune-o și, prin urmare, nu căuta niciun fel de pretenții, ca și cum ai fi
împiedicat. Nu vei înceta niciodată să te plângi și să te plângi până atunci

ca aceea, ce plăcere este pentru voluptuos, fie pentru tine, să faci în

tot ceea ce se prezintă, orice poate fi făcut conform și

de acord cu constituția corespunzătoare a omului sau, pentru om, așa cum
este om.

Căci trebuie să iei în considerare această plăcere, oricare ar fi ea, ca să poți

fă după natura ta. Și pentru a face acest lucru, fiecare loc se va potrivi

pe tine. Până la cilindru sau rolă, nu este permis să se miște

pretutindeni, după mișcarea ei convenită, ca nici la apă,

nici la foc, nici la orice alt lucru, care este doar

natural, sau natural și sensibil; dar nu rațional pentru multe lucruri de acolo

fie care le pot împiedica operațiunile. Dar a minții și a înțelegerii acesta este privilegiul potrivit, acela, conform propriei sale naturi, și ca ea voință în sine, poate trece prin orice obstacol pe care îl găsește și poate păstra drept înaintea. Punând așadar înaintea ochilor tăi această fericire și fericirea minții tale, prin care poate trece prin toate lucrurile, și este capabil de toate mișcările, fie ca focul, în sus; sau ca piatra în jos, sau ca cilindrul prin ceea ce este înclinat: mulțumește-te cu ea și nu căuta altceva. Pentru toate celelalte feluri de piedici care nu sunt nici piedici ale minții tale sunt proprii trupului sau pur și simplu provin din opinie, rațiune nu face acea rezistență pe care ar trebui, ci josnic și laș suferind să fie dejucat; și de la sine nu pot nici răni, nici face vreo rană. Altcineva trebuie să fie el, oricine ar fi el care se întâlnește cu oricare dintre ei, deveni mai rău decât era înainte. Căci așa este în toate alte subiecte, ceea ce este considerat vătămător pentru ei, prin care sunt făcut mai rău. Dar aici dimpotrivă, omule (dacă le folosește atât de bine că ar trebui) este mai degrabă cu atât mai bine și cu atât mai laudabil pentru oricare dintre astfel de obstacole, decât altfel. Dar, în general, amintiți-vă că nimic nu poate răni un cetățean natural, care să nu dăuneze orașului însuși, nici nimic nu dăuna orașului, care să nu dăuneze legii în sine. Dar niciuna dintre aceste victime, sau obstacole externe, nu rănește

legea în sine; sau, sunt contrare aceluia curs al dreptății și echității, prin care se mențin societățile publice: nici deci nu rănesc fie oraș, fie cetățean.

XXXIV. Așa cum cel care este mușcat de un câine nebun, se teme aproape de orice

că vede: așa și celui pe care dogmele l-au mușcat cândva, sau în care cunoașterea adevărată a făcut impresie, aproape tot ceea ce vede sau citește, fie că nu este niciodată atât de scurt sau obișnuit, nu oferă un suvenir bun; la

scoate-l din toată mâhnirea și frica, ca pe cea a poetului, „Vânturile bat pe copaci și frunzele lor cad pe pământ. Apoi fără copacii încep să înmugurească din nou, iar până la primăvară au dat ramuri noi.

Așa este generația oamenilor; unii vin pe lume, iar alții ies

din ea.' Dintre aceste frunze, atunci copiii tăi sunt. Și ei, de asemenea, aplaudă

tu atât de grav, sau, că aplaudă discursurile tale, cu asta lor obișnuită aclamație,

ἀξιολύτως, O, înțelepți!

am vorbit eu și vorbesc bine despre tine, ca de cealaltă parte, cei ce se lipesc să nu te blesteme pe tine, cei care în secret și pe ascuns disprețuiesc și batjocoresc

tine, și ele sunt doar frunze. Și, de asemenea, cei care vor urma, în a căror amintiri numele bărbaților celebri după moarte, se păstrează, sunt dar lasă niciunul. Căci tot așa este și cu toate aceste lucruri lumești. Lor

vine primăvara și ei sunt scoși. Apoi bate vântul și ei pleacă jos. Și apoi în locul lor cresc alții din lemn sau din comun contează toate lucrurile, ca și ei. Dar, a îndura doar pentru o vreme, este comun tuturor. Atunci de ce ar trebui să cauți atât de stăruitor aceste lucruri, sau să zboare de la ele, ca și cum ar trebui să reziste pentru totdeauna?

Încă puțin timp, și ochii tăi vor fi închiși și pentru el asta te va duce în mormântul tău, un altul va jeli peste un timp după.

XXXV. Un ochi bun trebuie să fie bun să vadă orice este de văzut, și nu numai lucruri verzi. Pentru că asta este potrivit pentru ochi dureroase. Așa că trebuie o ureche bună,

și un miros bun să fie gata pentru orice este fie auzit, fie mirosit:

și un stomac bun la fel de indiferent la toate felurile de mâncare, precum este o piatră de moară,

la orice a fost făcută pentru a măcina. La fel de gata deci trebuie un sunet înțelegere să fie pentru orice se va întâmpla. Dar cel ce zice: O, al meu! copiii ar putea trăi! și: O, ca toți oamenii să mă laude pentru orice am face! este un ochi care caută lucruri verzi; sau ca dinții, după aceea care este tandru.

XXXVI. Nu există niciun om care să fie atât de fericit în moartea sa, ci unii dintre cei care sunt lângă el când moare, vor fi gata să se bucure de ai lui presupusa calamitate. Este unul care a fost într-adevăr virtuos și înțelept? va acolo

să nu se găsească unul sau altul, care să-și spună astfel; — Ei bine, acum la

la urmă mă voi odihni de acest pedagog. El nu a făcut într-adevăr altfel
ne tulbură mult: dar știu destul de bine că în inima lui a făcut multe
condamnă-ne.' Astfel vor vorbi despre cei virtuosi. Dar cât despre noi, vai eu
câte lucruri sunt acolo, pentru care sunt multe care ar fi bucuroși să fie
scapă de noi. Deci, dacă te gândești la asta oricând vei muri,
vei muri cu atât mai de bunăvoie, când vei gândi cu tine însuși; eu
acum trebuie să plec din acea lume, în care cei care mi-au fost cei mai
aproși
prietenii și cunoscuți, cei pentru care am suferit atât de mult, atât de des
pentru care m-am rugat și pentru care am avut atâta grijă, chiar și ei m-ar
dori
mor, sperând că după moartea mea vor trăi mai fericiți decât au trăit
înainte. Atunci ce ar trebui să-și dorească orice om să mai continue aici?
Cu toate acestea, ori de câte ori vei muri, nu trebuie să fii mai puțin amabil și
iubitor
pentru ei; dar ca înainte, vezi-i, continuă să le fii prieten, să
urează-le bine, și blând și blând să te porți spre ei, dar
totuși, astfel încât, pe de altă parte, nu te face cu atât mai nedorit să mori.
Dar după cum se întâmplă cu cei care mor o moarte ușoară și rapidă, al
cărui suflet este
în curând s-au despărțit de trupurile lor, așa trebuie să fie despărțirea ta de
ele. Pentru a
acestea aveau natura unită și anexată de mine: acum ea ne desparte; Sunt
gata
pleacă, ca de la prietenii și rude, dar totuși fără reticență sau

constrângere. Căci și aceasta este conform naturii.

XXXVII. Folosește-te pe tine însuși; de câte ori vezi pe cineva făcând ceva, îndată (dacă este posibil) să-ți spui: Care este sfârșitul acestui om?

În aceasta acțiunea lui? Dar începe acest curs cu tine însuși în primul rând și examinează-te cu sârguință cu privire la orice faci.

XXXVIII. Amintiți-vă, ceea ce pune pe om la lucru și are putere peste afecțiuni să le atragă fie într-un fel, fie în alt fel, nu este orice lucru exterior propriu-zis, dar ceea ce este ascuns în al fiecărui om dogme, și opinii: Asta, asta este retorică; asta este viața; că (să spune adevărat) este omul însuși. Cât despre trupul tău, care ca un vas sau o cutie,

te înconjoară și instrumentele multe și curioase pe care le are anexate la ea, să nu-ți tulbure gândurile. Pentru ei înșiși nu sunt decât ca un secure de dulgher, dar că s-au născut cu noi, și lipindu-se firesc de noi. Dar altfel, fără cauza interioară că are puterea să le miște și să le înfrâneze, acele părți sunt din ei înșiși nu ne sunt de mai mult folos decât naveta pentru ea însăși țesător, sau condeiul la scriitor, sau biciul la coș.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

A XI-A CARTE

I. Proprietățile naturale și privilegiile unui suflet rezonabil sunt: Că ea se vede; că ea poate să comande și să se compună: că ea face ea însăși așa cum vrea ea însăși: să-și culeagă orice roade,

în timp ce plantele, copacii, creaturile nerezonabile, orice fruct (fie el
fie rod propriu-zis, fie numai analogic) poarta, le poarta
altora, și nu față de ei înșiși. Din nou; oricând și oriunde,
mai devreme sau mai târziu, viața ei se termină, ea are totuși propriul ei
sfârșit. Pentru
nu este cu ea, ca și cu dansatorii și jucătorii, care dacă sunt
întreruptă în orice parte a acțiunii lor, întreaga acțiune trebuie să fie
imperfect: dar ea în ce parte a timpului sau a acțiunii ar fi surprinsă,
poate face ceea ce are în mână orice ar fi, complet și
plină, pentru ca ea să plece cu acea mângâiere: „Am trăit; nici
vreau ceva din ceea ce mi-a aparținut în mod corespunzător. Din nou, ea
cuprinde întreaga lume și pătrunde în deșertăciune și în simplu
în afara (dorind substanță și soliditate) de ea și se întinde
până la infinitul eternității; și revoluția sau restaurarea
toate lucrurile după o anumită perioadă de timp, în aceeași stare și loc ca
înainte, ea se învârte și cuprinde în ea însăși; și considera
cu toate acestea și vede clar că nici cei care ne vor urma,
vor vedea ceva nou, pe care nu l-am văzut noi, nici cei ce au mers înainte,
ceva mai mult decât noi: dar că cel care a ajuns odată la patruzeci (dacă are
orice pricepere) poate într-un fel (pentru că sunt toate de un fel) să vadă
toate lucrurile, atât trecutul cât și viitorul. Pe cât de potrivit este și firesc
sufletului

al omului să-și iubească aproapele, să fie adevărat și modest; și să nu privească nimic

atât de mult ca ea însăși: care este și proprietatea legii: prin care de către cum pare, acea rațiune sănătoasă și dreptate sunt toate la una și prin urmare, dreptatea este lucrul principal, ceea ce ar trebui să fie creaturile rezonabile

să-și propună ca scop.

II. Un cântec sau un dans plăcut; exercițiul Pancratiastului, sport care

ești obișnuit să fii mult luat de tine, ușor vei disprețui; dacă

voce armonioasă vei împărți în atâtea sunete particulare din care

constă, și din fiecare în special te vei întreba; dacă

cutare sau cutare sunet este, care te cucerește așa. Căci vei fi

rușine de asta. Și așa, de rușine, dacă te gândești la asta,

fiecare mișcare și postură anume în sine: și așa pentru cea a luptătorului

exercițiul de asemenea. În general atunci, orice ar fi, în afară de virtute, și acelea

lucrurile care provin din virtute căreia ești supus să fie mult afectate

cu, amintiți-vă acum să o împărțiți astfel și prin acest tip de împărțire,

în fiecare particular pentru a ajunge la disprețul întregului. Acest tu

trebuie să se transfere și să se aplice întregii tale vieți.

III. Acel suflet care este mereu gata, chiar și acum în prezent (dacă este nevoie) de la

corpul, fie pe cale de dispariție, fie de dispersie, fie de continuare în

un alt loc și moșie de despărțit, cât de binecuvântat și fericit este! Dar

această pregătire a ei, ea trebuie să provină, nu dintr-un încăpățânat și rezoluție peremptorie a minții, pusă violent și pasional

Opoziție, așa cum obișnuiesc creștinii; ci dintr-o judecată aparte; cu discreție și gravitate, pentru ca și alții să fie convinși și atrași de ele exemplu asemănător, dar fără niciun zgomot și exclamații pasionale.

IV. Am făcut ceva caritabil? atunci sunt beneficiat de ea. Vezi

pentru ca aceasta în toate ocaziile să se poată prezenta minții tale și niciodată

încetează să te mai gândești la asta. Care este profesia ta? a fi bun. Și cum ar trebui

aceasta să fie bine realizată, dar prin anumite teoreme și doctrine; unii

Cu privire la natura universului, iar unele În ceea ce privește propriul și constituție particulară a omului?

V. Tragediile au fost la început aduse și instituite, pentru a-i aduce pe oameni în minte

de șanse lumești și pierderi: că aceste lucruri în obișnuit

cursul naturii s-a întâmplat așa: că oamenii care erau mult mulțumiți și

încântat de asemenea accidente pe această etapă, nu ar fi de aceleași lucruri

într-o treaptă mai mare fii întristat și necăjit: căci aici vezi ce este

sfârșitul tuturor acestor lucruri; și că până și cei care strigă atât de jale

Cithaeron, trebuie să le suporte pentru toate strigătele și exclamațiile lor, precum și

altele. Și într-adevăr multe lucruri bune sunt spuse de acești poeți; ca

acesta (de exemplu) este un pasaj excelent: „Dar dacă este așa, eu și a mea

doi copii să fie neglijați de zei, au vreun motiv chiar și pentru că,' etc. Și iarăși: „Nu-ți va fi de folos să furi și să te înfurii împotriva lucrurilor în sine,' etc. Din nou, „A-și culege viața, ca a spic coapte de porumb;' și orice altceva se găsește în ele, adică din de același fel. După tragedie a fost adusă comedia antică, care avea libertatea de a inviora viciile personale; fiind prin urmare prin aceasta libertatea ei și libertatea de exprimare de foarte bun folos și efect, să înfrâneze oamenii de la mândrie și aroganță. În ce scop a fost acel Diogene și-a luat aceeași libertate. După acestea, ce au fost fie Mijlocul, fie Noua comedie admisă pentru, dar doar, (sau cel puțin în cea mai mare parte) pentru încântarea și plăcerea imitației curioase și excelente? — Va fi fura; uită-te la el,' etc. De ce, nimeni nu neagă, dar că și acestea au câteva lucruri bune din care poate fi unul: dar toată deriva și fundamentul acestui gen de poezie dramatică, ce altceva este, dar ca noi au spus?

VI. Cât de clar ți se pare că nici o altă cale a ta

viața s-ar putea potrivi mai bine cu practica unui adevărat filozof, decât chiar asta

desigur, că ești deja în interior?

VII. O ramură tăiată din continuitatea a ceea ce era alături

trebuie tăiat din tot pomul: deci un om care este împărțit

de un alt om, este divizat de întreaga societate. O ramură este tăiată de către altul, dar cel care urăște și este împotriva, se desparte de al lui vecin, și nu știe că în același timp se desparte de el întregul corp sau corporație. Dar aici este darul și mila lui Dumnezeu Autor al acestei societăți, prin aceea că, odată tăiați, putem crește împreună și

redevin parte din întreg. Dar dacă acest lucru se întâmplă des, mizeria este că, cu cât un om este condus mai departe în această diviziune, cu atât mai greu este să fie

reunit și restaurat din nou: și totuși ramura care, odată tăiată de după aceea a fost altoit, grădinarii pot spune că nu este așa au încolțit împreună la început și au continuat totuși în unitatea trupului.

VIII. Să crească împreună ca niște ramuri în materie de bine corespondență și afecțiune; dar nu în materie de opinii. Ei căți se vor împotrivi în mersurile tale drepte, așa cum nu este în puterea lor abate-te de la acțiunea ta bună, așa că nici să nu te abate de la buna ta afecțiune față de ei. Dar să fie grija ta să te păstrezi constantă în ambele; atât într-o judecată și acțiune corectă, cât și în adevărată

blândețe față de ei, pe care fiecare își va face efortul de a împiedica tu, sau cel puțin va fi nemulțumit de tine pentru ceea ce ai făcut.

Pentru a eșua în oricare (fie în cea a ceda de frică, fie în cea altul să renunțe la afecțiunea ta firească față de el, care prin fire este amândouă

prietenul tau si ruda ta) este la fel de josnic si mult savureaza
dispoziția unui soldat fugar laș.

IX. Nu este posibil ca vreo natură să fie inferioară artei,
din moment ce toate artele imită natura. Dacă aceasta este așa; că cel mai
perfect

iar natura generală a tuturor naturii ar trebui în operarea ei să fie scurtă
priceperea artelor este foarte improbabilă. Acum este comun tuturor
artelor, să

fă ceea ce este mai rău pentru binele. Mult mai mult decât face
natura comună face la fel. De aici este primul temei al dreptății. De la
dreptatea toate celelalte virtuti au existenta lor. Căci dreptatea nu poate fi
păstrate, dacă fie ne fixăm mintea și afecțiunile asupra lumii
lucruri; sau să fie susceptibil de a fi înșelat, sau neplăcut și inconstant.

X. Lucrurile în sine (care fie pentru a obține, fie pentru a evita sunt puse
la atâta necaz) să nu vină la tine înșiși; dar tu într-un fel
merge la ei. Așadar, lasă-ți propria judecată și părerea cu privire la acestea
lucrurile să fie în repaus; iar în ceea ce privește lucrurile în sine, ele stau pe
loc și

liniște, fără niciun zgomot sau agitație; si tot asa vor urmari si
încetează zborul.

XI. Atunci sufletul este așa cum îl aseamănă Empedocles, ca o sferă sau
glob, când ea are o singură formă și o singură figură: când ea nici cu lacomie
se întinde spre nimic, nici nu se contractă cu josnicie, sau

zace plat și abătut; dar strălucește totul cu lumină, prin care ea vede și iată adevărata natură, atât cea a universului, cât și a ei în interior deosebit.

XII. Mă va disprețui cineva? lasă-l să se uite la asta, pe ce temei o face: grija mea va fi să nu fiu găsit niciodată făcând sau vorbind orice merită cu adevărat dispreț. Mă va urî cineva? lasa el se uită la asta. Eu, din partea mea, voi fi bun și iubitor cu toți și chiar celui ce mă urăște, oricine ar fi, voi fi gata să-i arăt pe al lui eroare, nu prin exprobare sau ostentație a răbdării mele, ci cu ingenuitate și blândețe: așa cum era acel faimos Focion, dacă așa este el nu a disimulat. Căci în interior trebuie să fie aceste lucruri: că Zeii care privesc în interior, și nu la înfățișarea exterioară, pot privi a om cu adevărat liber de orice indignare și durere. Pentru ce durere poate fi pentru tine orice face altcineva, atâta timp cât poți face asta care este potrivit și potrivit naturii tale? Nu vrei tu (un bărbat desemnat în întregime să fie atât ceea ce, cât și așa cum va cere binele comun) acceptă ceea ce este acum potrivit naturii universului?

XIII. Se disprețuiesc unul pe altul și totuși caută să se facă pe plac unul altuia:

și în timp ce ei caută să se depășească unul pe altul în fast lumesc și măreție, ei cel mai înjosesc și se prostituează în partea lor mai bună unul la altul.

XIV. Cât de putred și de nesincer este el, care spune: Sunt hotărât să port eu de acum înainte către tine cu toată ingeniozitatea și simplitatea. omule, ce vrei sa spui! ce are nevoie de această meserie a ta? chestia însuși o va arăta. Ar trebui să fie scris pe fruntea ta. Nu mai devreme vocea ta este auzită, decât chipul tău trebuie să poată arăta ce este înăuntru mintea ta: așa cum cel iubit știe imediat după privirile sale iubito ce este în mintea ei. Așa trebuie să fie el pentru toată lumea, adică cu adevărat simplu și bun, ca acela ale cărui brațe sunt jignitoare, acela oricine stă lângă el, de îndată ce se apropie de el, poate să-l simtă mirosul indiferent dacă va sau nu. Dar afectarea simplității nu este deloc lăudabil. Nu există nimic mai rușinos decât o prietenie perfidă. Mai sus toate lucrurile, care trebuie evitate. Oricum adevărata bunătate, simplitate și bunătatea nu poate fi ascunsă atât de mult, ci așa cum am spus deja în foarte ochii și chipul ei se vor arăta.

XV. A trăi fericit este o putere interioară a sufletului, atunci când este afectat cu indiferență, față de acele lucruri care sunt prin natura lor indiferent. Pentru a fi astfel afectată, ea trebuie să ia în considerare toate obiectele lumești deopotrivă divizat și întreg: amintindu-și totuși că niciun obiect nu poate de la sine naște orice părere în noi, nici nu poate veni la noi, ci stă fără loc și liniște; dar pe care noi înșine le naștem și, parcă s-ar fi tipărit în noi înșine

opinii cu privire la acestea. Acum stă în puterea noastră, să nu le tipărim; și dacă se strecoară și se pândesc într-un colț, stă în puterea noastră să le ștergem

oprit. Mai mult, amintindu-ți că această grijă și circumspecție a ta, este să continui doar pentru o vreme, și atunci viața ta se va sfârși. Și ce ar trebui să împiedici, dar ca să faci bine cu toate aceste lucruri? Căci dacă să fie după fire, bucurați-vă de ele și să fie plăcute și acceptabil pentru tine. Dar dacă sunt împotriva naturii, caută ceea ce este conform naturii tale și fie că este pentru meritul tău sau nu, folosește toată viteza posibilă pentru a-l atinge: căci nimeni nu ar trebui să fie blamat, pentru că și-a căutat propriul bine și fericire.

XVI. Despre tot ce trebuie să iei în considerare de unde a venit, despre ce lucrurile în care constă și în ceea ce va fi schimbat: ce va fi natura ei sau cum va fi atunci când va fi schimbată; și asta nu poate suferi nici un rău de această schimbare. Și cât și pentru alți bărbați nebunie sau răutate, ca să nu te tulbure și să te întristeze; mai întâi în general astfel; Ce referire am la acestea? și că toți ne naștem pentru binele unul altuia: apoi mai ales după altul considerație; precum berbecul este primul într-o turmă de oi și taurul într-o turmă de vite, așa m-am născut să stăpânesc asupra lor. Începe încă mai sus, chiar de la aceasta: dacă atomii nu sunt începutul tuturor lucrurilor, decât să crezi

nimic nu poate fi mai absurd, atunci trebuie să recunoaștem că există o natura, care guvernează universul. Dacă o astfel de natură, atunci sunt toate lucruri mai rele făcute pentru binele; și totul mai bine unul pentru altul dragul. În al doilea rând, ce fel de oameni sunt, la bord și pe paturile lor, și așa mai departe. Dar mai presus de toate, cum sunt forțați de opiniile lor să țin, să facă ceea ce fac; și chiar și acele lucruri pe care le fac, cu ce mândrie și îngâmfare le fac. În al treilea rând, dacă o fac pe bună dreptate aceste lucruri, nu ai de ce să fii întristat. Dar dacă nu pe bună dreptate, trebuie să fie că le fac împotriva voinței lor și prin simpla ignoranță. Căci, după părerea lui Platon, nici un suflet nu o face greșite de bunăvoie, așa că, prin urmare, nici nu face altceva decât ea ar trebui, dar împotriva voinței ei. De aceea sunt întristați, oricând să se audă acuzați, fie de nedreptate, fie de neconștient, sau lăcomia sau, în general, a oricărui fel de tratare vătămătoare față de vecinii lor. În al patrulea rând, că tu însuși călci în mulți lucruri, și artă chiar și altele așa cum sunt. Și deși poate tu suportă însuși fapta unor păcate, totuși ai în tine însuși un dispoziție obișnuită față de ei, dar că fie prin frică, fie prin slavă deșartă, sau vreun astfel de respect prost ambițios, ești reținut.

În al cincilea rând, că dacă au păcătuit sau nu, tu nu înțelegi perfect. Căci multe lucruri se fac printr-o politică discretă; și în general, un om trebuie să știe mai întâi multe lucruri, înainte de a putea cu adevărat și

judicios pentru a judeca acțiunea altuia. În al șaselea rând, că oricând te înfrunți cu durere, sau faci mare vai, puțin faci amintiți-vă atunci că viața unui bărbat este doar pentru o clipă de timp și asta într-un timp vom fi cu toții în mormintele noastre. În al șaptelea rând, că nu este păcatele și încălcările în sine care ne tulbură în mod corespunzător; pentru ei au existența lor doar în mintea și înțelegerea lor, care se angajează ei; ci propriile noastre opinii cu privire la acele păcate. Îndepărtează atunci și fii mulțumit să te despart de acea îngâmfare a ta, că este un lucru grav, și ți-ai înlăturat mânia. Dar cum ar trebui să-l scot? Cum? raționând cu tine însuți că nu este rușinos. Căci dacă ceea ce este rușinos, nu fii singurul rău adevărat care este, și tu vei fi mânat în timp ce tu urmezi instinctul comun al naturii, pentru a evita asta care este rău, a săvârși multe lucruri nedrepte și a deveni hoț și orice, care va ajuta la atingerea scopurilor voastre lumești intenționate. În al optulea rând, câte lucruri pot și fac adesea ca urmare a unor astfel de crize mânie și durere; mult mai grav în sine decât acele lucruri pentru care suntem atât de îndurerați sau supărați. În al nouălea rând, blândețea este un lucru de necucerit, dacă este adevărat și firesc, și nu afectat sau ipocrit. Căci cum va fi chiar și cel mai înverșunat și mai răutăcios ca tu

vei rămâne însărcinat, să te poți ține de tine, dacă vei încălca
continuă să fii blând și iubitor cu el; și că chiar și în acel moment, când este
pe cale să-ți facă rău, vei fi bine dispus și cu temperament bun,
cu toată blândețea să-l învețe și să-l învețe mai bine? Cât despre
exemplu; Fiul meu, nu ne-am născut pentru asta, să ne rănim și să ne
enervăm unul pe altul;
va fi răul tău nu al meu, fiule: și așa să-i arăți cu forța și
pe deplin, că așa este chiar în faptă: și că nici albinele nu o fac
altul, nici alte creaturi care sunt în mod natural sociabile. Dar asta
trebuie să faci, nu batjocoritor, nu prin exprobare, ci cu duioșie
fără nicio asprime a cuvintelor. Nici tu nu trebuie să o faci prin intermediul
exercițiu, sau ostentație, pe care cei care sunt lângă tine și te aud, să-l
admire
tu: dar așa întotdeauna, încât nimeni să nu fie la curent cu asta, în afară de
el singur: da,
deși există mai mulți prezenți în același timp. Aceste două în special
capete, ca atâtea daruri de la Muze, vezi să-ți aduci bine aminte: și
începe într-o zi, cât ești încă în viață, să fii cu adevărat bărbat. Dar pe
de cealaltă parte trebuie să ai grijă, atât de mult să-i lingusești, cât să fii
supărat
cu ei: căci amândoi sunt la fel de necaritabili și la fel de vătămătoare. Și în
patimile tale, ia-o în clipa în considerare, că a fi mânios înseamnă
nu partea unui om, ci aceea de a fi blând și blând, așa cum se simte
mai multă umanitate, deci de mai multă bărbăție. Că în asta, există putere și

nervi, sau vigoare și forță: din care este mânia și indignarea total nulă. Pentru că totul este mai aproape de lipsă de pasiune, cel mai aproape este de putere. Și după cum durerea provine din slăbiciune, tot așa vine furie. Căci amândoi, atât cel mâniat, cât și cel întristat, au primit a rană și lași parcă s-au predat lor afecțiuni. Dacă vei avea și o zecime, primește acest al zecelea dar de la Hercule ghidul și conducătorul Muzelor: aceasta este partea unui nebun, să uite să nu fie oameni răi în lume, pentru că este imposibil. Acum, pentru ca un om să suporte suficient de bine, ar trebui să existe oameni răi din lume, dar să nu îndure ca cineva să păcătuiască împotriva lui însuși, este împotriva oricărei echități și, într-adevăr, este tiranic.

XVII. Patru mai multe dispoziții sau înclinații există ale minții și înțelegere, de care să fii conștient, trebuie să-l observi cu atenție: și ori de câte ori le descoperi, trebuie să le îndrepti, zicând să tu însuși cu privire la fiecare dintre ei, Această imaginație nu este necesară; aceasta este necaritativă: asta vei vorbi ca pe sclavul altuia, sau instrument; decât care nimic nu poate fi mai lipsit de sens și mai absurd: pentru cel în al patrulea rând, să te verifici și să te reproșezi; pentru asta faci Suferă acea parte mai divină din tine, pentru a deveni supus și detestabil acea parte mai ignobilă a trupului tău și poftele și concupiscente grosolane

a acestuia.

XVIII. Ce parte, fie de aer, fie de foc, este în tine, deși prin natură tinde în sus, supunându-se totuși la ordonanța universului, ea rămâne aici dedesubt în acest corp mixt. Deci orice este în tine, fie pământesc, fie umed, deși tinde prin fire în jos, dar este împotriva firii sale atât ridicată în sus, cât și în picioare, sau consistent. Atât de ascultători sunt chiar și elementele în sine față de univers, rămânând cu răbdare oriunde (deși împotriva naturii lor) ei sunt așezate, până când sunetul parcă al retragerii lor și al despărțirii. Nu este, atunci, un lucru grav ca doar partea ta rezonabilă să fie? neascultător și nu ar trebui să îndure să-și păstreze locul: da, deși ar fi nimic nu este poruncit care să-i fie contrar, ci numai ceea ce este după natura sa? Căci nu putem spune despre asta când este neascultător, după cum spunem despre foc, sau aer, că tinde în sus spre propriul său element, căci atunci merge într-un mod cu totul opus. Pentru mișcarea lui minte la orice nedreptate, sau incontinență, sau la întristare, sau la frică, este nimic altceva decât o separare de natură. De asemenea, atunci când mintea este întristat pentru orice se întâmplă prin providența divină, atunci se întâmplă la fel să părăsească propriul loc. Căci a fost rânduit spre sfințenie și evlavie, care consta în special într-o supunere umilă față de Dumnezeu și a Lui

providență în toate lucrurile; precum și către dreptate: și aceștia fiind parte a acelor îndatoriri, de care suntem obligați, ca fiind sociabili în mod natural; și

fără de care nu putem conversa fericit unul cu altul: da și cel foarte pământ și izvorul tuturor acțiunilor drepte.

XIX. Cel care nu are unul și același scop general întotdeauna atât de lung așa cum trăiește, nu poate fi întotdeauna unul și același om. Dar acest lucru nu va fi suficient dacă nu adăugați și ceea ce ar trebui să fie acest general

sfârșitul. Căci ca îngâmfare generală și înțelegere a tuturor acelor lucruri care

pe nici un motiv anume nu sunt considerate bune de către cea mai mare parte a oamenilor, nu pot

să fie uniform și agreabil, dar numai ceea ce este limitat și restrâns de anumite proprietăți și condiții, ca de comunitate: ca nimic să fie

bine conceput, care nu este bun comun și public: așa trebuie să fie și și sfârșitul

de asemenea, să ne propunem, să fim comuni și sociabili. Pentru el că își îndreaptă toate mișcările și scopurile personale în acest scop, toate ale sale

acțiunile vor fi agreabile și uniforme; și prin acest mijloc va fi încă același om.

XX. Amintiți-vă fabula șoarecelui de la țară și șoarecelui de oraș și mare spaimă și groază în care aceasta a fost pusă.

XXI. Socrate obișnuia să numească îngâmfarile și opiniile comune ale oamenilor,

bulgarii obișnuiți ai lumii: teroarea cuvenită a copiilor proști.

XXII. Lacedemonienii obișnuiau să numească la spectacolele lor publice scaune și forme pentru străinii lor în umbră, ei înșiși erau multumit să stai oriunde.

XXIII. Ce i-a răspuns Socrate lui Perdica, de ce nu a venit

el, ca nu cumva dintre toate morți să mor cel mai rău fel de moarte, a spus el:

adică neputând să răsplătească binele care mi s-a făcut.

XXIV. În scrisorile mistice antice ale Efesenilor, exista o

item, că un om ar trebui să aibă întotdeauna în minte unul sau altul din demni străvechi.

XXV. Pitagoreenii nu erau obișnuiți de dimineață la primul lucru

au făcut, pentru a ridica privirea la ceruri, pentru a-și aminti de ei

care în mod constant și invariabil și-au îndeplinit sarcina: ca și a pune

ei înșiși în minte de ordine, sau de bună ordine și de puritate și de

simplitate goală. Căci nicio stea sau planetă nu are acoperire înaintea ei.

XXVI. Cum arăta Socrate, când voia să se încingă cu o

piele, Xanthippe soția lui i-a luat hainele și le-a dus

în străinătate cu ea, și ce le-a spus semenilor și prietenilor săi, care erau

rușinat; și din respect pentru el, s-au retras când au văzut

el astfel îmbrăcat.

XXVII. În ceea ce privește scrisul sau citirea, trebuie să fii învățat înainte poți să faci fie: mult mai mult în materie de viață. — Căci tu te-ai născut simplu

sclav al simțurilor și afecțiunilor tale brutale; lipsit fără predate a întregii cunoștințe adevărate și a rațiunii sănătoase.

XXVIII. "Inima mea a zâmbit în mine." — Vor acuza chiar și virtutea ea însăși; cu vorbe odioase și odioase.'

XXIX. Ca aceia care mult după smochine iarna când nu se pot avea; deci sunt ei atât de mult după copii, înainte de a li se acorda?

XXX. „De câte ori un tată își sărută copilul, ar trebui să spună în secret cu el însuși” (a spus Epictet), „mâine poate că va muri”. Dar aceste cuvinte sunt de rău augur. Nu există cuvinte de rău augur (spuse el) care să însemne ceva

asta este firesc: în chiar adevăr și faptă nu mai de rău augur decât aceasta, „to

tăiați strugurii când sunt copti. Struguri verzi, struguri copti, uscați struguri, sau stafide: atât de multe schimbări și mutații ale unui singur lucru, nu în

ceea ce nu a fost absolut, ci mai degrabă atâtea mai multe schimbări și mutații, nu în ceea ce nu are deloc ființă, ci în ceea ce nu este încă în existență.

XXXI. „Din liberul arbitru nu există hoț sau tâlhar:” din Epictet;

Al cui este și acesta: că ar trebui să găsim o anumită artă și metodă de

consimțământ; și că trebuie să observăm întotdeauna cu mare grijă și să ținem seama de

înclinațiile minții noastre, pentru ca ele să fie mereu convenite

reținere și rezervare, întotdeauna caritabile și conform cu adevăratul

valoarea fiecărui obiect prezent. Și în ceea ce privește dorul serios, că ar trebui

evită-l cu totul: și pentru a folosi aversiune numai în acele lucruri, asta

depind în totalitate de propriile noastre voințe. Nu este vorba despre chestiuni mărunte obișnuite,

crede-l, că toată cearta și cearta noastră este, dar dacă, cu

vulgari, ar trebui să fim nebuni sau, cu ajutorul filozofiei, înțelepți și treji,

spuse el. XXXII. Socrate a spus: „Ce vei avea? sufletele lui

creaturi rezonabile sau nerezonabile? De rezonabil. Dar ce? Dintre acestea

al cui motiv este sănătos și perfect? sau a celor a căror rațiune este viciată

și corupt? Dintre cei a căror rațiune este sănătoasă și perfectă. De ce atunci muncă

nu esti pentru așa ceva? Pentru că le avem deja. Atunci ce te străduiești așa

și să te certați între voi?

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

CARTEA A DOISprezecea

I. Orice ai la care aspiți de acum încolo, poți și acum

bucură-te și posedă, dacă nu te invidiezi pe tine însuși fericirea ta. Și

asta va fi, dacă vei uita tot ce este trecut și pentru viitor,

referiți-vă pe deplin la Providența Divină și vă aplecați și aplicați

toate gândurile și intențiile tale prezente spre sfințenie și dreptate. Pentru a sfințenie, acceptând de bunăvoie tot ceea ce este trimis de Divin Providența, ca fiind ceea ce natura universului l-a stabilit ție, care și el te-a rânduit pentru asta, orice ar fi. Pentru a neprihănire, în a spune adevărul în mod liber și fără ambiguitate; și în făcând toate lucrurile drept și discret. Acum, în acest curs bun, să nu fie răutatea altor oameni, fie părerea, fie vocea te împiedică: nu, nici sensul acestei mase tale răsfățate de carne: căci lasă ceea ce suferă, se uită la sine. Dacă deci oricând timpul plecării tale va vino, vei părăsi toate lucrurile și vei respecta mintea ta numai și acea parte divină a ta și aceasta va fi singura ta frică, nu că într-un timp sau altul vei înceta să mai trăiești, dar nu vei mai trăi niciodată începe să trăiești după natură: atunci vei fi un om cu adevărat, vrednic a acelei lumi, din care ai avut începutul tău; atunci vei înceta să fii străin în țara ta și să te mire de acele lucruri care se întâmplă zilnic, ca lucruri ciudate și neașteptate și nerăbdător să depind de scafandri lucruri care nu sunt în puterea ta.

II. Dumnezeu privește mințile și înțelegerile noastre, goale și goale din acestea

vase materiale, și exterior, și toată zgură pământească. Căci cu simplul Său și înțelegerea curată, El străpunge părțile noastre cele mai adânci și cele mai curate,

care din a Lui, parcă printr-o conductă de apă și un canal, curgea mai întâi și emise. Dacă o să faci și tu, vei scăpa de asta

bagaje multiple, cu care ești grevat de jur împrejur. Pentru el că nu-și privește nici trupul, nici îmbrăcămintea, nici locuința lui, nici vreunul un astfel de mobilier exterior trebuie să-și câștige multă odihnă și liniște. Trei lucruri sunt în toate, din care constați; corpul tău, al tău

viața și mintea ta. Dintre aceștia cei doi primii, sunt atât de departe ale tăi, ca

că ești obligat să ai grijă de ei. Dar al treilea singur este că care este propriu-zis al tău. Dacă atunci te vei despărți de tine însuți, adică din mintea ta, orice fac sau spun alți oameni, sau orice tu

tu însuți ai făcut sau ai spus până acum; și toate gândurile supărătoare în ceea ce privește viitorul și orice altceva (fie aparținând corpului tău, fie viata:) este fara jurisdicia propriei tale vointe si orice in

cursul obișnuit al șanselor și accidentelor umane ți se întâmplă; astfel încât mintea ta (ținându-se liberă și eliberată de orice exterior

încurcături întâmplătoare; mereu gata să plece:) va trăi

ea însăși și pentru ea însăși, făcând ceea ce este drept, acceptând orice se întâmplă și spun adevărul mereu; dacă, zic eu, te vei despărți

din mintea ta, orice ar putea adera la ea prin simpatie și tot timpul atât trecutul cât și viitorul și te vei face în toate punctele și privințele, asemenea lui Empedocle, sfera sa alegorică, „toată rotundă și circulară”, etc. și nu te vei gândi la viață mai lungă decât cea care este acum prezentă:

atunci vei putea să-ți treci cu adevărat restul zilelor în afară
necazuri și distrageri; dispusă nobil și generos și în bine
favoare și corespondență, cu acel spirit care este în tine.

III. De multe ori m-am întrebat cum ar trebui să se întâmple că fiecare
bărbat

iubindu-se pe sine cel mai bine, ar trebui să țină cont mai mult de opiniile
altor oameni cu privire la

el însuși decât al său. Căci dacă vreun Dumnezeu sau stăpân de mormânt
stă pe lângă, ar trebui

porunciți oricărui dintre noi să nu gândească nimic singur decât ceea ce ar
trebui să aibă în prezent

vorbește; nici un om nu a fost în stare să o îndure, deși doar pentru o zi. Așa
faceți

ne temem mai mult de ceea ce vor crede vecinii noștri despre noi, decât de
ceea ce noi înșine.

IV. cum se întâmplă că zeii au ordonat toate celelalte lucruri

atât de bine și atât de dragoste, ar trebui să fie supravegheat în acest singur
lucru, că

întrucât atunci au fost niște oameni foarte buni care au făcut multe
legământ ca

a fost cu Dumnezeu și prin multe acțiuni sfinte și servicii exterioare
contractate

un fel de familiaritate cu El; că bărbații ăștia când au murit odată,

nu ar trebui să fie niciodată readus la viață, ci să dispară pentru totdeauna.
Dar asta tu

poate fi sigur că acest lucru (dacă este într-adevăr așa) nu ar fi fost niciodată așa

ordonat de zei, dacă s-ar fi potrivit altfel. Căci cu siguranță a fost posibil, dacă ar fi fost mai exact așa și ar fi fost conform naturii, natura universului ar fi suportat-o cu ușurință. Dar acum pentru că nu este așa, (dacă nu este chiar așa) fiți deci încrezători că nu era potrivit să fie așa pentru că te vezi pe tine însuși, că acum cauți după această chestiune, cât de liber te certați și vă certați cu Dumnezeu. Dar n-ar fi fost zeii deopotrivă dreți și buni în cel mai înalt grad, nu ai îndrăznit motivează astfel cu ei. Acum, dacă este corect și bun, nu ar putea fi așa în creația lumii, ei ar trebui să supravegheze fie în mod nedrept, fie nerezonabil
orice.

V. Folosește-te chiar și la acele lucruri pe care le faci la început deznădejde de. Pentru mâna stângă vedem, care în cea mai mare parte stă inactiv pentru că neutilizat; totuși ține căpăstrul cu mai multă putere decât dreapta, pentru că a fost obișnuit cu ea.

VI. Acestea să fie obiectele meditației tale obișnuite: a lua în considerare, ce fel de oameni ar trebui să fim atât pentru suflet cât și pentru trup, oricând moarte
ne va surprinde: scurtimea acestei vieți muritoare: imensa vastitatea timpului care a fost înainte și va el după noi: cel

fragilitatea fiecărui obiect material lumesc: toate aceste lucruri de luat în considerare,

și iată clar în ei înșiși, toate deghizarea exteriorului exterior

fiind îndepărtat și luat. Din nou, să luăm în considerare cauzele eficiente ale toate lucrurile: scopurile și referințele adecvate ale tuturor acțiunilor: în ce se află durerea

în sine; ce plăcere, ce moarte: ce faimă sau onoare, cum este fiecare om

temeiul adevărat și potrivit al propriei sale odihne și liniște și că nu

omul poate fi cu adevărat împiedicat de oricare altul: că totul nu este decât îngâmfare și

opinie. Cât despre folosirea dogmelor tale, trebuie să te porți în

practicarea lor, mai degrabă ca un pancratiastes, sau unul care la

în același timp și lupte și lupte cu mâinile și picioarele, decât un gladiator.

Pentru aceasta, dacă îți pierde sabia cu care se luptă, este plecat: în timp ce

celălalt are încă mâna liberă, la care se poate întoarce cu ușurință și se poate descurca

vointa lui.

VII. Toate lucrurile lumești trebuie să privești și să privești, împărțindu-le

în materie, formă și referință sau sfârșitul lor propriu.

VIII. Cât de fericit este omul în această putere care i-a fost acordată

el: că nu are nevoie să facă altceva decât ceea ce va aprobă Dumnezeu și că el

poate îmbrățișa cu mulțumire orice îi trimite Dumnezeu?

IX. Orice se întâmplă în cursul obișnuit și ca urmare a

evenimentele naturale, nici zeii, (căci nu este posibil, ca ei fie cu bună știință, fie fără să vrea, ar trebui să facă ceva greșit) și nici oamenii, (pentru asta este prin ignoranță și, prin urmare, împotriva voinței lor orice este în neregulă) trebuie acuzat. Atunci nimeni nu trebuie acuzat.

X. Cât de ridicol și de ciudat este, care se minune de orice se întâmplă în această viață în cursul obișnuit al naturii!

XI. Fie soarta, (și asta fie o necesitate absolută, și inevitabil decret; sau o Providență placabilă și flexibilă) sau totul este un simplu casual confuzie, lipsit de orice ordine și guvernare. Dacă un absolut și necesitate inevitabilă, de ce rezisti? Dacă un placabil și exorabil Providență, învrednicește-te de ajutorul și asistența divină. Dacă toate fii o simplă confuzie fără nici un moderator sau guvernator, atunci ai tu motiv pentru a te felicita; că într-un asemenea potop general de confuzie tu însuși ai obținut o facultate rezonabilă, prin care poți guvernează-ți propria viață și acțiuni. Dar dacă ești dus cu potop, trebuie să fie corpul tău poate, sau viața ta, sau altceva care aparține celor duși: mintea și priceperea ta nu poate. Sau ar trebui să fie așa, că lumina unei lumânări este într-adevăr nemișcată strălucitor și luminos până va fi stins: și ar trebui adevărul, și neprihănirea și cumpătarea încetează să mai strălucească în tine în timp ce ești tu însuși

ai vreo fiinta?

XII. La îngâmfarea și teama pe care cutare sau cutare le are

a păcătuit, astfel raționează-te cu tine însuși; Ce știi dacă acesta este un păcat

într-adevăr, așa cum pare a fi? Dar dacă este, ce știi eu decât că el

el însuși sa condamnat deja pentru asta? Și asta este totul, ca și cum a

omul ar trebui să-și zgârie și să-și rupă propria față, mai degrabă un obiect de compasiune

decât de furie. Din nou, acela care nu ar avea un om răutăcios care să păcătuiască, este

ca cel care nu ar avea umezeală în smochin, nici copii

welp nici un cal să nechezeze, nici nimic altceva care în cursul naturii

este necesar. Căci ce va face cel care are un asemenea obicei? Dacă tu

de aceea fii puternic și elocvent, remediază-l dacă poți.

XIII. Dacă nu este potrivit, nu o faceți. Dacă nu este adevărat, nu spune.

Menține-ți propriul scop și rezoluție fără orice constrângere

si necesitate.

XIV. Din tot ceea ce ți se prezintă, să te gândești la ce

adevărata natură a ei este și să o desfășoare, așa cum ar fi, împărțind-o în

ceea ce este formal: ceea ce este material: adevărata utilizare sau sfârșitul acestuia,

și timpul potrivit în care este hotărât să dureze.

XV. Este timpul pentru tine, să înțelegi că există oarecum în

tu, mai bun și mai divin decât ori pasiunile tale, ori senzualul tău

poftele și afecțiunile. Ceea ce este acum obiectul minții mele, este frica, sau suspiciunea, sau pofta, sau ceva de genul acesta? Să nu faci nimic neplăcut fără un sfârșit sigur; să fie prima ta grijă. Următorul, să nu ai altul sfârșit decât binele comun. Căci, vai! încă puțin timp, și nu ești mai mult: nu va mai avea niciunul, nici din acele lucruri pe care le vezi acum, nici din acei bărbați care acum trăiesc, să mai fie. Căci toate lucrurile sunt prin natură numit în curând pentru a fi schimbat, întors și corupt, că celelalte lucruri ar putea reuși în camera lor.

XVI. Amintiți-vă că totul este doar o opinie și toate opiniile depind de mintea. Îndepărtează-ți părerea și apoi ca o corabie care a intrat în brațele și gura portului, un calm prezent; toate lucrurile în siguranță și statornic: un golf, incapabil de nicio furtună și furtună: ca poetul o are.

XVII. Nicio operațiune, el, încetând pentru un timp, nu poate fi cu adevărat s-a spus să sufere orice rău, pentru că este la sfârșit. Nici cel care este autorul operațiunii respective; tocmai pentru acest respect, pentru că operația lui

este pe sfârșit, se spune că suferă orice rău. La fel, atunci, nici nu poate întregul corp al tuturor acțiunilor noastre (care este viața noastră) dacă în timp încetează, fii

s-a spus să sufere orice rău tocmai din acest motiv, pentru că este la sfârșit; nici

cu adevărat se spune că a fost rău afectat, asta a pus un punct pentru asta serie de acțiuni. Acum, acest timp sau o anumită perioadă, depinde de determinarea naturii: uneori de natură particulară, ca atunci când un om moare bătrân; dar a naturii în general, însă; părțile din care astfel schimbându-se una după alta, întreaga lume continuă încă proaspătă și nouă.

Acum, asta este întotdeauna cel mai bun și mai sezonier, ceea ce este pentru binele

întreg. Astfel, se pare că moartea în sine nu poate dăuna niciunui

în special, pentru că nu este un lucru rușinos (căci nici nu este un

lucru care depinde de propria noastră voință, nici de la sine contrar comunului

bun) și, în general, deoarece este atât oportun, cât și potrivit pentru ansamblu,

că în acest sens trebuie să fie bine. Este și asta, care este

adus la noi prin ordinul și numirea Providenței Divine; deci

că cel a cărui voință și minte în aceste lucruri merg împreună cu Divinul

rânduială și prin această concurență a voinței și minții sale cu Divinul

Providența este condusă și condusă, parcă de Dumnezeu Însuși; poate cu adevărat

fi numit și estimat

θεοφόρητος, sau

condus și inspirat divin.

XVIII. Aceste trei lucruri trebuie să le ai mereu pregătit: în primul rând

cu privire la propriile tale acțiuni, dacă nu faci nimic fie cu mâna, fie altfel, decât cer dreptatea și echitatea: și cu privire la aceste lucruri care ți se întâmplă în exterior, fie că ți se întâmplă prin întâmplător, sau prin providență; din care doi să acuze fie, este egal împotriva rațiunii. În al doilea rând, ceea ce le place corpului nostru este încă nepolitic și imperfect, până când vor fi însuflețiți: iar din animarea lor, până când expirarea lor: din ce lucruri sunt compuse și în ce lucruri vor fi dizolvate. În al treilea rând, cât de zadarnice vor părea toate lucrurile pe tine când, de sus parcă, privind în jos vei contempla toate lucrurile de pe pământ și minunata mutabilitate pe care ele sunt supuse to: luând în considerare, împreună, infinitul atât de măreție, cât și de varietatea lucruri aeriene și lucruri cerești care sunt rotunde în jurul ei. Și că ca de multe ori cât le vei privi, tot vei vedea la fel: ca și aceleași lucruri, deci aceeași scurtare de continuare a tuturor acestor lucruri. Și iată, acestea sunt lucrurile pentru care suntem atât de mândri și umflați.

XIX. Alungă-ți părerea și ești în siguranță. Și ce este asta te împiedică să-l arunci? Când ești întristat de ceva, ai uitat că toate lucrurile se întâmplă după natura univers; și că numai pe el îl privește, cine este de vină; și mai mult, că ceea ce s-a făcut acum este ceea ce s-a făcut din totdeauna în

lume, și se va face vreodată, și acum se face peste tot: cât de aproape toate oamenii sunt aliați unii cu alții printr-o rudă nu de sânge, nici de sămânță, ci de aceeași minte. De asemenea, ai uitat că mintea oricărui om este împărtășită

al Divinității și iese de acolo; și că niciun om nu o poate suna în mod corespunzător

orice al lui, nu nici fiul lui, nici trupul lui, nici viața lui; pentru asta

toate provin de la Acela care este dăătorul tuturor lucrurilor: că toate

lucrurile nu sunt decât o opinie; că niciun om nu trăiește corect, ci chiar în acel moment

de timp care este acum prezent. Și de aceea că niciun om oricând el

se poate spune că moartea pierde mai mult decât o clipă de timp.

XX. Lasă-ți gândurile să curgă mereu asupra lor, care o dată pentru ceva sau alții, au fost mișcați de o indignare extraordinară; care au fost odată în cel mai înalt grad fie de onoare, fie de calamitate; sau ură și dușmănie reciprocă;

sau de orice altă avere sau condiție. Atunci ia în considerare ce este acum

deveni din toate acele lucruri. Totul este transformat în fum; totul în cenușă, și a

simplă fabulă; și poate nu atât de mult ca o fabulă. Ca și orice este din

această natură, ca Fabius Catulinus în câmp; Lucius Lupus și

Stertinius, la Baiæ Tiberius la Capreæ și Velius Rufus și toate acestea

exemple de urmărire vehementă în chestiuni lumești; lasa si astea sa intre

mintea ta în același timp; și cât de josnic fiecare obiect de asemenea seriozitate și

urmărirea vehementă este; și cu cât mai agreabil cu adevărata filozofie ea este, ca un om să se poarte în fiecare chestiune care se oferă; pe dreptate, și moderat, ca unul care îi urmează pe zei cu toată simplitatea. Pentru, pentru ca un om să fie mândru și înalt îngâmfat, că nu este mândru și înalt îngâmfat, este de tot felul de mândrie și prezumție, cel mai intolerabil.

XXI. Celor care te întreabă: Unde i-ai văzut pe zei sau cum știi cu siguranță că există zei în care ești atât de devotat închinarea lor? Răspund, în primul rând, că chiar și pentru ochi sunt într-un fel vizibil și aparent. În al doilea rând, nici eu nu am văzut vreodată propriul meu suflet și totuși îl respect și onor. Deci, pentru Zei, de experiența zilnică pe care o am despre puterea și providența lor față de eu însumi și alții, știu cu siguranță că ei sunt și, prin urmare, se închină ei.

XXII. Aici constă fericirea vieții, pe care un om să o cunoască temeinic adevărata natură a tuturor; care este problema și ce este forma ei: din toată inima și sufletul, să facă mereu ceea ce este drept și să spun adevărul. Ce rămâne atunci decât să te bucuri de viața ta un curs și coerență de acțiuni bune, una peste alta imediat a reușit și nu a fost întrerupt niciodată, deși pentru niciodată atât de puțin timp?

XXIII. Există o singură lumină a soarelui, deși este interceptată de ziduri și munți și alte mii de obiecte. Există doar unul comun substanță a întregii lumi, deși ea să fie încheiată și restrânsă în

mai multe corpuri diferite, în număr infinit. Există doar unul comun suflet, deși împărțit în nenumărate esențe și naturi particulare. Deci există un singur suflet intelectual comun, deși pare a fi divizat.

Și în ceea ce privește toate celelalte părți ale acelor generali pe care i-am menționat, ca

fie suflete sensibile, fie subiecte, acestea de la sine (ca firesc iraționale) nu au nicio referință reciprocă comună unul la altul, deși mulți dintre ele conțin o minte sau o facultate rezonabilă în ele, prin care sunt condus și guvernat. Dar din orice minte rezonabilă, acesta este particularul natura, că se referă la tot ce este de felul ei și

dorește să fie unită: nici această afecțiune comună sau unitate reciprocă nu poate

și corespondența, să fie aici interceptate sau divizate sau limitate la detalii, cum sunt acele alte lucruri comune.

XXIV. ce iti doresti? Să trăiesc mult. Ce? Pentru a te bucura de operații ale unui suflet sensibil; sau a facultății apetitive? sau ar vrea crești și apoi scazi din nou? Ai putea să vorbești mult timp?

gândește-te și raționezi cu tine însuși? Care dintre toate acestea ți se pare vrednic

obiectul dorinței tale? Acum, dacă dintre toate acestea găsești că sunt dar de puțină valoare în ei înșiși, treceți la ultimul, care este, în toate lucruri de urmat pe Dumnezeu și rațiune. Dar pentru ca un om să se întristeze că prin moarte el

va fi lipsit de oricare dintre aceste lucruri, este atât împotriva lui Dumnezeu, cât și împotriva rațiunii.

XXV. Ce porțiune mică de eternitate vastă și infinită este, adică permis fiecăruia dintre noi și cât de repede dispare în general epoca lumii: a substanței comune și a sufletului comun de asemenea ce mică parte ne este repartizată;

tot pământul (cum ar fi) este că tu te târâi. După ce vei

pe bună dreptate ai luat în considerare aceste lucruri cu tine însuși; nu îți place nimic altceva

în lume să mai fie de orice greutate și moment, dar asta, să faci asta

numai ceea ce natura ta le cere; și să te conformezi la asta

pe care natura comună le permite.

XXVI. Care este starea actuală a înțelegerii mele? Căci aici stă

toate într-adevăr. Cât despre toate celelalte lucruri, ele sunt fără busola a mea

propria voință: și dacă fără busola voinței mele, atunci sunt ca morți

lucruri pentru mine și parcă ar fi doar fum.

XXVII. A stârni un om la disprețul morții, printre altele

lucruri, este de bună putere și eficacitate, pe care chiar și cei care au apreciat

plăcerea de a fi fericire și durere nefericire, au făcut totuși mulți dintre ei

disprețuiește moartea la fel de mult ca oricare. Și poate fi moartea îngrozitoare pentru el, pentru cine?

numai că pare bine, ceea ce în cursul obișnuit al naturii este

sezonier? lui, căruia, fie că acțiunile lui sunt multe sau puține, deci ei
fie totul bun, este totul unul; și cine dacă privește lucrurile lumii
a fi mereu la fel, fie pentru mulți ani, fie doar pentru câțiva ani, este
cu totul indiferent? omule! ca cetățean ai trăit și ai vorbit
în acest mare oraș lumea. Fie doar pentru atâția ani, sau nu, ce
este pentru tine? Ai trăit (poți fi sigur) atâta timp cât legile
și ordinele orașului cerute; care poate fi confortul comun al tuturor.
Atunci de ce ar fi rău pentru tine, dacă (nu este un tiran, nici un nedrept
judecă, dar) aceeași natură care te-a adus înăuntru, acum te trimite afară
a lumii? Ca și cum pretorul ar trebui să-l dea afară de pe scenă,
pe care îl luase să acționeze o vreme. Oh, dar piesa nu este încă la un
Sfârșit, există doar trei acte care s-au jucat încă din ea? Bine ai spus: căci în
chestiune de viață, trei acte este întreaga piesă. Acum pentru a seta un
anumit timp pentru
acțiunea fiecărui om, îi aparține numai lui, care a fost primul dintre voi
compoziția, așa este acum cauza dizolvării tale. Cât despre tine însuși; tu
nu are de-a face cu niciunul. Mergi atunci bine mulțumit și mulțumit: căci
la fel este și Cel ce te lepădă.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

ANEXA

CORRESPONDENȚA M. AURELIUS ANTONINUS ȘI M. CORNELIUS FRONTO[1]

M. CORNELIUS FRONTO era roman de neam, dar de provincie,

fiind originar din Cirta, în Numidia. De acolo a migrat la Roma în timpul domniei

lui Hadrian, și a devenit cel mai faimos retor al zilei sale. Ca a

pledoar și orator cu care a fost socotit de contemporanii săi cu greu inferior

Tully însuși, iar în calitate de profesor ajutorul său a fost căutat pentru cei mai nobili tineri

a Romei. Lui i-a fost încredințată educația lui M.

Aurelius și a colegului său L. Verus în copilărie; iar el era

răsplătit pentru eforturile sale printr-un loc în Senat și gradul consular

(143 d.Hr.). Prin exercitarea profesiei sale a devenit bogat; iar dacă el

spune că mijloacele sale nu sunt grozave,[2]

el trebuie să-și compară bogăția cu marii Romei, nu cu cei

cetățean obișnuit.

Înainte de secolul actual nu se știa nimic despre lucrările lui Fronto,

cu excepția unui tratat de gramatică; dar în 1815 cardinalul Mai a publicat un număr

de scrisori și câteva eseuri scurte ale lui Fronto, pe care le descoperise în a

palimpsest la Milano. Alte părți ale aceluiași MS. a găsit mai târziu în

Vatican, întregul fiind adunat

[1] Se fac referiri la ediția Naber, Leipzig (Trübner), 1867.

[2] Ad Verum imp. Aur. Caes., ii, 7. și editat în anul 1823.

Avem acum părți din corespondența sa cu Antoninus Pius, cu M.

Aurelius, cu L. Verus, și cu unii dintre prietenii săi și, de asemenea, mai mulți

fragmente retorice și istorice. Deși nici unul dintre cele mai ambițioase operele lui Fronto au supraviețuit, sunt destui pentru a da dovadă ale lui puterile. Niciodată o mare reputație literară nu a fost mai puțin meritată. Ar fi

greu de conceput ceva mai vanit decât stilul și concepția despre aceste scrisori; în mod clar omul era un pedant fără imaginație sau gust.

Într-adevăr, așa a fost vârsta în care a trăit și nu este de mirare că semăna la vârsta lui. Dar trebuie să fi fost în el mai mult decât o simplă pedanterie; acolo

a fost într-adevăr o inimă în bărbat, pe care a găsit-o Marcus și a găsit și o limba care ar putea spune adevărul. Scrisorile lui Fronto nu sunt deloc gratuite

din exagerare și laudare, dar nu arată atât de dezgustător

lingușirea care a umplut curtea romană. El admiră cu adevărat ceea ce laudă,

iar felul lui de a spune acest lucru nu seamănă cu ceea ce adesea trece drept critică la

ziua de azi. Nu se teme să mustre ceea ce crede greșit; iar cel

uimirea lui Marcus la aceasta va dovedi, dacă ar fi nevoie de dovezi, că el

nu era obișnuit cu tranzacțiile simple. „Ce fericit sunt”, scrie el, „că a mea

prietenul Marcus Cornelius, atât de distins ca orator și atât de nobil ca a

omule, crede că merită lăudat și blamat.”[3]

În alt loc se consideră binecuvântat pentru că Fronto l-a învățat

spune adevărul[4]

deși contextul arată că el vorbește despre expresie, tot este un punct în favoarea lui Pronto. O inimă sinceră este mai bună decât literară gust; iar dacă Fronto nu și-ar fi făcut datoria de către tânărul prinț, nu este ușor de înțeles prietenia care a rămas între ei până la ultimul.

[3] Ad M. Caes iii. 17

[4] Ad M. Caes iii. 12

Un exemplu de sinceritate care a fost între ei este dat de a diferență au avut față de cazul lui Herodes Atticus. Herodes era grec retor care avea o școală la Roma, iar Marcus Aurelius era printre ai lui elevilor. Atât Marcus, cât și împăratul Antoninus aveau o părere înaltă despre Irod; și tot ce știm demonstrează că era un om cu caracter înalt și generozitate princiară. Când era destul de mic a fost numit administrator al orașe libere din Asia și nici nu este surprinzător să descoperi că a făcut amar inamicii de acolo; într-adevăr, un conducător drept era sigur că își va face dușmani. Sfârșitul lui era că o deputație ateniană, condusă de oratorii Teodot și Demostratus, a făcut acuzații serioase împotriva onoarei sale. Nu este nevoie pentru a discuta aici fondul cauzei; este suficient să spunem: Irod a reușit să se apere spre mulțumirea împăratului. Pronto pare să fi luat parte din partea delegaților și să fi acceptat un brief

pentru acuzare, îndemnat într-o oarecare măsură de considerente personale; și

în această cauză, Marcus Aurelius îi scrie lui Fronto după cum urmează:

„AURELIUS CÆSAR prietenului său FRONTO, salutare.[5]

— Știu că mi-ai spus de multe ori că ești nerăbdător să găsești cum poți cel mai bine ma rog. Acum este momentul; acum poți să-mi crești dragostea față de

tu, dacă se poate mări. Un proces este la îndemână, în care oamenii par probabil nu numai să-ți aud discursul cu plăcere, ci să-ți vadă

indignare cu nerăbdare. Nu văd pe nimeni care îndrăznește să-ți dea un indiciu

chestiunea; pentru cei care sunt mai puțin prietenoși, preferă să te vadă acționând cu tine

oarecare inconsecvență; iar celor care sunt mai prietenoși, le este frică să pară

prietenos cu adversarul tău dacă ar trebui să te descurajeze de la tine

acuzare; apoi din nou, în cazul în care ați pregătit ceva îngrijit pentru

ocazie, ei nu pot îndura să vă răpească harangul prin tăcere

tu. Prin urmare, fie că mă considerați un consilier neplăcut, fie un băiat îndrăzneț, sau

prea amabil cu adversarul tău, nu pentru că cred că este mai bine, o să-mi ofer

sfătuiți cu oarecare precauție. Dar de ce am spus să-mi ofer sfatul? Nu, eu

cere de la tine; O cer cu îndrăzneală, iar dacă reușesc, promit

rămâne sub obligația ta. Ce? veți spune dacă sunt atacat, trebuie

nu plătiți pentru tat? Ah, dar vei obține o glorie mai mare, dacă chiar și când atact nu raspunzi nimic. Într-adevăr, dacă el începe, răspunde după cum vrei și vei avea o scuză corectă; dar i-am cerut să o facă

nu începe, și cred că am reușit. Vă iubesc pe fiecare dintre voi conform meritele tale și știu că minciuna a fost educată în casa lui P.

Calvisius, bunicul meu, și că am fost educat de tine; de aceea sunt plin de neliniște că această afacere cea mai neplăcută va fi gestionată ca pe cât de onorabil posibil. Am încredere că poți să-mi aprobi sfatul, pentru mine

intenția pe care o vei aproba. Cel puțin prefer să scriu neînțelept decât să taci necuviincios.'

[5] Ad M. Caes ii., 2.

a răspuns Fronto, mulțumind prințului pentru sfatul său și promițându-i că el

se va limita la faptele cauzei. Dar el subliniază că

acuzările aduse împotriva lui Irod au fost de așa natură încât cu greu pot fi făcute

agreabil; printre ele se numără spolierea, violența și crima. Cu toate acestea, este dispus chiar să lase unele dintre acestea să scadă dacă sunt ale prințului

plăcere. La aceasta Marcus a răspuns următorul răspuns: — [6]

„Acest lucru, dragul meu Fronto, este suficient pentru a mă face cu adevărat recunoscător

vouă, că până departe de a respinge sfatul meu, chiar l-ați aprobat.

În ceea ce privește întrebarea pe care o ridicăți în scrisoarea dumneavoastră, părerea mea este aceasta: toate

care se referă la cazul pe care îl susțineți trebuie adus în mod clar

înainte; ceea ce privește propriile sentimente, deși poate că ați avut tocmai provocarea, ar trebui lăsată nespusă. Povestea merită amândurora.

Fronto nu prezintă nicio pierdere de temperament la interferență și nici nu se micșorează

exprimându-și cazul cu sinceritate; iar Marcus, cu o toleranță remarcabilă

într-un prinț, nu poruncește ca prietenul său să fie lăsat nederanjat, dar

prevede doar un proces echitabil pe fondul cauzei.

[6] Ad. M. Caes., iii. 5.

Un alt exemplu poate fi dat dintr-o scrisoare a lui Fronto[7]

Iată altceva certăreț și frământat. am găsit uneori

vina cu tine în absența ta oarecum serios în compania câtorva

dintre cei mai intimi prieteni ai mei: uneori, de exemplu, când te amesteci

societate cu o înfățișare mai solemnă decât se cuvine, sau ar citi cărți în ea

la teatru sau la un banchet; nici nu m-am lipsit de la teatru sau

banchet când ai făcut-o.[8]

Atunci te spuneam un om dur, fără o companie bună, chiar dezagreabil,

uneori, când furia a luat-o mai bine pe mine. Dar a mai făcut cineva din

Același banchet vorbește împotriva ta, nu am putut îndura să-l aud

ecuanimitate. Astfel, mi-a fost mai ușor să-ți spun ceva

să mă dezavantajez, decât să-i aud pe alții făcând asta; la fel cum am putut mai mult

răbda cu ușurință să o pedepsească pe fiica mea Gratia, decât să o văd pedepsită de

alta.'

[7] Ad. M. Caes., iv. 12.

[8] Textul este obscur

Afecțiunea dintre ei este clară din fiecare pagină a corespondenței.

Sunt date acum câteva exemple, care au fost scrise în perioade diferite

Stăpânului MEU.[9]

„Așa am trecut ultimele zile. Sora mea a fost prinsă brusc

cu o durere interioară, atât de violentă încât m-am îngrozit la privirea ei; al meu

mama, în trepidarea ei din cauza asta, și-a învinețit accidental partea

pe un colț al peretelui; ea și noi am fost foarte îngrijorați de asta

lovitură. Pentru mine; mergând să mă odihnesc am găsit un scorpion în patul meu; dar eu

nu m-am culcat peste el, l-am omorât primul. Dacă te începi

mai bine, asta e o consolare. Mama mea este mai ușoară acum, mulțumesc lui Dumnezeu.

La revedere, cel mai bun și mai dulce maestru. Doamna mea vă trimite salutări.

[9] Ad M. Caes., v. 8.

[10] „Ce

pot găsi cuvinte care să se potrivească cu norocul meu, sau cum să-l
reproșez

merită constrângerea dură care este pusă asupra mea? Mă leagă repede
aici,

inima mea este tulburată, și cuprinsă de o asemenea neliniște; nici nu-mi
permite

grăbește-te cu Fronto-ul meu, viața și încântarea mea, să fiu lângă el la o
astfel de

moment de proastă sănătate în special, să-și țină mâinile, să se frigească
ușor

acel picior identic, în măsura în care se poate face fără disconfort, să asiste
el în baie, să-i susțin pașii cu brațul meu.'

[10] Ad M. Caes., i. 2.

[11] „Acesta

dimineața nu ți-am scris, pentru că am auzit că ești mai bun și

pentru că eu însumi eram angajat în alte afaceri și nu pot îndura niciodată

să-ți scriu orice decât dacă cu mintea liniștită și netulburată și

gratuit. Așa că, dacă suntem bine, spune-mi: ce îmi doresc, știi, și

cât de bine îmi doresc, știi. La revedere, stăpânul meu, mereu în fiecare

șansa pe primul loc în mintea mea, așa cum meriți să fii. Stăpânul meu, vezi
că nu sunt

adorm și mă silesc să dorm, ca să nu fii supărat pe mine.

Înțelegi că scriu asta noaptea târziu.

[11] iii. 21.

[12] „Ce

crezi că spiritul este în mine, când îmi amintesc cât de mult a trecut de când am

te-am văzut și de ce nu te-am văzut! și s-ar putea să nu o voi face

ne vedem încă câteva zile, în timp ce vă întăriți; ca tine

trebuie. Așa că, în timp ce stai întins pe patul de bolnav, și spiritul meu va sta jos împotriva,

întrucât,[13]

prin mila lui Dumnezeu vei sta drept, și duhul meu va rămâne ferm,

care arde acum de cea mai puternică dorință pentru tine. La revedere, suflet al

prințul tău, elevul tău.

[14]O

dragul meu Fronto, distinsul Consul! Cedez, ai cucerit:

pe toți cei care i-au iubit vreodată, i-ai cucerit în dragoste

concurs. Primește cununa învingătorului; iar vestitorul vă va vesti

victorie cu voce tare în fața propriului tribunal: „D-le Cornelius Fronto, consul,

câștigă și este încoronat învingător în Open International

Dragoste-rasa.”[15]

Dar, oricât de bătut aș fi, nici nu-mi voi slăbi și nici nu-mi voi relaxa pe ale mele

zel. Ei bine, mă vei iubi mai mult decât iubește orice om pe orice alt om; dar

Eu, care am o facultate de a iubi mai puțin puternică, te voi iubi mai mult decât

te iubește oricine altcineva; mai mult decât te iubești pe tine însuși. Gratia si eu

va trebui să lupte pentru asta; Mă îndoiesc că nu voi avea mai bine de ea.

Căci, după cum spune Plautus, dragostea ei este ca ploaia, ale cărei picături mari nu numai

pătrunde în rochie, dar se udă până în măduva.

[12] Ad M. Caes., iii. 19.

[13] Scriitorul folosește uneori arhaisme precum quom, pe care eu îl traduc „whenas”.

[14] Ad M. Caes., ii. 2.

[15] Scriitorul parodiază proclamația la jocurile grecești; cuvintele sunt și ele grecești.

Marcus Aurelius pare să fi avut aproximativ optsprezece ani când

începe corespondența, Fronto fiind de vreo treizeci de ani

mai vechi.[16]

Educația sistematică a tânărului prinț pare să fi fost terminată,

iar Pronto acționează acum mai mult ca consilierul său decât ca tutore. El recomandă

prințul să folosească simplitatea în discursurile sale publice și să evite

afectare.[17]

Marcus își dedică atenția vechilor autori care atunci au avut un mare

vogă la Roma: Ennius, Plautus, Nævius și asemenea oratori precum Cato și

Gracchus.[18]

Pronto îi îndeamnă să studieze Cicero, ale cărui scrisori, spune el, sunt toate

merita citita.

[16] Din dovezi interne: literele nu sunt aranjate în ordinea timpului. Vezi Prolegomenele lui Naher, p. xx. urmeaza.

[17] Ad M. Caes., iii. x.

[18] Ad M. Caes ii. 10,; iii. 18,; ii. 4.

Când dorește să-l complimenteze pe Marcus, el declară unul sau altul literele are adevăratul inel Tullian. Marcus își dă noaptele citirii când ar trebui să doarmă. Se exersează în compunerea de versuri și mai departe teme retorice.

„Este foarte drăguț din partea ta”, îi scrie lui Fronto,[19]

'să-mi cer hexametrele; Le-aș fi trimis imediat dacă le-aș fi avut

de mine. Adevărul este că secretarul meu, Anicetus, știi la cine mă refer, nu a făcut-o

împachetează oricare dintre compozițiile mele pentru ca eu să o iau cu mine. El îl cunoaște pe al meu

slăbiciune; i-a fost teamă că, dacă le-aș pune mâna pe ei, aș putea, ca de obicei,

fă fum din ele. Cu toate acestea, nu a fost teamă pentru hexametre. trebuie

mărturisesc adevărul stăpânului meu: îi iubesc. Studiez noaptea, de când

ziua este ocupată de teatru. Sunt obosit de o seară și mi-e somn

lumina zilei și deci nu fac mare lucru. Totuși, am făcut extrase din șaiszeci

cărți, cinci volume din ele, în ultimele zile. Dar când citești

amintiți-vă că „șaiszeci” include piese de teatru ale lui Novius, farse și unele

mici discursuri ale lui Scipio; nu te speria prea mult de numărul. tu

adu-ți aminte de Polemonul tău; dar mă rog să nu-ți aduci aminte de Horace, care are

a murit cu Pollio în ceea ce mă privește.[20]

La revedere, cel mai drag și mai afectuos prieten al meu, cel mai distins consul și iubitul meu stăpân, pe care nu l-am văzut în acești doi ani. Aceia care spun două luni, numără zilele. Să te mai văd vreodată?

[19] Ad M. Caes., ii. 10.

[20] El implică, ca în i. 6, că a încetat să-l mai studieze pe Horațiu.

Uneori Fronto îi trimite o temă pe care să o rezolve, astfel: „M. Lucilius tribunul poporului aruncă cu violență în închisoare un cetățean roman liber, împotriva părerii colegilor săi care cer eliberarea lui. Pentru acest act este marcat de cenzor. Analizați cazul și apoi luați ambele părți întoarce, atacă și apără.”[21]

Sau din nou: „Un consul roman, scoțându-și haina de stat, îmbracă mănușa și

ucide un leu printre tinerii de la Quinquatrus la vedere oamenii din Roma. Denunțare în fața cenzorilor.”[22]

Prințul are cunoștințe bune de greacă și citează din Homer, Platon, Euripide, dar din anumite motive Fronto l-a descurajat de la asta studiu.[23]

Meditațiile sale sunt scrise în limba greacă. Și-a continuat studiile literare de-a lungul vieții și după ce a devenit împărat îl găsim încă întrebând

consilierul său pentru copii ale Scrisorilor lui Cicero, prin care speră să se îmbunătățească

vocabularul său.[24]

Pronto îl ajută cu o serie de comparații, ceea ce, se pare, nu a făcut-o gândește-te ușor. Este de temut că izvorul elocvenței lui Marcus a fost pompat prin mijloace artificiale.

[21] Pollio a fost un gramatician, care l-a predat pe Marcus.

[22] Ad M. Caes., v. 27,; V. 22.

[23] Ep. Grace, 6.

[24] Ad Anton. Imp., II. 4.

O idee despre stilul său literar poate fi adunată din scrisoarea care urmează:
[25]

— L-am auzit pe Polemo declamând zilele trecute, ca să spună ceva despre lucruri

sublunar. Dacă mă întrebi ce părere am despre el, ascultă. Mi se pare un fermier harnic, înzestrat cu cea mai mare pricepere, care a cultivat a moșie mare numai pentru porumb și viță de vie și într-adevăr cu o bogată revenire de

culturi fine. Dar totuși în acel pământ al lui nu există smochin pompeian sau

Legumă ariciană, fără trandafir Tarentine, sau tăvăluș plăcut, sau gros crâng, sau platan umbros; totul este mai degrabă pentru utilizare decât pentru plăcere, așa ceva

așa cum ar trebui mai degrabă să lăudăm, dar nu-i pasă să iubești.

[25] Ad M. Caes, ii. 5.

O idee destul de îndrăzneță, nu-i așa, și judecată neplăcută, să reproșezi un bărbat

de o asemenea reputație? Dar când îmi amintesc că îți scriu, eu cred că sunt mai puțin îndrăzneț decât ai vrea.

— În acel moment sunt complet indecis.

— Există o hendecasilabă nepremeditată pentru tine. Deci înainte de a începe

poetizez, voi lua o ușoară cu tine. La revedere, dorința inimii mele, a ta Cel mai iubit al lui Verus, cel mai distins consul, maestru cel mai dulce.

La revedere, mă rog vreodată, cel mai dulce suflet.

Ce scrisoare crezi că mi-ai scris, aș putea să îndrăznesc să spun,

asta n-a scris niciodată ea care m-a plictisit și m-a alăptat, ceva atât de încântător,

atât de dulce ca miere. Și asta nu provine din stilul și elocvența ta fină:

altfel nu numai mama mea, ci toți cei care respiră.'

Pentru elev, nimic pe pământ nu a fost niciodată atât de bun ca al maestrului său

elocvența; pe această temă, Marcus se găsește destul de mult cu entuziasm.

[26] „Ei bine,

daca grecii antici au scris vreodata asa ceva, anunta-i pe cei care stiu

hotărăște-te: pentru mine, dacă îndrăznesc să spun așa, nu citesc niciodată vreo invectivă a lui Cato

atât de bine ca încomtumul tău. O dacă al meu

Domnul[27]

putea fi suficient de lăudat, suficient de lăudat ar fi fost

fara indoiala de catre tine! Astfel de lucruri nu se fac în zilele noastre.[28]

Era mai ușor să-l potrivești pe Pheidias, mai ușor să-l potrivești pe Apelles,
mai ușor în a

cuvânt care să se potrivească cu Demostene însuși sau Cato însuși; decât să
se potrivească cu asta

lucrare gata și perfectă. N-am citit niciodată ceva mai rafinat,

orice mai mult după tipul antic, orice mai delicios, orice

mai mult latină. O, fericită, să fii înzestrată cu o elocvență atât de mare! O
fericită

Eu, să fiu tiner sarcina unui asemenea maestru! O

argumente,[29]

O, aranjament, o, eleganță, o, înțelepciune, o, frumusețe, o, cuvinte, o,
strălucire, o

subtilitate, o, har, o, tratament, o, totul! Ia-mă răul, dacă tu

n-ar trebui să ți se pună într-o zi o vergelă în mână, o diademă pe frunte,

un tribunal ridicat pentru tine; atunci heraldul ne-ar chema pe toți – de ce eu

spune "noi"? V-ar chema pe toți, acei cărturari și oratori: unul câte unul pe
voi

le-ar face semn înainte cu toiagul tău și i-ar avertiza. Până acum eu

nu mi-a fost teamă de această îndemnizare; multe lucruri mă ajută să intru
în interior

scoala ta. Scriu asta în cea mai mare grabă; pentru când trimit

tu cu atâta bunăvoință o scrisoare de la Domnul meu, ce are nevoie de o
scrisoare mai lungă a mea?

Adio, atunci, slavă elocvenței romane, laudă-te cu prietenii tăi,
magnifico, cel mai încântător om, cel mai distins consul, maestru cel mai
dulce.

[26] Ad M. Caes., ii. 3.

[27] Împăratul Antoninus Pius este vorbit ca dominus meus.

[28] Această propoziție este scrisă în greacă.

[29] Câteva dintre aceste cuvinte sunt grecești, iar sensul nu este destul de
clar.

— După aceasta, vei avea grijă să nu spui atâtea bătăi de cap despre mine,
mai ales

în Senat. Acesta este un discurs monstruos! O dacă aș putea să te sărut
cap la fiecare titlu! Ai privit de sus pe toți cu o răzbunare.

Cită această orătură odată, degeaba vom studia, degeaba ne vom trudi, în
degeaba încordează fiecare nerv. La revedere mereu, dragul maestru.

Uneori Fronto coboară de pe culmile elocvenței pentru a oferi practic
sfaturi; ca atunci când sugerează cum ar trebui să se descurce Marcus cu
suita lui. Este

mai greu, recunoaște el, să ții curtenii în armonie decât să îmblânzi leii
cu lăută; dar dacă se va face, trebuie să fie prin eradicarea geloziei.

„Nu-ți lăsa prietenii”, spune Fronto,”[30]

'invidiază-te unul pe altul, sau credeți că ceea ce dați altuia este stricat
ei.

[30] Ad M Caes., iv. 1.

Ferește-ți invidia de suita ta și îți vei găsi prietenii amabili și armonios.'

Ici și colo ne întâlnim cu aluzii la viața lui de zi cu zi, ceea ce am putut doresc să fie mai frecvente. El merge la teatru sau la tribunale,[31] sau ia parte la ceremonia de judecată, dar inima lui este mereu cu a lui cărți. Sezonul de epocă, cu riturile sale religioase, a fost întotdeauna petrecut de Antoninus Pius în țară. Următoarele scrisori dați o noțiune sonoră despre ocupația unei zile la acel moment:[32]

[31] ii. 14

[32] iv. 5,6.

„DAGOGIUL MEU MAESTRE, — Sunt bine. Astăzi am învățat de la ceasul al nouălea

din noapte până în cea de-a doua oră a zilei, după ce a luat mâncare. M-am îmbrăcat apoi

papucii mei, iar de la a doua până la a treia oră a avut o cea mai plăcută mergi în sus și în jos înaintea camerei mele. Apoi încălțați și îmbrăcați - pentru noi

au fost porunciți să apară-M-am dus să-l aștept pe domnul meu împăratul. Ne-am dus

a-vânat, a făcut fapte osteneale, am auzit un zvon că au fost prinși mistreți, dar nu era nimic de văzut. Cu toate acestea, am urcat un deal destul de abrupt,

iar după-amiaza s-a întors acasă. M-am dus direct la cărțile mele. Off cu cizmele, jos cu mantia; Am petrecut câteva ore în pat. am citit

Discursul lui Cato despre Proprietatea lui Pulchra și altul în care el pune sub acuzare un tribun. Ho, ho! Te aud strigându-i bărbatului tău, cu tine ca

cât de repede poți și adu-mi aceste discursuri din biblioteca lui Apollo. Nu are rost să trimit: am și acele cărți la mine. Trebuie să ocoliți bibliotecar Tiberian; va trebui să cheltuiți ceva pe această chestiune; și când mă voi întoarce în oraș, mă voi aștepta să merg cu el. Ei bine, după citind aceste discursuri am scris un fleac nenorocit, destinat înecului sau ardere. Nu, într-adevăr încercarea mea de a scrie nu a ieșit deloc azi; alcătuirea unui vânător sau a unui vintager, ale cărui strigăte sunt ecou prin camera mea, odios și obositor ca tribunalele. Ce am spus eu? Da, s-a spus pe bună dreptate, căci stăpânul meu este un orator. eu

cred că am răcit, fie că am mers în papuci, fie din scriind prost, nu știu. Sunt mereu enervat de flegmă, dar astăzi

Se pare că plâng mai mult decât de obicei. Ei bine, voi turna ulei pe cap și voi pleca

la culcare. Nu vreau să-mi pun o picătură în lampa azi, atât de obosit sunt

Eu de la călărie și strănut. Adio, cel mai drag și iubit maestru, de care mi-e dor, pot spune, mai mult decât Roma însăși.

„IUBITUL MEU MAESTRE, sunt bine. Am dormit puțin mai mult decât de obicei pentru mine

ușoară rece, care pare să fie din nou bine. Așa că mi-am petrecut timpul de la

a unsprezecea oră a nopții până la a treia a zilei parțial în citirea în
Agricultura lui Cato, parțial în scris, nu chiar atât de rău ca ieri
într-adevăr. Apoi, după ce l-am așteptat pe tatăl meu, mi-am liniștit gâtul cu
miere-apă, aruncând-o fără să înghită: aș putea spune gargară, dar eu
nu va, deși cred că cuvântul se găsește în Novius și în alte părți. După
îngrijindu-mi gâtul, m-am dus la tatăl meu și am stat lângă el ca el
sacrificat. Apoi la prânz. Ce crezi că a trebuit să mănânc? Un pic de
pâine atât de mare, în timp ce îi priveam pe alții înghițind fasole fiartă, ceapă
și
pește plin de icre. Apoi ne-am pus pe treabă la strângerea strugurilor, cu
belșug
de transpirație și strigăte și, pe măsură ce citatul susține: „Câțiva adulți
ciorchine am lăsat supraviețuitori ai epocii.” După ceasul al șaselea noi
întors acasă. Am lucrat puțin, și o muncă slabă. Apoi am avut o
bârfă lungă cu mama mea dragă stând pe pat. Conversația mea a fost:
Ce crezi că face prietenul meu Fronto tocmai acum? Ea a spus: Și ce
te gândești la prietena mea Gratia?[33]
Rândul meu acum: Și cum rămâne cu micuța noastră Gratia,[34]
vrabiul? După acest gen de discuție și o ceartă despre care
pe celălalt îl iubeai cel mai mult, suna gongul, semnalul pe care îl avea tatăl
meu
plecat la baie. Am cinat, după abluții în pivnița cu ulei, adică noi
cină după abluții, nu după abluții în pivnița cu ulei; și

ascultat cu plăcere zguduirea rusticilor. După întoarcere, înainte
întorcându-mă pe o parte pentru a sforăi, îmi îndeplinesc sarcina și dau
socoteală despre ziua
încântătorului meu stăpân, căruia dacă aș putea tânji după puțin mai mult, l-
aș face
nu te deranjează să devii puțin mai subțire. La revedere, Fronto, oriunde ai
fi,
dulce de miere, draga mea, încântarea mea. De ce te vreau? te pot iubi
pe când departe.'

[33] Soția lui Fronto.

[34] Fiica lui Fronto

O anecdotă îl pune pe Marcus în fața noastră într-o nouă lumină:[35]

[35] Ad M. Caes ii. 12.

„Când tatăl meu s-a întors acasă de la vii, m-am urcat pe cal ca
de obicei, și a mers înainte pe o mică cale. Ei bine, acolo pe drum era o
turmă de oi, stând toate înghesuite ca și cum locul ar fi o
pustie, cu patru câini și doi ciobani, dar nimic altceva. Apoi unul
ciobanul i-a spus altui cioban, văzând un număr de călăreți: „Eu
spune, zice el, uită-te la călăreții ăia; fac o afacere de jaf.

Când am auzit asta, am dat din palme din pinteni calului meu și am călătorit
direct spre

oaie. Consternate oile se risipesc; colo-colo sunt

trecător și behăit. Un cioban își aruncă furculița, iar furca cade pe

călărețul care a venit lângă mine. Ne evadăm. Nu ne place niciunul pe Marcus

cu atât mai rău pentru acest condiment de răutate.

O altă scrisoare[36]

descrie o vizită într-un oraș de țară și arată spiritul anticar al scriitorului:-

'M. CÆSAR Stăpânului său M. FRONTO, salut.

— După ce am intrat în trăsură, după ce m-am lăsat de tine, am făcut o călătoria destul de confortabilă, dar am avut câteva picături de ploaie care să ne ude. Dar

înainte de a veni la casa de țară, ne-am întrerupt călătoria la Anagnia, a milă și ceva de șosea. Apoi am inspectat acel oraș antic, a este în miniatură, dar are în el multe antichități, temple și religioase ceremonii destul de îndepărtate. Nu există colț fără altarul lui, sau fane, sau templu; în plus, multe cărți scrise pe pânză, care aparține lucruri sacre. Apoi pe poarta ca am iese era scris de doua ori, ca urmează: „Preot don the fell.”[37]

L-am întrebat pe unul dintre locuitori care este acel cuvânt. El a spus că este cuvânt în dialectul hernic pentru pielea victimei, pe care preotul o pune peste șapca lui conică când intră în oraș. Am aflat multe altele lucruri pe care mi-am dorit să le cunosc, dar singurul lucru pe care nu-l doresc este

ca tu să lipsești de la mine; asta este neliniștea mea principală. Acum pentru

tu, când ai plecat din acel loc, te-ai dus în Aurelia sau în Campania?
Asigurați-vă că îmi scrieți și spuneți dacă ați deschis vintage sau
a dus o mulțime de cărți la casă; asta, de asemenea, indiferent dacă ratați
eu; Sunt nebun să o întreb, când îmi spui despre tine. Acum dacă tu
dor de mine și dacă mă iubești, trimite-mi scrisorile tale des, care este a
mângâiere și mângâiere pentru mine. Într-adevăr, aș prefera să citesc de
zece ori
scrisorile tale decât toate vițele lui Gaurus sau ale marsienilor; pentru
acestea
Viță-de-vie signiană au strugurii prea rangați și fructele prea ascuțite în gust,
dar
Prefer vinul mustului de băut. În plus, strugurii aceia sunt mai drăguți
mâncați uscat decât proaspăt-coapt; Jur că mai degrabă le-aș călca sub
picioare
decât să-mi pun dinții în ele. Dar mă rog să fie milostivi și iertătoare,
și acordă-mi iertare gratuită pentru aceste glume ale mele. La revedere, cel
mai bun prieten,
cel mai drag, cel mai învățat, cel mai dulce maestru. Când vezi că mustul
fermentează
cuva, amintește-ți că tocmai așa în inima mea țâșnește dorul de tine
și curgând și clocotind. La revedere.'

[36] Ad Verum. Imp ii. 1, s. fin.

[37] Santentum

Luând în considerare toate exagerările convenționale, este clar din
corespondență că a existat o dragoste profundă între Marcus și preceptor.

Scrisorile acoperă câțiva ani la succes, dar la scurt timp după nașterea lui Fiica lui Marcus, Faustina, există un decalaj mare. Nu rezultă asta scrisorile au încetat complet, pentru că știm că o parte din colecție este pierdut; dar probabil că între Marcus și Fronto au fost mai puține relații sexuale

după ce Marcus s-a dus la studiul filosofiei sub îndrumarea lui Rusticus.

Când Marcus a succedat la tron în 161, scrisorile încep din nou, cu formalitate ușor crescută din partea lui Fronto și continuă pentru unii patru ani, când Fronto, care s-a plâns continuu de stare proastă, pare să fi murit. O scrisoare a perioadei ulterioare dă câteva detalii interesante despre viața publică a împăratului, care merită citând. Fronto vorbește despre victoriile și elocvența lui Marcus în mod obișnuit

încordare de mare laudă și apoi continuă.[38]

— Armata când ai luat-o în mână era cufundată în lux și desfătare și corupt cu o lungă inactivitate. La Antiochia soldații fuseseră Wont să aplaude la piesele de teatru, cunoștea mai multe grădini din cel mai apropiat restaurant decât al câmpului de luptă. Caii erau păroși din lipsă de îngrijire, călăreți netezi pentru că părul le fusese smuls de către rădăcini[39]

un lucru rar era să vezi un soldat cu păr pe braț sau pe picior. Mai mult,

erau mai bine drest decât înarmați; atât de mult, încât Laelianus Pontius, a om strict al vechii discipline, a spart cuirasa unora dintre ei cu vârfurile degetelor și a observat perne pe spatele cailor. La a lui direcția prin care au fost tăiate smocuri și din șeile călăreților a venit ceea ce părea a fi pene smulse de la găște. Puțini dintre bărbați ar putea boltă călare, restul s-au urcat cu greu cu ajutorul călcâiului iar genunchiul și piciorul nu mulți puteau arunca o lance, cei mai mulți au făcut-o fără forță sau putere, de parcă ar fi fost lucruri de tăiat cubulețe de lână obișnuit în tabără, somnul dura toată noaptea, sau dacă vegheau era peste cupa de vin. Prin ce reglementări să-i rețină pe astfel de soldați ca aceștia, și să-i îndrepte spre onestitate și industrie, n-ai învățat de la Severitatea lui Hannibal, disciplina lui Africanus, actele lui Metellus consemnate în istorie.

[38] Ad Verum. imp., ii. eu, s.fin.

[39] O marcă comună a efeminatului la Roma.

După ce scrisorile preceptoriale încetează, ceilalți sunt preocupați evenimente domestice, sănătate și boală, vizite sau prezentări, naștere sau moartea. Așa îi scrie împăratul vechiului său prieten, care arătase unele neîncrederea în a căuta o

interviu:[40]

[40] Ad Verum. Imp. Aur. Caes., i. 3.

— Stăpânului MEU.

— Am o plângere serioasă împotriva ta, dragul meu stăpân, dar într-adevăr a mea

durerea este mai mult decât supărarea mea, pentru că după atât de mult timp nici eu

te-a îmbrățișat și nici nu ți-a vorbit, deși ai vizitat palatul și

clipă după ce l-am părăsit pe prinț, fratele meu. I-am reproșat fratelui meu sever pentru că nu m-a amintit; nici nu a îndrăznit să nege vina. Fronto din nou

scrie cu o ocazie: „Am văzut-o pe fiica ta. Era ca și cum te-am văzut

iar Faustina în copilărie, atât de cât de fermecător i-a luat chipul

fiecare dintre ai tăi. Sau din nou, la o dată ulterioară:[41]

Ți-am văzut puii, cea mai încântătoare priveliște pe care am văzut-o vreodată la mine

viata, așa ca tine încât nimic nu se aseamăna mai mult decât asemanarea...

Prin

mila Cerului au o culoare sănătoasă și plămâni puternici. Unul a ținut o

bucată de pâine albă, ca un mic prinț, cealaltă o bucată comună,

ca un adevărat fiu de filozofi.'

[41] Ad Ant. Imp i., 3.

Marcus, știm, era devotat copiilor săi. Erau delicatese în

sănătate, în ciuda asigurării lui Fronto, și doar un fiu a supraviețuit

tată. Ecouri ale acestei afecțiuni găsim din când în când în scrisori. „Noi

mai am căldură de vară aici, scrie Marcus, dar de când fetițele mele sunt destul de bine, dacă pot să spun așa, este ca climatul încurajator al primăverii la noi.”[42]

Când micuța Faustina s-a întors din valea umbrei morții, tatăl ei scrie imediat pentru a-l informa pe Fronto.[43]

Simpatia pe care o cere o dă și pe măsură ce bătrânețea aduce din ce în ce mai mult

infirmitate, Marcus devine și mai solicitant pentru profesorul său iubit.

Bietul bătrân a suferit o lovitură grea în moartea nepotului său, pe pe care Marcus scrie:[44]

— Tocmai am auzit de nenorocirea ta. Mă simt îndurerat ca și când mă simt îndurerat

articulațiilor tale îți dă durere, ce crezi că simt, dragă maestru,

când ai dureri de minte? Replica bătrânului, în ciuda unei anumite

conștiința de sine, este plină de patos. El povestește cu mândrie evenimentele

de o viață lungă și dreaptă, în care nu a greșit nimănui și în care a trăit

armonie cu prietenii și familia lui. Afectațiile îi scad de la el,

precum strigătul durerii este forțat din inima lui:—

[42] Ad M. Caes., v. 19

[43] iv. 11

[44] De Nepote Amissa

[45] „Mulți

astfel de dureri m-a vizitat averea toată viața. Să treci pe lângă mine
alte suferințe, am pierdut cinci copii sub cel mai jalnic
condiții posibile: pentru cei cinci am pierdut unul câte unul când fiecare era
singurul meu
copil, suferind aceste lovituri de doliu în așa fel încât fiecare
copilul s-a născut unuia deja îndoliat. Astfel mi-am pierdut copiii
fără mângâiere, și i-a luat în mijlocul unei dureri noi...'

[45] De Nepote Amissa 2

Scrisoarea continuă cu reflecții asupra naturii morții, „mai mult să fie
bucurat decât plâns, cel mai tânăr moare,' și o judecată de
Providența nu lipsită de demnitate, smulsă de el parcă prin aceasta din urmă
nenorocire culminând. Se încheie cu un rezumat al vieții sale în
protestează împotriva loviturii care i-a căzut pe capul gri.

„De-a lungul vieții mele lungi nu am comis nimic care ar putea aduce
dezonoare, sau rușine, sau rușine: nu am nicio faptă de avariție sau trădare
făcut în toate zilele mele: nu, dar multă generozitate, multă bunătate, mult
adevăr

și am dat dovadă de credincioșie, adesea cu riscul vieții mele. am
a trăit în prietenie cu fratele meu bun, pe care mă bucur să-l văd în stăpânire
de cea mai înaltă funcție prin bunătatea tatălui tău și prin prietenia ta la
pace si odihna perfecta. Funcțiile pe care le-am obținut eu însumi nu le-am
avut niciodată

s-a străduit prin orice mijloace subterane. Mi-am cultivat mintea mai
degrabă decât

corpul meu; urmărirea învățării am preferat să-mi măresc averea.

Am preferat să fiu sărac decât să fiu legat de obligația oricărui om, chiar și de a

mai degrabă vrei decât să cerșești. Nu am fost niciodată extravagant în a cheltui bani,

L-am câștigat uneori pentru că trebuie. Am vorbit cu scrupulozitate

adevărul și m-am bucurat să aud că mi se spune. M-am gândit

mai bine să fii neglijat decât să măcar, să fii mut decât să te prefaci, să fii

mai rar prieten decât să fii adesea un lingușitor. Puțin am căutat,

merita nu puțin. Atat cât am putut, am asistat fiecare în funcție de

mijloacele mele. Am ajutat cu ușurință celor care merită, fără teamă

nemeritabile. Nimeni, dovedindu-se a fi nerecunoscător, nu m-a făcut mai încet

acordă cu promptitudine toate beneficiile pe care le puteam oferi și nici nu am fost vreodată aspru

ingratitude. (Urmează un pasaj fragmentar, în care pare să vorbească

de dorința lui de un sfârșit pașnic și de pustiirea casei lui.) Am

a suferit o boală lungă și dureroasă, iubitul meu Marcus. Apoi am fost vizitat

prin nenorociri jalnice: pe soția mea am pierdut-o, pe nepotul meu în care am pierdut-o

Germania:[46]

vai de mine! Mi-am pierdut Decimanus. Dacă aș fi făcut din fier, în acest timp

Nu mai puteam scrie.

[46] În războiul împotriva Catti.

Este de remarcat faptul că în Meditațiile sale Marcus Aurelius îl menționează pe Fronto

doar o dată.[47]

Toate studiile sale literare, oratorie și critica (așa cum a fost) sunt uitat; și, spune el, „Fronto m-a învățat să nu mă aștept la natural afecțiunea celor înalți născuți.’ Fronto chiar a spus mai mult de atât: că „afecțiune” nu este o calitate romană și nici nu are un nume latin.[48]

Roman sau nu, Marcus a găsit afecțiune în Fronto; iar dacă a depășit pregătirea intelectuală a maestrului său, nu a pierdut niciodată legătura cu adevăratul

inima omului este ceea ce numele lui Fronto aduce la el

amintire, nu disertații despre verbe compuse sau critici fatuoase ale stil.

[47] Cartea I, 8.

[48] Ad Verum, ii. 7

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

NOTE

Aceasta nu fiind nici o ediție critică a textului, nici o ediție modificată din traducerea lui Casaubon, nu s-a considerat necesar să se adauge complet

note. Notele proprii ale lui Casaubon au fost omise, pentru că în cea mai mare parte

sunt discursive și nu sunt necesare pentru înțelegerea a ceea ce este scris. În cele care urmează, anumite modificări ale lui sunt

menționat, pe care îl propune în notele sale, și urmează în traducere.

În plus, se fac una sau două corecții acolo unde a greșit

greacă, iar traducerea ar putea induce în eroare. Cei care nu vin

sub aceste două capete se vor explica.

Textul în sine a fost pregătit printr-o comparație a edițiilor din 1634

și 1635. Trebuie avut în vedere că a lui Casaubon este adesea mai degrabă a

parafrazați decât o traducere apropiată; și nu părea că merită

observați fiecare variație sau amplificare a originalului. În original

ediții tot ceea ce Casaubon concepe ca fiind înțeles, dar nu exprimat, este

cuprinse între paranteze drepte. Aceste paranteze sunt omise aici, așa cum

sunt

interferează cu confortul cititorului; și la fel și unele dintre

redări alternative sugerate de traducător. În câteva cazuri, latină

cuvintele din text au fost înlocuite cu limba engleză.

Numerele dintre paranteze se referă la textul Teubner din Stich, dar

diviziunile

ale textului sunt lăsate nealterate. Pentru unele dintre referințele

identificate sunt

îndatorat lui Marcus Aurelius al domnului G. H. Rendall.

CARTEA II „Amândoi să frecventeze” (4). Gr. τὸ μὴ, C.

presupuneri τὸ μὲ. Textul este probabil corect: „Eu

nu am frecventat prelegeri publice și am fost predat acasă”.

VI Idiotii.... filozofi (9). Lectura este îndoielnică, dar sensul

pare a fi: „bărbați simpli și neînvățați”

XII „Claudius Maximus” (15). Lectura MS Palatin. (acum pierdut)

a fost parakhsiz Maximon, pe care C. presupune a ascunde literele kl ca an abrevierea lui Claudius.

XIII „Pacientul auz... N-ar fi vrut” (16). C. traduce coniectura sa

citind epimonon ollan. pe proapsth Stich sugerează o lectură cu mult același sens:epimonon all antoi „Tratație strictă și rigidă” (16). C.

traduce tonvn (Pal. MS.) ca și cum din tonoz, în sensul de

„tulpina”. "rigoare." Citirea altor MSS. tonvn este de preferat.

XIII „Congiarii” (13). dianomais, „doles”.

XIV „Cajeta” (17). Pasajul este cu siguranță corupt. C. spionează o referință

lui Chryses rugându-se pe malul mării în Iliada și presupune că M.

Aurelius să fi făcut la fel. Niciuna dintre modificările sugerate nu este

satisfăcător. La § XV. Cartea a II-a. de obicei, se consideră că începe. CARTEA II III.

„Fă, suflete” (6). Dacă lectura primită este corectă, trebuie să fie sarcastică;

dar există mai multe variante care arată cât de nesatisfăcător este. C.

se traduce „en gar o bioz ekasty so par anty”, ceea ce nu înțeleg.

Sensul cerut este: „Nu te violenta, căci nu ai mult

să folosească respectul de sine. Viața nu este (v. 1. atât de lungă pentru fiecare, și această viață

căci tu ai fost aproape gata”.

X. „Onoarea și creditul continuă” (12). Verbul a renunțat la

text, dar C. a furnizat unul dintre sensurile cerute.

XI. „Luați în considerare” etc. (52). Acest verb nu este în greacă, ceea ce înseamnă:

„(Și rațiunea arată și) cum omul etc.”

CARTEA IV XV. „Agathos” (18): Acesta nu este probabil un nume propriu, ci cel

textul pare să nu fie corect. Sensul poate fi „omul bun ar trebui”

XVI. oikonomian (16) este un „beneficiu practic”, un scop secundar. XXXIX.

„Căci aici se află totul...” (~3). C. traduce conjectura lui olan pentru ola.

CARTEA V XIV. katorqweiz (15): Acte de „dreptate” sau „dreptate”.

XXIII. „Roarer” (28): Gr. „tragedian”. Ed. 1 are curvie, ed. 2

corectează „curvă”, dar omite să modifice cuvântul la al doilea apariția.

XXV. „Tu le-ai...” (33): Un citat din Homer, Odiseea, iv. 690.

XXVII. „Unul dintre poeți” (33): Hesiod, Op. et Dies, 197.

XXIX și XXX. (36). Greacă pare să conțină citate din surse

necunoscut, iar traducerea este o parafrază. (Una sau două modificări sunt făcute aici pe autoritatea celei de-a doua ediții.) CARTEA VI XIII.

„Afectat și calificat” (i4): exis, puterea de coeziune arătată în lucruri neînsuflețit; fusiz, puterea de creștere observată la plante și altele asemenea.

XVII. „Mire de ei” (18): adică omenirea.

XXXVII. „Chrysippus” (42): C. se referă la un pasaj al lui Plutarh De Communibus Notitiis (c. XIV), unde Chrysippus este reprezentat ca spunând că o frază grosolană poate fi ticăloasă în sine, totuși să aibă locul cuvenit într-o comedie ca contribuind la un anumit efect.

XL. „Om sau bărbați...” Nu există nicio pauză în greacă, ceea ce înseamnă: „Orice (este benefic) pentru un om este la fel și pentru alți oameni.”

XLII. Nu există nicio pauză în greacă.

CARTEA VII IX. C. traduce conjectura sa mh pentru h. Greacă înseamnă „drept, sau rectificat”, cu un joc de literal și metaforic sensul lui ortoz.

XIV. endaimonie. conține cuvântul daimwn în compoziție. XXII. Textul este corupt, dar cuvintele „sau dacă ar fi puțini” ar trebui să fie „acesta este puțin suficient.”

XXIII. „Platon”: Republica, vi. p. 486 A.

XXV. „O să fie”, etc. Euripide, Belerofon, frag. 287 (Nauck).

„Vieți”, etc. Euripide, Hypsipyle, frag. 757 (Nauck). „Atâta timp”, etc.

Aristofan, Acharne, 66 i.

Apologia „Platon”, p. 28 B.

„Pentru astfel” Apologia, p. 28 F.

XXVI. „Dar, nobile domn”, etc. Platon, Gorgias, 512 D. XXVII. „Și în ceea ce privește

acele părți" etc. Un citat din Euripide, Chryssipus, frag. 839 (Nauck).

„Cu carne”, etc. Din Euripide, Supplices, 1110. XXXIII. "Amândoi," adică viața și luptele.

„Spune el” (63): Platon, citat de Epictet, Arr. i. 28, 2 și 22.

XXXVII. „Cum știm noi”, etc. Greacă înseamnă: „cum știm noi dacă Telauges nu aveau un caracter mai nobil decât Sofocle? Aluzia este necunoscută.

XXVII. „Înghet” Cuvântul este scris de Casaubon ca nume propriu, „Pagus”.

„Trănicia lui Socrate era celebră”; vezi Platon, Simpozion, p. 220.

CARTEA X XXII. Greacă înseamnă „respirație meschină care poartă cadavre, astfel încât

povestea despre Dead Man's Land este mai clară”.

XXII. „Poetul” (21): Euripide, frag. 898 (Nauck); compara cu Eschil, Danaides, frag. 44.

XXIV. „Platon” (23): Theaetetus, p. 174 D.

XXXIV. „Poetul” (34): Homer, Iliada, vi. 147.

XXXIV. „Lemn”: O traducere a lui ulh, „materie”.

XXXVIII. „Retorică” (38): Mai degrabă „darul vorbirii”; sau poate „decret” al facultății de raționament.

CARTEA XI V. „Cithaeron” (6): Oedip scoate acest strigăt după ce a descoperit că

și-a împlinit soarta îngrozitoare, a fost expus pe Cithaeron când era copil să moară, iar strigătul implică că și-ar fi dorit să fi murit acolo. Sofocle,

Oedip Tyrannus, 1391.

V. „Noua comedie...”, etc. C. aici s-a abătut destul de mult de la greacă.

Traduceți: „și înțelegeți în ce scop a fost adoptată Noua Comedie, care în grade mici au degenerat într-o simplă demonstrație de pricepere în mimetism.” C.

scrie Comedia Vetus, Media, Nova. XII. „Phocion” (13): Când urmează să fie dat la moarte i-a poruncit fiului său să nu poarte răutate împotriva atenienilor.

XXVIII. „Inima mea”, etc. (31): Din Homer, Odiseea ix. 413. „Ei vor”

Din Hesiod, Opera et Dies, 184.

„Epictetus” Arr. i. II, 37.

XXX. „Tăiați strugurii” (35): Corecți „spice de porumb”. „Epictetus”(36): Arr. 3, 22, 105.

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius

GLOSAR

Acest glosar include toate numele proprii (cu excepția câtorva care sunt ne semnificativ sau necunoscut) și toate cuvintele învechite sau obscure.

ADRIANUS, sau

Hadrian (76-138 d.Hr.), al XIV-lea împărat roman.

Agrippa, M. Vipsanius (63-12 î.Hr.), un soldat distins sub

Augustus.

Alexandru cel Mare, rege al Macedoniei și cuceritor al Orientului, 356-323

B.C.

Antisthenes din Atena, fondatorul sectei filozofilor cinici, și an
adversarul lui Platon, secolul al V-lea î.Hr. Antoninus Pius, al XV-lea împărat
roman,

138-161 d.Hr. unul dintre cei mai buni prinți care au urcat vreodată pe tron.

Apatia: idealul stoic era calmul în orice împrejurare și nesimțirea
la durere și absența oricărei exaltări la, plăcerea sau norocul.

Apelles, un pictor celebru al antichității.

Apollonius din Alexandria, numit Dyscolos, sau „prost temperat”, un mare
gramatician.

Aposteme, tumoră, excrescență.

Arhimede din Siracuza 287-212 î.Hr., cel mai faimos matematician al
antichitate.

Athos, un promontoriu de munte la N. Mării Egee.

Augustus, primul împărat roman (condus între 31 î.Hr.-14 d.Hr.).

Evita, gol.

BACCHIUS: Au fost mai multe persoane cu acest nume, iar cea însemnată
este

poate muzicianul.

Brutus (1) eliberatorul poporului roman de sub regii săi și (2) cel
ucigașul lui Cezar.

Ambele nume erau cuvinte uzuale.

Cezar, Caius, Iulius, dictatorul și cuceritorul.

Caieta, o localitate din Latium.

Camillus, un dictator celebru în primele zile ale Republicii Romane.

Carnuntum, un oraș de pe Dunăre în Panonia Superioară.

Cato, numit de Utica, un stoic care a murit de propria sa mână după bătălie din Thapsus, 46 î.Hr. Numele lui era proverbial pentru virtute și curaj.

Prudent, precaut.

Cecrops, primul rege legendar al Atenei.

Charax, poate istoricul preot cu acel nume, a cărui dată este necunoscut, cu excepția faptului că trebuie să fie mai târziu decât Nero.

Chirurg, chirurg.

Chrysippus, 280-207 î.Hr., un filozof stoic și fondatorul stoicismului ca filozofie sistematică.

Circul, Circul Maxim de la Roma, unde aveau loc jocuri. Erau patru firme care au contractat să furnizeze cai, șoferi etc. Acestea au fost numite Factiones și fiecare avea culoarea sa distinctivă: russata (roșu), albata (alb), veneta (albastru), prasina (verde). A existat o mare rivalitate între ei, și revolte și vărsări de sânge nu de puține ori.

Cithaeron, un lanț muntos la N. de Attica.

Comedie, antică; un termen aplicat comediei attice a lui Aristofan și vremea lui, care critica oamenii și politica, ca un comic modern jurnal, cum ar fi Punch. Vezi o comedie nouă.

Compendios, scurt.

Vanzare, parere.

Mulțumire, mulțumire.

Crates, un filozof cinic din secolul al IV-lea î.Hr.

Cresus, regele Lidiei, proverbial pentru bogăție; a domnit între 560-546 î.Hr.

Cinicii, o școală de filozofi, fondată de Antisthenes. Textele lor au fost un fel de caricatură a socratismului. Nimic nu era bun decât virtutea, nimic rau dar viciu. Cinicii au repudiat toate pretențiile civile și sociale și au încercat să se întoarcă la ceea ce ei au numit o stare a naturii. Mulți dintre ei

erau foarte dezgustătoare în manierele lor.

DEMETRIUS din Phalerum, un orator atenian, om de stat, filozof și poet. Născut în 345 î.Hr.

Democrit de Abdera (460-361 î.Hr.), celebrat drept „râsul”.

filosof, al cărui gând constant a fost „Ce proști să fie acești muritori”. El a inventat teoria atomică.

Dio din Siracuza, un discipol al lui Platon, iar ulterior tiran al Siracuza.

Ucis în 353 î.Hr.

Diogene, Cinic, născut în jurul anului 412 î.Hr., renumit pentru grosolănia și rezistență.

Diognetus, pictor.

Renunță la, suportă.

Dogmate, vorbe conțioase sau reguli filozofice de viață.

EMPEDOCLES din Agrigentum, fl. secolul al V-lea î.Hr., un filozof, care primul a stabilit că există „patru elemente”. El credea în

transmigrarea sufletelor și indestructibilitatea materiei.

Epictet, un renumit filozof stoic. Era din Frigia, la început a sclav, apoi slobod, șchiop, sărac și mulțumit. Lucrarea a sunat Encheiridion a fost compilat de un elev din discursurile sale.

Epicurienii, o sectă de filozofi fondată de Epicur, care „a combinat fizica lui Democrit, adică teoria atomică, „cu etica lui Aristip.”

Ei și-au propus să trăiască pentru fericire, dar cuvântul nu a suportat atât de grosolan

și simțul vulgar la început pe care l-a luat curând.

Epicur din Samos, 342-270 î.Hr.

A trăit la Atena în „grădinile” sale, un urban și amabil, dacă oarecum inutil, viata. Caracterul lui era simplu și temperat și nu avea nimic din viciu sau indulgența care a fost asociată ulterior cu numele de epicuriană.

Eudoxus din Cnidus, un celebru astronom și medic din secolul al IV-lea î.Hr.

C.

FATAL, sortit.

Fortuit, întâmplare (adj.).

Fronto, M. Cornelius, retor și pledător, numit consul în 143 d.Hr.

numărul scrisorilor sale către M, Aur. iar altele există.

GRANUA, afluent al Dunării.

HELICE, vechea capitală a Ahaiei, înghițită de un cutremur, 373

B.C.

Helvidius Priscus, ginerele lui Thrasea Paetus, un om nobil și un amant de libertate. A fost alungat de Nero și ucis de Vespasian.

Heraclit din Efes, care a trăit în secolul al VI-lea î.Hr. A scris mai departe filozofie și științe naturale.

Herculaneum, lângă Muntele Vezuviu, îngropat de erupția din 79 d.Hr.

Hercule, p. 167, ar trebui să fie Apollo. Vezi Muze.

Pauza, gol.

Hipparchus din Bitinia, un astronom din secolul al II-lea î.Hr., „Adevăratul părintele astronomiei”.

Hipocrate din Cos, aproximativ 460-357 î.Hr. Unul dintre cei mai cunoscuți medici

de antichitate.

IDIOT, înseamnă doar cel care nu se pricepe la nimic, „lacul”, cel care nu a fost instruit din punct de vedere tehnic în nicio artă, meșteșug sau vocație.

LEONNATUS, un general distins sub Alexandru cel Mare.

Lucilla, fiica lui M. Aurelius și soția lui Verus, căruia i-a supraviețuit.

MÆCENAS, un sfătuitor de încredere al lui Augustus și un patron generos al inteligenței

și bărbați literari.

Maximus, Claudius, un filozof stoic.

Menippus, un filozof cinic.

Meteores, ta metewrologika, „filozofie înaltă”, folosită în special de astronomie

și filozofia naturală, care au fost legate de alte speculații.

Comedie de mijloc, ceva la jumătatea distanței dintre Comedia Veche și Noua. Vezi

Comedie, comedie antică și comedie nouă.

Lucruri de mijloc, Cartea 7, XXV. Stoicii au împărțit toate lucrurile în virtuți, viciul și lucrurile indiferente; dar ca fiind „indiferenți” ei au considerat majoritatea

acele lucruri pe care lumea le consideră bune sau rele, cum ar fi bogăția sau sărăcia. Dintre acestea, unele erau „de dorit”, altele „de respins”.

Muze, cele nouă zeități care au prezidat diferite tipuri de poezie, muzică, etc. Conducătorul lor era Apollo, unul dintre titlurile căruia este Musegetes, Conducătorul

a Muzelor.

NERVI, șiruri.

New Comedy, Comedia mansardă a lui Menandru și școala lui, care a criticat nu persoane, ci maniere, ca o operă comică modernă. Vezi Comedie, antică.

PALESTRA, scoala de lupte.

Pancratiast, concurent în pancratium, un concurs combinat care cuprindeau box și lupte.

Parmularii, gladiatori înarmați cu un mic scut rotund (parma).

Pheidias, cel mai cunoscut sculptor al antichității.

Philippus, fondatorul supremației macedonene și tatăl lui Alexandru

cel Mare.

Phocion, un general și om de stat atenian, un om nobil și înalt la minte, secolul al IV-lea î.Hr.

El a fost numit de Demostene, „tucatorul menstruației”.

A fost omorât de către Stat în 317, pe o suspiciune falsă, și a părăsit a mesaj pentru fiul său „să nu poarte ranchiună față de atenieni”.

Pin, chin.

Platon al Atenei, 429-347 î.Hr. A folosit metoda dialectică inventată de el maestru Socrate.

A fost, poate, la fel de poet ca și filosof. El este în general identificat cu Teoria ideilor, că lucrurile sunt ceea ce sunt prin participare cu Ideea noastră eternă. „Commonwealth”-ul lui era un fel de utopie.

Platoniști, adepți ai lui Platon.

Pompei, lângă Muntele Vezuviu, îngropat în erupția din 79 d.Hr.

Pompeius, C. Pompeius Magnus, un general de mare succes la sfârșitul anului

Republica Romană (106-48 î.Hr.).

Prestidigitator, jongler.

Pitagora din Samos, un filozof, om de știință și moralist al secolului al VI-lea secolul î.Hr.

QUADI, un trib din S. Germania.

Domnul Aurelius a purtat război împotriva lor și o parte din această carte a fost scrisă

în câmp.

RICTUS, gape, fălci.

Rusticus, Q. Junius sau filozof stoic, numit de două ori consul de M.

Aurelius.

SACRAR, altar.

Salaminius, Cartea 7, XXXVII. Leon din Sala-mis. Socrate a fost ordonat de către

Treizeci de tirani să-l aducă înaintea lor și Socrate, pe propria lui riscă, refuzat.

Sarmatae, un trib care locuiește în Polonia.

Sceletum, schelet.

Scepticii, o școală de filozofie fondată de Pyrrho (secolul al IV-lea î.Hr.). El a susținut „suspendarea judecății” și a predat relativitatea cunoașterii și imposibilitatea probei. Școala nu este diferită de școala agnostică.

Scipio, numele a doi mari soldați, P. Corn. Scipio Africanus, cuceritorul lui Hannibal și P.

Porumb. Sc. Afr. Minor, care a intrat în familie prin adopție, care a distrus Cartagina.

Secutoriani (cuvânt bătut de C.), Sececutores, înarmați gladiatori, care erau înfrunțați cu alții cu plasă și trident.

Sextus din Cheronea, un filozof stoic, nepotul lui Plutarh.

Prost, simplu, comun.

Sinuessa, un oraș din Latium.

Socrate, un filozof atenian (469-399 î.Hr.), fondatorul dialecticii metoda. Condamnat la moarte pe o acuzație falsă de compatrioții săi.

Stint, limitează (fără a implica neglijență).

Stoicii, un sistem filozofic fondat de Zenon (secolul al IV-lea î.Hr.) și sistematizat de Hrisip (secolul III î.Hr.). Teoria lor fizică a fost a materialismul panteist, summum bonum lor „a trăi conform naturii”.

Înțeleptul lor nu are nevoie de nimic, el este suficient pentru sine; virtutea este bună,

viciul rău, lucrurile exterioare indiferente.

THEOPHRASTUS, un filozof, elev al lui Aristotel și succesorul său ca presedinte al Liceului. A scris un număr mare de lucrări despre filozofie și istoria naturală. A murit în 287 î.Hr.

Thrasea, P. Thrasea Pactus, senator și filozof stoic, nobil și om curajos. A fost condamnat la moarte de Nero.

Tiberius, al II-lea împărat roman (14-31 d.Hr.). Și-a petrecut ultima parte a lui viața la Capreae (Capri), lângă Napoli, în lux sau desfrânare, neglijând îndatoririle sale imperiale.

Sfâșiat, rupt în bucăți.

Traian, al XIII-lea împărat roman, 52-117 d.Hr.

VERUS, Lucius Aurelius, coleg cu M. Aurelius în Imperiu.

S-a căsătorit cu Lucilla, fiica lui M. A., și a murit în 169 d.Hr.

Vespasian, al 9-lea împărat roman XENOCRAT din Calcedon, 396-314 î.Hr., a filozof și președinte al Academiei.

Paragrafe cu primele rânduri

PRIMA SA CARTE

I. De la bunicul meu Verus am învățat să

fii blând și blând și să

II. De cel care m-a crescut, să nu fiu

dependent cu drag de oricare dintre

III. De Diognetus, ca să nu mă ocup

lucruri zadarnice și nu ușor

IV. Lui Rusticus văd că eu primul

a intrat în vanitate

V. De la Apollonius, adevărata libertate, și

statornicie invariabilă, și nu

VI. Despre Sextus, blândețea și tiparul a

familie guvernată cu

VII. De la Alexandru Gramaticul, a fi

ireproșabil eu însumi și nu

VIII. De Fronto, la câtă invidie și fraudă

iar ipocrizia starea de a

IX. De Alexandru Platonic, nu adesea nici

fără mare necesitate să

X. A lui Catulus, să nu disprețuiesc pe al vreunui prieten

reclamă, deși nedreaptă,

XI. De la fratele meu Severus, să fiu amabil și
iubitor pentru toți ai mei

XII. De la Claudius Maximus, în toate lucrurile la
străduiește-te să ai putere

XIII. În tatăl meu, i-am observat blândețea;
constanța lui fără

XIV. De la zei am primit că am avut bine
bunici și părinți,

XV. În țara Quadi la Granua,
acestea. Uneori dimineața

XVI. Orice sunt eu, este fie carne, fie
viața, sau ceea ce noi

XVII. Orice vine de la zei
imediat, că orice om va face

A DOUA CARTE

I. Amintește-ți cât de mult ai amânat deja
aceste lucruri și cum

II. Să fie grija ta serioasă și neîncetată
ca roman și om sa

III. Fă, suflet, fă; abuzează-te și disprețuiește-te pe tine însuși;
încă un timp și timpul

IV. De ce ar trebui să se întâmple oricare dintre aceste lucruri

extern, atât de mult

V. Pentru nerespectarea stării altuia

sufletul omului, rar a fost vreodată

VI. Aceste lucruri trebuie să le ai mereu

mintea: Care este natura

VII. Teofrast, unde compară păcatul cu

păcat (ca după un vulgar

VIII. Orice ai afecta, orice

tu proiectezi, așa și faci,

IX. Luați în considerare cât de repede sunt toate lucrurile

dizolvat și rezolvat: the

X. Este partea unui om înzestrat cu un bine

facultate de înțelegere, să

XI. Gândește-te cu tine însuși cum omul și prin ce

parte a lui, este alăturată

XII. Dacă ai trăi trei mii, sau

cât zece mii

XIII. Amintiți-vă că totul este doar opinie și

îngâmfare, pentru acele lucruri

XIV. Sufletul unui om greșește și lipsește de respect

el însuși în primul rând și mai ales,

XV. Timpul vieții unui om este ca punct;

substanța ei vreodată

A TREIA CARTE

I. Un bărbat nu trebuie să ia în considerare numai cât de zilnic este al lui

risipă de viață și

II. De asemenea, trebuie să observi, că

orice ar fi, în mod natural

III. Hipocrate a vindecat multe boli,

s-a îmbolnăvit el însuși și

IV. Nu cheltui rămășița zilelor tale în

gânduri și fantezii referitoare la

V. Nu face nimic împotriva voinței tale, nici contrar

la comunitate, nici

VI. Să fii vesel și să nu stai în nevoie,

fie din ajutorul altor bărbați

VII. Dacă vei găsi ceva în asta

viata muritor mai buna decat

VIII. Nu apreciați niciodată nimic ca fiind profitabil,

care va constrânge vreodată

IX. În mintea care este cândva cu adevărat disciplinată

și epurat, poți

X. Folosește-ți facultatea de opinie cu toată cinstea

si respect, pentru in

XI. Pentru aceste ajutoare și amintiri mereu prezente,
mai adaugă unul,

XII. Ce este asta, că acum pofta mea este stabilită
pe? a ceea ce face lucrurile

XIII. Dacă vei intenționa ceea ce este
prezent, urmând regula de

XIV. Așa cum au făcut-o întotdeauna medicii și chirurgii
instrumentele lor gata

XV. Nu vă înșelați; căci nu vei trăi niciodată
să-ți citești morala

XVI. A fura, a semăna, a cumpăra, a fi odihnit,
pentru a vedea ce este de făcut

XVII. Să fie capabil de fantezii și
imaginațiilor, este comună omului și

A PATRA CARTE

I. Acea parte interioară de stăpână a omului, dacă este
în propriul său adevărat firesc

II. Să nu se facă nimic neplăcut și la întâmplare,
dar toate lucrurile potrivite

III. Ei caută pentru ei înșiși pensionare privată

IV. Dacă a înțelege și a fi rezonabil să fie
comună tuturor oamenilor, deci

V. După cum generația este, la fel și moartea, un secret

a înțelepciunii naturii: a

VI. Așa și atare lucruri, din atare

cauze, trebuie neapărat

VII. Lasă părerea să fie luată, și nimeni

se va crede nedreptățit.

VIII. Orice s-ar întâmpla în lume,

se întâmplă pe drept, și așa dacă

IX. Nu te închipui de asemenea lucruri, ca el

îți greșește concepe,

X. Aceste două reguli, trebuie să le ai mereu în a

pregătire. În primul rând, fă

XI. Ai motiv? am. De ce atunci face

nu o folosești? Căci dacă

XII. Ca parte până acum ai avut o

subzistență deosebită: și acum

XIII. În zece zile, dacă se întâmplă așa, tu

va fi considerat un zeu al

XIV. Nu ca și cum ai avea mii de

ani de trăit. Moartea atârână

XV. Acum câștigă mult timp și timp liber,

care nu este curios să afle

XVI. Cel care este lacom de credit și reputație

după moartea lui, doth

XVII. Dacă așa să rămână sufletele după

moartea (spun cei care nu vor

XVIII. Nu să rătăcesc din drum, ci pe

fiecare mișcare și dorință,

XIX. Orice îți este de folos, O

Lumea, îmi este de folos;

XX. Vor spune în mod obișnuit: Nu te amesteci cu

multe lucruri, dacă vrei

XXI. Încearcă, de asemenea, cum este viața unui om bun; (din unul,

care este bine mulțumit de

XXII. Fie această lume este o kosmoz, fie frumoasă

bucată, pentru că toate

XXIII. O dispoziție neagră sau malignă, an

dispoziție efeminată; an

XXIV. Este un adevărat fugar, care zboară din

rațiunea, prin care sunt bărbații

XXV. Există, care fără nici o haină;

și există, cine fără

XXVI. Ce artă și profesie ai

învățat, străduiește-te să

XXVII. Luați în considerare în mintea mea, de exemplu
binecuvântat, vremurile lui Vespasian:

XXVIII. Acele cuvinte care odată erau comune și
obișnuite, sunt acum devenite

XXIX. Orice este acum prezent și din zi
astăzi are existența ei;

XXX. Acum ești gata să mori și totuși ai făcut-o
nu ai ajuns

XXXI. Priviți și observați care este starea
partea lor rațională; și

XXXII. În mintea și înțelegerea altui om
răul tău nu poate subzista,

XXXIII. Luați în considerare și gândiți-vă vreodată la lume
ca fiind doar un singur viu

XXXIV. Ce ești tu, acela mai bun și divin
cu excepția unei părți, dar ca

XXXV. A suferi schimbarea nu poate fi rănit; ca nu
beneficiul este, prin schimbarea la

XXXVI. Orice s-ar întâmpla în lume,
este, în cursul naturii,

XXXVII. Să nu iasă niciodată din acea a lui Heraclit
mintea ta, că moartea

XXXVIII. Chiar și ca și cum ar trebui vreunul dintre zei
spune-ți, vei

XXXIX. Să fie meditația ta perpetuă, cum
mulți medici care

XL. Trebuie să fii ca un promontoriu al mării,
împotriva căruia însă

XLI. O, nenorocitul eu, căruia îi este această nenorocire
sa întâmplat! nu, fericit,

XLII. Nu este decât una grosieră obișnuită, totuși
este un bun eficient

XLIII. Fie ca cursul tău să fie întotdeauna cel mai bun
mod compendios. Cel mai mult

CARTEA A V-A

I. Dimineata cand te gasesti
nedorind să se ridice, luați în considerare

II. Cât de ușor este pentru un bărbat să pună
departe de el tot turbulent

III. Gândește-te potrivit și demn să vorbești, sau
a face orice este

IV. Îmi continu cursul prin acțiuni conform
la natură, până când eu

V. Nimeni nu te poate admira pentru ascuțitul tău ascuțit

limba, așa este a ta

VI. Așa să fie, care atunci când au făcut o
bună întoarcere la oricare, sunt gata

VII. Forma rugăciunii atenienilor a alergat
astfel: „O ploaie, ploaie, bine

VIII. După cum spunem de obicei, medicul are
prescris acestui om,

IX. Nu fi nemulțumit, nu fi descurajat,
nu fii din speranța, dacă

X. Trebuie să te consolezi în
asteptarea ta firească

XI. La ce folos acum în prezent eu
fac din sufletul meu? Astfel

XII. Ce sunt acele lucruri în sine,
care în cea mai mare parte sunt

XIII. Tot ceea ce constau, este fie formă, fie
materie. Nicio corupție nu poate

XIV. Rațiunea și puterea rațională sunt facultăți
care se mulțumesc

XV. Cum ar fi gândurile tale și obișnuite
Gândirile sunt, așa va voi

XVI. A dori lucruri imposibile este partea

a unui nebun. Dar este o

XVII. După o considerație, omul este cel mai apropiat

la noi; pe măsură ce suntem legați

XVIII. Onorează ceea ce este cel mai important și cel mai mult

puternic în lume și

XIX. Ceea ce nu dăunează orașului însuși;

nu poate răni niciun cetățean.

XX. Nu lăsa ca acel șef să comandă partea ta

sufletul să fie mereu supus

XXI. Să trăiesc cu zeii. El trăiește cu

Zei, care în orice moment

XXII. Nu fii suparat nici pe cel al carui

sufflare, nici cu cel al căru

XXIII. „Unde nu va fi niciun rugitor,

nici curvă.' De ce asa? Ca

XXIV. Acea esență rațională prin care

universul este guvernat, este pentru

XXV. Cum te-ai purtat până acum

spre zei? spre

XXVI. De ce ar trebui sufletele imprudente neînvățate

tulbura ceea ce este

XXVII. În foarte puțin timp, vei face

fie cenușă, fie a

XXVIII. Poți întotdeauna să grăbești, dacă vrei

dar alegeți

XXIX. Dacă aceasta nu este nici actul meu rău, nici un

actioneaza oricum in functie

XXX. Lasă moartea să surprindă când o va face și

unde va fi, s-ar putea să fiu un

CARTEA A SASEA

I. Materia în sine, din care universul

constă, este în sine

II. Să fie totul una pentru tine, fie că este pe jumătate

congelat sau bine cald; dacă

III. Uită-te înăuntru, să nu fie nici cel potrivit

calitatea sau adevărata valoare a

IV. Toate substanțele vin curând la schimbarea lor,

și fie vor

V. Cel mai bun fel de răzbunare este să nu devii

ca la ei.

VI. Fie ca aceasta să fie singura ta bucurie și singura ta

confort, de la unul sociabil

VII. Partea de comandă rațională, ca ea singură

se poate agita și se poate întoarce

VIII. După natura universului

toate lucrurile sunt deosebite

IX. Oricând de unii prezent greu

întâmplări la care ești constrâns

X. Dacă ar fi că ai avut la un moment dat pe amândouă

o mamă vitregă, și

XI. Cât de minunat este de util pentru un bărbat

reprezenta pentru sine

XII. Vezi despre ce pronunță Crates

Xenocrates însuși.

XIII. Acele lucruri care sunt de genul comun

oamenii admiră, sunt cei mai mulți

XIV. Unele lucruri se grăbesc să fie, iar altele

nu mai fi. Și chiar

XV. Nu spirație vegetativă, nu este sigur

(care plante au) că

XVI. Sub, deasupra și despre, sunt mișcările

a elementelor; dar

XVII. Cine poate alege decât să se mire de ei? Ei

nu va vorbi bine despre

XVIII. Nu concepe niciodată nimic

imposibil pentru om, care prin tine

XIX. Să presupunem că la palestra cineva

te-a sfâșiat cu toate

XX. Dacă mă va muștra cineva, și o va face

arata-mi,

XXI. Eu, din partea mea, voi face ceea ce-i aparține

eu; cat despre alte lucruri,

XXII. Alexandru al Macedoniei, iar el că

și-a îmbrăcat catârii, când odată

XXIII Luați în considerare câte lucruri diferite,

fie că ne privesc

XXIV. dacă cineva ar trebui să-i pună această întrebare

tu, cum acest cuvânt Antoninus

XXV. Nu este un lucru crud să le interzicem oamenilor

afectează acele lucruri, care

XXVI. Moartea este o încetare a impresiei

a simțurilor, cel

XXVII. Dacă în acest fel de viață corpul tău să fie

capabil să reziste, este o

XXVIII. Faceți toate lucrurile așa cum se cuvine discipolului

lui Antoninus Pius.

XXIX. Trezește-ți mintea și amintește-ți mintea

din nou din firele tale

XXX. Sunt alcătuit din trup și suflet. Spre trupul meu
toate lucrurile sunt

XXXI. Atâta timp cât piciorul face ceea ce
îi aparține să facă și

XXXII. Nu vezi, cum chiar și cei care
profesează arte mecanice,

XXXIII. Asia, Europa; ce sunt ei, dar ca
colțuri ale lumii întregi;

XXXIV Cel ce vede lucrurile care sunt acum,
a văzut toate acestea

XXXV. Potrivți-vă și adaptați-vă la asta
moșie și celor

XXXVI. Ceea ce lucruri nu se află în interiorul
puterea adecvată și

XXXVII. Cu toții lucrăm într-un singur efect, unii
de bunăvoie, și cu o raționalitate

XXXVIII. Soarele ia asupra lui
face ceea ce ii aparține

XXXIX. Dacă da, zeii au deliberat
în special a celor

XL. Orice, în orice fel, i se întâmplă cuiva
unul, este oportun pentru

XLI. Ca și spectacolele obișnuite ale teatrului și
din alte asemenea locuri,

XLII. Să mai multe morți de oameni dintre toate
feluri, și de tot felul de

XLIII. Când vei mângâia și vei înveseli
tu însuși, amintește-ți de

XLIV. Te întristezi că cântărești
dar atâtea lire, și nu

XLV. Să facem tot posibilul pentru a convinge
ei; dar totuși dacă

XLVI. Ambițioșii presupune că al altuia
acționează, laudă și aplauze, să

XLVII. Este absolut în puterea ta să
exclde orice fel de vanitate

XLVIII. Folosește-te când vorbește cu cineva
pe tine, ca să ascult

XLIX. Ceea ce nu este bun pentru stupul de albine,
nu poate fi bun pentru

L. Vor găsi fie pasagerii, fie pacienții
fie vina și plange

LI. Câți dintre ei care au venit pe lume
în același timp când eu

LII. Pentru cei bolnavi de icter,

mierea pare amară; și să

LIII. Nimeni nu te poate împiedica să trăiești ca a ta

natura cere. Nimic

LIV. Ce fel de oameni sunt ei pe care îi cauți

să mulțumesc și ce să

A ȘAPTEA CARTE

I. Ce este răutatea? Este ceea ce mulți

timp și adesea ai

II. Ce frică este acolo că dogmele tale, sau

rezoluții filozofice

III. Ceea ce ar crede majoritatea bărbaților

ei înșiși cei mai fericiți pentru, și

IV. Cuvânt după cuvânt, fiecare în sine, trebuie

lucrurile care sunt

V. Este suficientă rațiunea și înțelegerea mea

pentru asta, sau nu? Dacă ar fi

VI. Nu lăsa lucrurile din viitor să te tulbure. Căci dacă

necesitatea deci cere ca

VII. Orice este material, va dispărea curând

departe în comun

VIII. Pentru o creatură rezonabilă, la fel

acțiunea este atât conformă

IX. Drept de la sine, nu făcut drept.

X. Ca mai multe membre într-un singur trup unite, la fel
sunt creaturi rezonabile

XI. Dintre lucrurile care sunt exterioare, ce se întâmplă
voință la ceea ce poate

XII. Orice ar face sau spune cineva,
trebuie să fii bun; nu pentru

XIII. Acesta poate fi vreodată confortul meu și
securitate: înțeleg, că

XIV. Ce este viața, sau fericirea: dar
a fi în viață, sau, un bun

XV. Este vreun om atât de prost încât să se teamă de schimbare,
la care toate lucrurile care

XVI. Prin substanța universului, ca
printr-o trecere de la un stadiu la altul

XVII. Natura universului, a
substanță comună a tuturor lucrurilor

XVIII. O înfățișare furioasă este mult împotriva
natura, și este adesea

XIX. Ori de câte ori cineva greșește împotriva lui
altele, luați în considerare în prezent

XX. Vrei să nu-ți faci lucruri viitoare, ca
deși erau prezenți

XXI. Șterge orice părere stai forța și
violență nerezonabilă

XXII. Toate lucrurile (spune el) sunt sigure
comanda și numirea. Și

XXIII. Din Platon. — Atunci a cărui minte este
înzestrat cu adevărat

XXIV. Din Antisthenes. — Este un princiar
lucru să faci bine și să fii

XXV. Din mai mulți poeți și benzi desenate. — Va fi
dar puțin îți folosește,

XXVI. Din Platon. — Răspunsul meu, plin de
dreptatea și echitatea, ar trebui să fie

XXVII. Să privesc înapoi la lucrurile de altădată
vârste, ca pe varietatea

XXVIII. El are un corp mai puternic și este a
luptător mai bun decât mine. Ce

XXIX. Unde poate fi rezolvată problema
de acord cu acest motiv, care

XXX. Nu vă uitați în mintea altor oameni și
înțelegeri; dar uite

XXXI. Ca unul care a trăit și ar fi fost acum

mor de drept, orice ar fi

XXXII. Trebuie să te folosești și pe tine însuți pentru a-ți păstra

corp fix și stabil;

XXXIII. Arta de a trăi adevărat în această lume

este mai mult ca al unui luptător,

XXXIV. Trebuie să te gândești continuu și

gândește-te cu tine însuți, ce

XXXV. În ce durere ai fi, lasă asta

iti vine acum in minte,

XXXVI. Ai grijă ca nu cumva să stai în picioare

atât de afectat, deși spre

XXXVII. De unde știm dacă Socrate a fost așa

eminent într-adevăr, și de atât

XXXVIII. Căci este un lucru foarte posibil, că

un bărbat ar trebui să fie foarte

XXXIX. Liber de orice constrângere în toate

veselie și promptitudine tu

XL. Atunci un om a ajuns la starea de

perfectiunea în viața lui și

XLI. Pot zeii, care sunt nemuritori, pentru

continuarea atâtor vârste

XLII. Indiferent de obiectul nostru, rezonabil și
facultate sociabilă se întâlnește

XLIII. Când ai făcut bine, și altul
este beneficiat de acțiunea ta,

XLIV. Natura universului a făcut-o odată
cu siguranță înainte de a fi

CARTEA A OPTA

I. Acest lucru, printre altele, poate servi la
ferește-te de slava deșartă;

II. La fiecare acțiune despre care faci, pune
această întrebare pentru tine însuși;

III. Alexandru, Caius, Pompeius; ce sunt
acestea lui Diogene, Heraclit,

IV. Ceea ce au făcut, tot vor face,
deși ar trebui să spânzurați

V. Ceea ce face natura universului
ocupată cu, este;

VI. Fiecare natură anume are conținut, când
în cursul său propriu

VII. Nu ai timp și nici o oportunitate
citeste. Atunci ce? ai

VIII. Renunțați de acum înainte să vă plângeți de

necazul vieții de curte,

IX. Pocăința este un interior și

auto-reprimarea pentru neglijare sau

X. Aceasta, ce este în sine și în sine,

conform cuviinței sale

XI. Când ești greu să fii răscolit și

trezit din somnul tău,

XII. După cum prezintă orice fantezie și imaginație

însuși pentru tine, ia în considerare

XIII. La prima ta întâlnire cu cineva, să zicem

în prezent pentru tine însuși:

XIV. Amintește-ți asta pentru a-ți răzgândi

prilej și să-l urmăresc

XV. Dacă ar fi actul tău și în al tău

putere, ai face

XVI. Orice moare și cade, totuși și

oriunde moare

XVII. Orice ar fi, a fost făcut pentru ceva:

ca un cal, o viță de vie. De ce

XVIII. Natura își are și sfârșitul ei

și desăvârșirea finală a

XIX. Ca unul care aruncă o minge. Și ce

este o minge cu atât mai bine, dacă

XX. Ceea ce trebuie să fie subiectul tău

considerație, este fie

XXI. Cel mai corect s-au întâmplat aceste lucruri

către tine: de ce nu

XXII. Să o fac? voi face; deci sfârșitul meu

acțiunea să fie a face bine

XXIII. De către un judecător de acțiune din restul: aceasta

baie care durează de obicei

XXIV. Lucilla l-a îngropat pe Verus; apoi era Lucilla

ea însăși îngropată de alții.

XXV. Adevărata bucurie a unui bărbat este să faci asta

care aparține propriu-zis unui

XXVI. Dacă durerea este un rău, ori este în

privire la corp; (și asta

XXVII. Ștergeți toate fanteziile inutile și spuneți

pe tine însuși neîncetat; Acum

XXVIII. Fie că vorbești în Senat sau

fie că vorbești cu cineva

XXIX. Augustus curtea lui; sotia lui, a lui

fiica, nepoții lui, ai lui

XXX. Contractează-ți toată viața la măsură

și proporția unui singur

XXXI. Primiți binecuvântări temporale fără
ostentație, când sunt trimise

XXXII. Dacă ai văzut vreodată fie o mână, fie o
picior sau un cap întins lângă

XXXIII. Ca aproape toate celelalte facultăți ale ei și
proprietăți natura

XXXIV. Nu lăsați reprezentarea generală să
tu insuti din

XXXV. Ce? sunt fie Panthea, fie Pergamus
respectând până astăzi de lor

XXXVI. Dacă ești iute de vedere, fii așa
chestiune de judecată și

XXXVII. În întreaga constituție a omului, I
să nu vezi vreo virtute contrară

XXXVIII. Dacă nu poți decât să retragi îngâmfarea
și parere în acest sens

XXXIX. Ceea ce este o piedică a
simțurilor, este un rău pentru

XL. Dacă odată rotund și solid, nu există nicio teamă
că se va schimba vreodată.

XLI. De ce să mă întristez; care nu a făcut-o niciodată

îndurera de bunăvoie pe oricare

XLII. De data asta, care este acum prezent, dăruiește

tu asupra ta. Ei că

XLIII. Ia-mă și aruncă-mă unde vrei: I

sunt indiferent. Pentru acolo

XLIV. Atunci este un lucru de atâta valoare, asta

pentru asta ar trebui sufletul meu

XLV. Nimic nu ți se poate întâmpla, adică

nu întâmplător pentru tine, ca

XLVI. Amintește-ți că mintea ta este de această natură

pe măsură ce devine

XLVII. Ține-te până la primul gol și

aprehensiuni goale de lucruri,

XLVIII. Castravetele este amar? pune-l deoparte.

Mărăcinile sunt în cale?

XLIX. A nu fi neglijent și neglijent; sau liber,

și deznădejde în tine

L. „Ei măucid, mi-au tăiat carnea; ei

persecuta persoana mea cu

LI. Cel ce nu știe ce este lumea,

nu știe el însuși unde

LII. Nu numai că acum de acum înainte să aibă un comun

respirația sau să țină

LIII. Răutatea în general nu rănește

lume. Deosebit

LIV. Soarele pare să fie vărsat peste hotare. Și

într-adevăr este difuză dar

LV. Cine se teme de moarte, ori se teme de asta

el nu va avea sens la

LVI. Toți bărbații sunt făcuți unul pentru altul: fie

apoi învață-i mai bine, sau

LVII. Mișcarea minții nu este ca

mișcarea unei săgeți. Pentru

LVIII. A străpunge și a pătrunde în moșie

ale fiecaruia

A IX-A CARTE

I. Cel care este nedrept, este și nelegiuit. Pentru

natura universului,

II. Era într-adevăr mai fericit și mai confortabil,

ca un om să plece afară

III. Nu trebuie să porți în materie de moarte

tu însuți disprețuitor, dar ca

IV. Cel ce păcătuiește, păcătuiește pentru sine. El

asta e nedrept, doare

V. Dacă întemeierea mea actuală asupra obiectului fi
corect și cadoul meu

VI. A șterge fantezia, a folosi deliberarea,
a stinge concupiscenta, a

VII. Dintre toate creaturile nerezonabile, există
ci un singur suflet nerezonabil;

VIII. Omul, Dumnezeu, lumea, fiecare în ei
amabil, da niște fructe.

IX. Fie învață-i mai bine dacă este în a ta
putere; sau dăca nu,

X. Lucrează nu ca unul căruia îi este desemnat
a fi nenorocit, nici ca unul

XI. Azi am ieșit din toate necazurile mele.

Nu, le-am alungat pe toate

XII. Toate acele lucruri, mai puțin
experiența sunt obișnuite și obișnuite;

XIII. Lucrurile în sine care ne afectează,
stau fără uși,

XIV. Deoarece virtutea și răutatea nu constau în
pasiune, dar în acțiune; deci

XV. La piatra care este aruncată, când aceasta
coboară, nu este rănit

XVI. Cerne mințile și înțelegerile lor și

iată ce bărbați sunt,

XVII. Toate lucrurile care sunt în lume sunt

mereu în moșie

XVIII. nu este al tău, ci al altuia.

De ce ar trebui să deranjeze

XIX. De o operațiune și de un scop există

un final, sau al unui

XX. După cum va cere ocazia, fie la tine

propria înțelegere, sau să

XXI. Așa cum ai fost tu însuți, oricine ai fi

făcut pentru perfecțiune și

XXII. Furia copiilor, simple babele; nenorocit

suflete care suportă morți

XXIII. Treci la calitatea cauzei de la

pe care efectul o face

XXIV. Infinite sunt necazurile și necazurile,

că ai deja

XXV. Când cineva te va pune sub acuzare

acuzății false, sau

XXVI. Sus și în jos, de la o vârstă la alta, mergi

lucrurile obișnuite ale

XXVII. Într-un timp pământul ne va acoperi

toate, apoi ea însăși

XXVIII. Și aceștia preinșii voștri politicieni,

singura practică adevărată

XXIX. Dintr-un loc înalt, parcă să arate

jos, și să privească

XXX. Multe dintre acele lucruri care deranjează și

îngrădește-te, este în tine

XXXI. Pentru a înțelege întreaga lume împreună

în mintea ta și întregul

XXXII. Care sunt mințile lor și

înțelegeri; și care sunt lucrurile care

XXXIII. Pierderea și corupția sunt în fapt

nimic altceva decât schimbare și

XXXIV. Cât de josnic și putred, fiecare comun

materia este! Apă, praf și

XXXV. Oare această chiroială, acest murmur,

această plângere și

XXXVI. Totul este să vezi aceste lucruri pentru a

sute de ani împreună

XXXVII. Dacă a păcătuit, a lui este răul,

nu a mea. Dar poate el

XXXVIII. Fie toate lucrurile prin providență

de rațiune se întâmplă fiecăruia

XXXIX. Spui tu acelei părți raționale,

Ești mort; corupție

XL. Ori zeii nu pot face nimic pentru noi

toate, sau pot încă și

XLI. „În boala mea” (spune Epicur despre

însuși:) 'discursurile mele au fost

XLII. Este comun tuturor meseriilor și

profesii să se gândească și să intenționeze asta

XLIII. Când în orice moment ești jignit cu

obraznicia cuiva, pune

A ZECEA CARTE

I. O, suflete al meu, timpul în care am încredere va fi, când

vei fi bun, simplu,

II. Ca unul care este în întregime guvernat de

natură, să fie grija ta

III. Orice ți se întâmplă, tu

artă în mod natural prin firescul tău

IV. Cel ce jignește, să învețe cu dragoste și

blândețe și să-i arăt

V. Orice s-ar întâmpla cu tine, aceasta

este ceea ce din toate

VI. Fie cu Epicur, trebuie cu drag

imaginați-vă că atomii sunt

VII. Toate părțile lumii (toate lucrurile eu

înseamnă că sunt cuprinse

VIII. Acum că ai luat aceste nume

asupra ta de bun, modest,

IX. Jucării și prostii acasă, războaie în străinătate:

uneori teroare, alteori

X. Ca păianjenul, când a prins musca

după care a vânat, este

XI. Să afli și să-ți pui ceva pentru tine

anumit mod și metodă de

XII. S-a eliberat de legăturile lui

corp și percepând asta

XIII. La ce folosește suspiciunea?

sau, de ce ar trebui gândurile

XIV. Ce este acela care este lent și totuși rapid?

vesel și totuși grav? El

XV. Dimineața, de îndată ce te-ai trezit,

când judecata ta, înainte

XVI. Dă ce vrei și ia ce

tu vrei, zice cel ce este

XVII. Așa că trăiește la fel de indiferent față de lume și

toate obiectele lumești, ca

XVIII. Să nu mai fie o chestiune de

dispută sau discurs, care sunt

XIX. Să-ți reprezinte mereu; și să

puse înaintea ta, atât cele

XX. Luați-le în considerare prin toate acțiunile și

ocupații, din viața lor:

XXI. Asta este cel mai bine pentru fiecare, că

natura comună a tuturor trimite

XXII. Pământul, spune poetul, o face adesea

mult după ploaie. Așa este

XXIII. Ori continui în acest fel

a vieții și asta este,

XXIV Să apară și să se manifeste mereu

tu acea singurătate,

XXV. Cel care fuge de stăpânul său este a

fugar. Dar legea este

XXVI. De la om este sămânța, care odată aruncată

în pânțele omul nu are

XXVII. Să te gândești și să te gândești la tine însuși;

cum toate lucrurile care acum

XXVIII. Ca un porc care plânge și se aruncă când

i-a tăiat gâtul, dornic

XXIX. Orice ai merge,

Gândește-te la asta singur,

XXX. Când ești jignit cu ale oricărui om

transgresiunea, în prezent

XXXI. Când îl vezi pe Satyro, gândește-te la

Socraticus și Eutyches, sau

XXXII. Ce subiect și ce curs de

viața este asta, ceea ce faci

XXXIII. Să nu fie în puterea nimănui, să

spune cu adevărat despre tine, că

XXXIV. Așa cum este cel care este mușcat de un câine nebun

frică de tot aproape

XXXV. Un ochi bun trebuie să fie bine de văzut

orice este de văzut, și nu

XXXVI. Nu există niciun bărbat care să fie atât de fericit

în moartea lui, dar că unii

XXXVII. Folosește-te pe tine însuși; de câte ori vezi

orice om face orice,

XXXVIII. Amintiți-vă, ceea ce stabilește un om

la muncă și are putere

A XI-A CARTE

I. Proprietățile naturale și privilegiile a

suflet rezonabil sunt: Asta

II. Un cântec sau un dans plăcut; cel

Exercițiul lui Pancratiast, sportul asta

III. Acel suflet care este mereu gata, chiar și acum

în prezent (dacă este nevoie) din

IV. Am făcut ceva caritabil? atunci sunt eu

beneficiat de ea. Vezi

V. Au fost aduse la început tragedii și

instituit, pentru a pune în minte bărbați

VI. Cât de clar ți se pare că

nici un alt curs al tău

VII. O ramură tăiată din continuitatea lui

ceea ce era lângă

VIII. Să crească împreună ca niște ramuri

chestiune de bine

IX. Nu este posibil ca vreo natură să o facă

fi inferior artei,

X. Lucrurile în sine (pe care fie să obțină

sau pentru a evita ești pus

XI. Atunci este sufletul așa cum îl aseamănă Empedocles

ea, ca la o sferă sau

XII. Mă va disprețui cineva? Iasa-l să se uite la

că, pe ce temeii el

XIII. Se disprețuiesc unul pe altul și totuși ei

căutați să vă mulțumiți unul altuia:

XIV. Cât de putred și de nesincer este, că

spune, sunt hotărât să port

XV. A trăi fericit este o putere interioară a

suflet, când este afectată

XVI. Din tot ce trebuie să iei în considerare

de unde a venit, de ce

XVII. Patru mai multe dispoziții sau

înclinații să fie ale minții și

XVIII. Ce porție, fie de aer, fie

foc să fie în tine,

XIX. Cel care nu are unul și același sine

final general întotdeauna la fel de lung

XX. Amintiți-vă de fabula șoarecelui de țară

și șoarecele orașului, și

XXI. Socrate obișnuia să numească comunul

pretenții și opinii ale oamenilor,

XXII. Lacedemonienii la publicul lor

ochelarii aveau obiceiul de a numi

XXIII. Ce i-a răspuns Socrate lui Perdica,

de ce nu a venit la

XXIV. În vechile scrisori mistice ale

Efesenii, a existat o

XXV. Pitagoreii erau obișnuiți devreme în

dimineața primul lucru

XXVI. Cum arăta Socrate, când a vrut

se încinge cu o

XXVII. În chestiunea de a scrie sau a citi tu

trebuie predat înainte

XXVIII. "Inima mea a zâmbit în mine." — Ei

va acuza chiar și virtutea

XXIX. Ca ei atât de mult după smochine iarna

când nu pot fi avute; deci

XXX. „De câte ori un tată își sărută copilul,

ar trebui să spună în secret

XXXI. — Din liberul arbitru nu există hoț sau

tâlhăr:’ din Epictet;

CARTEA A DOISprezecea

I. Orice vei face de acum încolo aspiră

la, poți chiar și acum

II. Dumnezeu privește mințile și înțelegerile noastre,
goale și goale din acestea

III. M-am întrebat adesea cum ar trebui să vină
a trece, că fiecare om

IV. cum se întâmplă că zeii având
a ordonat toate celelalte lucruri

V. Folosește-te chiar și la acele lucruri care
tu faci la început deznădejde

VI. Fie ca acestea să fie obiectele obișnuitei tale
meditație: a lua în considerare,

VII. Toate lucrurile lumești trebuie să privești și
luați în considerare, împărțindu-le

VIII. Cât de fericit este omul în această putere a lui că
i s-a acordat

IX. Orice se întâmplă în mod obișnuit
curs și consecința a

X. Cât de ridicol și ciudat este, că
se întreabă de orice

XI. Fie soarta, (și asta fie un absolut
necesitate și inevitabil

XII. La îngâmfare și teama că așa

și un astfel de are

XIII. Dacă nu este potrivit, nu o faceți. Dacă este
să nu fii adevărat, să nu spui.

XIV. Din tot ceea ce i se prezintă
tine, a lua în considerare ceea ce

XV. Este timpul pentru tine, să înțelege
că există oarecum în

XVI. Amintiți-vă că totul este doar opinie și tot
opinia depinde de

XVII. Nicio operațiune, el, încetând
pentru o vreme, poate fi cu adevărat

XVIII. Aceste trei lucruri trebuie să le ai
mereu în pregătire: în primul rând

XIX. Lepădă de părerea ta și ești
sigur. Și ce este asta

XX. Lasă gândurile tale să curgă mereu asupra lor, cine
o dată pentru ceva un lucru sau

XXI. Celor care te întreabă: Unde ai
a văzut zeii, sau cum

XXII. Aici constă fericirea vieții,
ca un bărbat să știe

XXIII. Nu există decât o singură lumină a soarelui,

deși să fie interceptat de

XXIV. ce iti doresti? Să trăiesc mult.

Ce? Pentru a te bucura de

XXV. Ce mică parte de vast și infinit

eternitatea este, adică

XXVI. Care este starea actuală a mea

înțelegere? Căci aici stă

XXVII. A stârni un om la dispreț

moartea aceasta printre altele

Cartea electronică a meditațiilor Proiectul Gutenberg, de Marcus Aurelius